RR
REVELIONUL
Rachetei

O MOTORETĂ ? UN MAGNETOFON ? O GHITARĂ ELECTRICĂ ? ȘI ALTE DARURI.

VEȚI AFLA CITIND NUMĂRUL 11 AL „RACHETEI"

NOU, NOU, NOU!

O FRUMOASĂ INIȚIATIVĂ LA BACĂU

Concursul „PRIETENII PRESEI"

Organizat din inițiativa Consiliului municipal al Organizației pionierilor Bacău, concursul are ca scop popularizarea publicațiilor pentru copii, antrenarea detașamentelor în dezbateri etico-morale și ideologice pe marginea unor articole apărute în aceste publicații. Finala acestui concurs va fi o mare întrecere «Cine știe... răspunde» pe tema: «Pagini de glorie, pagini de luptă», închinată aniversării semicentenarului partidului.

ATENȚIUNE! În fiecare lună puteți cîștiga cîte o bicicletă

Cum?

Redacția revistei «Cutezătorii» acordă lunar cîte o bicicletă județului cu cel mai mare număr de abonamente la revistele «Cutezătorii» și «Racheta cutezătorilor», raportat la numărul populației școlare (clasele V—VIII). Premiul va fi expediat pe adresa Consiliului județean al organizației pionierilor, rămînînd ca acesta să desemneze cîștigătorul pe plan local.

Iată cîteva cifre privind situația la zi a abonamentelor la «Cutezătorii», în cîteva județe:

BACĂU	9 096	TULCEA	1 427
BIHOR	7 620	BISTRIȚA	1 801
CLUJ	7 074	VASLUI	2 299
HUNEDOARA	6 973	CONSTANȚA	2 342
ARAD	6 556	BRAȘOV	2 636
OLT	5 964	IAȘI	2 804

Pe viitor, situația va fi dată și în procente, în raport cu populația școlară.

Care vor fi rezultatele în luna viitoare? Totul depinde de voi!

Asigurați-vă din timp primirea abonamentului!

Atențiune!

ÎN FIECARE LUNĂ, O BICICLETĂ ÎȘI CAUTĂ CÎȘTIGĂTORUL.

O EXPERIENȚĂ CLASICĂ

Într-o cameră obscură, o rază de soare este dirijată, printr-o fantă, spre o prismă triunghiulară. Trecînd prin prismă, lumina albă se descompune în cele șapte culori elementare care formează spectrul luminii vizibile, cuprins între 8 100 și 3 300 Å. (1 Å = 10^{-7}mm). Fiecare culoare este tot lumină, dar de o altă lungime de undă.

Acest fenomen de descompunere a luminii vă este, de altfel, binecunoscut.

Să derulăm pe ecranul memoriei filmul spectrului solar: roșu... orange... galben... verde... albastru... indigo... violet...

Dar dincolo de violet? Nimic vizibil. Negru. Există totuși un aparat de detecție special ce reacționează tocmai aici, în această zonă de dincolo de violet, sub acțiunea unei radiații invizibile.

Să punem în locul acestui aparat, în negrul de dincolo de violet, o placă fotografică cu o emulsie sensibilă de bromură de argint. Deși a stat în întuneric absolut, după developare ea va prezenta aceleași urme ca și cînd ar fi fost expusă la lumină. Sînt urmele radiațiilor ultraviolete, urmele luminii negre.

Situate dincolo de limita de percepție a ochiului uman, cu o lungime de undă mică — între 3 900 și 510 Å —, radiațiile ultraviolete au o energie foarte mare. Dacă ne-ar parveni toate radiațiile ultraviolete emise de Soare, plantele n-ar putea ieși la suprafață pentru a evolua, iar viața nu ar fi posibilă... Însă pe Pămînt ajung numai radiațiile cu lungimi de undă mai mari, deci cu energie mai mică, pentru că ultravioletele nocive sînt absorbite în ionosferă. Un adevărat ecran de ozon — generat din oxigen sub acțiunea razelor Soarelui și în special sub acțiunea ultravioletelor — acționează ca un filtru ce reglează debitul radiației solare, împiedicînd-o să devină dăunătoare. Printr-un paradox al naturii, viața este protejată de acțiunea nocivă a ultravioletelor chiar de către ultraviolete!

DIN ÎNTUNERIC IZVORĂȘTE LUMINĂ

Pentru a utiliza lumina neagră în scopuri științifice sau aplicative, a fost necesară crearea unor surse artificiale de ultraviolete, de mare intensitate — lămpile cu mercur. Cum sticla obișnuită reține radiația ultravioletă, pentru aceste lămpi a trebuit să fie folosită o sticlă specială — sticla de cuarț.

Sub acțiunea curentului electric, vaporii de mercur din becuri se ionizează și emit radiații ultraviolete. Lumina neagră este însoțită însă și de o emisiune luminoasă nedorită, stînjenitoare. De aceea, pentru studiul în ultraviolet se utilizează un filtru — filtrul Wood — care reține lumina vizibilă și lasă să treacă numai lumina neagră. Dacă vom îndrepta fasciculul de ultraviolete al unei lămpi de cuarț spre o capsulă cu sulfură de zinc și vom stinge lumina, din sulfura de zinc — substanță albă, binecunoscută, care nu are nimic deosebit — va izbucni spontan o lumină puternică, irizată de o aureolă verde.

Fenomenul se repetă cu majoritatea substanțelor pe care le iradiem. Ele prind instantaneu viață, ca niște fantastici mesageri luminoși ai unei lumi stranii, fiecare substanță avînd o altă intensitate și o altă culoare. Acest spectaculos mesaj al nevăzutului a primit numele de fluorescență.

Mineralele — calcita și barita, fluorina, marmura și apatitul, agatele, onyxul, opalele și turmalina, îmbinări armonioase și echilibrate de geometrie și culoare — sînt recunoscute pentru frumusețea lor. Privite în «lumină neagră», aceste bijuterii de piatră prind viață, se luminează din interior, devin bulgări de lumină colorată.

Aceste culori nu sînt întîmplătoare. Fiecare substanță, fiecare element chimic din compoziția mineralelor prezintă o fluorescență de o culoare caracteristică, după care poate fi oricînd recunoscute, ca o carte de vizită care le recomandă.

Primele studii ale mineralelor în ultraviolet au fost efectuate în țara noastră de remarcabilul chimist Dr. Petru Poni încă din 1903, imediat după descoperirea filtrului Wood.

Datorită fenomenului de fluorescență, «lumina neagră» a creat noi posibilități geologilor în prospectarea și cercetarea rapidă a diferitelor zăcăminte de minerale utile. Astfel, fluorescența verde intens, caracteristică uraniului, permite depistarea mineralelor care-l conțin — autunita, chalcolita, uranocircita etc. Metoda este atît de precisă

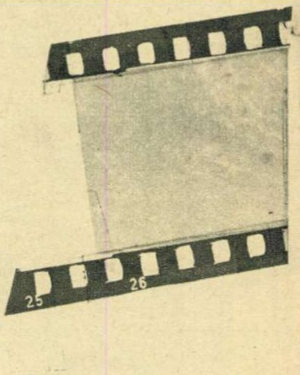

lu

so

de DORU CHEȘU

încît identifică prezența mineralului chiar dacă acesta se găsește în cantități infime, de ordinul 1 la 200 000, ca în cazul opalului.

DETECTIVUL NEVĂZUT

Să facem o vizită prin sălile Arhivelor Statului.

Zbuciumata noastră istorie și-a lăsat pecetea asupra documentelor care ne-au parvenit prin urgia și negura vremurilor. Multe din ele sînt rupte, mucegăite, roase și arse pe la colțuri; altele sînt de necitit, cerneala fiind ștearsă, decolorată de apă și de timp.

În ajutorul istoricilor vine însă «lumina neagră». Cît de șterse și de decolorate ar fi, pergamentul sau hîrtia tot mai păstrează urme slabe de cerneală sau de tuș, urme care devin fluorescente atunci cînd sînt iradiate cu ultraviolete.

Să trecem pe la Muzeul de artă al Republicii Socialiste România. Cu cîțiva ani în urmă, eticheta de sub portretul intitulat «Omul cu tichia albastră» — etichetă pe care scria «Anonim flamand — sec. XIV—XV» — a fost înlocuită cu alta: «Jan van Eyck — c.1385/1390—1441».

În laborioasa muncă de cercetare desfășurată de-a lungul cîtorva ani și care a dus în final la stabilirea paternității acestui tablou, un loc destul de important l-a avut și studiul tabloului în ultraviolet.

Într-adevăr, vernis-ul, stratul protector, transparent, ce acoperă pictura, ca și culorile utilizate, au fiecare o fluorescență specifică, dată — după cum am mai spus — de substanțele aflate în compoziția lor. Or, în decursul timpului tehnica preparării culorilor s-a schimbat. Pentru a fabrica o anumită culoare, astăzi se folosesc cu totul alte substanțe decît cu cîteva secole în urmă, ceea ce face ca și fluorescența a două mostre dintr-o aceeași culoare, preparate în două moduri diferite să nu fie identică. Mai mult, în vechime, mulți pictori își

NP 20
ORWO S
27
28
29
30
31
32
33
34
36
70

Mărit de 100 de ori și văzut în «lumina neagră», firul de păr pare deosebit de fotogenic. Eroare! Fluorescența sa, fie ea albă, portocalie, roșie sau verde, ne arată numai că pe suprafața lui se află diverse ciuperci parazite... Firul de păr sănătos nu devine fluorescent.

mina neagră

RELE... CEI VECHI ÎL ZEIFICAU. ÎN EGIPTUL ANTIC, LUI RA — ZEUL SOARELUI —
S-AU ÎNCHINAT MĂREȚE TEMPLE... ÎN MEXICUL AZTECILOR, LUI TEZCATLIPOCA I S-AU
RIDICAT URIAȘE PIRAMIDE...
DE LA SOARE, DE LA ACEST ASTRU GIGANT, FIERBINTE ȘI LUMINOS
NE VINE PE PĂMÎNT ENERGIA CARE FACE CU PUTINȚĂ VIAȚA. CU GREU POȚI DESCOPERI PE PLANETA NOASTRĂ
VREUN FENOMEN CARE SĂ NU PROVINĂ — DIRECT SAU INDIRECT — DIN EFECTELE RADIAȚIEI SOLARE:
CĂLDURA, PLOILE, VÎNTURILE, VEGETAȚIA...
DIN IMENSUL OCEAN DE UNDE ELECTROMAGNETICE EMISE CONTINUU DE SOARE, NOI PERCEPEM
NUMAI O MICĂ PARTE — NUMAI LUMINA.
LUMINA ESTE ACEEA CARE DĂ LUMII FORMĂ ȘI CULOARE

Privite în «lumina neagră» mineralele se animează de o ciudată și nebănuită viață. ▶

preparau singuri culorile, după rețete asupra cărora păstrau cel mai adînc secret. Cunoscînd aceste lucruri, este posibil ca, prin compararea fluorescenței a diferite tablouri, să poți stabili dacă ai de-a face cu o operă recentă sau cu una veche; este posibil chiar să stabilești dacă culorile folosite sînt aceleași cu cele utilizate la pictarea altui tablou, din aceeași perioadă, de același autor.

Și tot datorită fluorescenței se poate deosebi falsul de original, mai ales dacă falsul a fost executat într-o epocă ulterioară. Culoarea diferită a fluorescenței vernis-ului indică precis care este originalul și care copia, executată după aceea.

FILATELIȘTII ȘI «LUMINA NEAGRĂ»

Este știut că mărcile poștale au tentat de mult pe falsificatori. Acest lucru ne interesează în mod deosebit, întrucît printre mărcile cele mai mult falsificate în lume se află și mărcile clasice românești — «Capetele de bour», «Principatele unite», «Bărbile», «Favoriții» etc. «Lumina neagră» rezolvă cu succes problema autenticității lor. Să examinăm la lampa de cuarț mărcile în dubiu, alături de una de care sîntem siguri că este originală. Diferențele apar imediat, datorită fluorescenței diferite a hîrtiei sau a cernelurilor folosite la imprimarea lor. Aceasta, întrucît niciodată două hîrtii sau două cerneluri nu vor fi identice, chiar dacă sînt făcute după aceeași rețetă.

Fluorescența nu este un apanaj al substanțelor minerale. Același fenomen caracterizează atît substanțele organice cît și natura vie. Privită în ultraviolet, lumea plantelor și a animalelor etalează în fața noastră culori necunoscute, dezvăluie detalii pînă acum invizibile. Ciupercile devin galben-aurii, albastre sau violet, alunele și migdalele sînt liliachii. Trandafirul roșu de Bulgaria are floarea galben pal, iar lemnul albastru; Frunzele lui sînt roșii ca focul, iar rădăcinile de un violet intens.

Privit în ultraviolet, omul cel mai obișnuit ne apare ca emisarul unei alte planete. Pielea îi este albăstrie, unghiile albastru-intens, ochii și gura — albastru deschis. Mesager al unei lumi albastre...

Toate celulele vii fiind fluorescente, microscopia în ultraviolet a devenit una din cele mai moderne și mai eficiente metode de investigație științifică. Datorită microscopiei fluorescente, lumea invizibilă ne dezvăluie procesele sale intime, permițînd o identificare rapidă și certă a microbilor și a bacteriilor, evidențiind deosebiri acolo unde aparent există identitate.

Văzut în ultraviolet, în loc de roșu sîngele ne apare în diferite nuanțe, de la cenușiu-albăstrui la cenușiu-verzui, permițînd o identificare rapidă a grupei sanguine, fără a mai fi nevoie de analize de laborator. Culoarea diferită a fluorescenței sîngelui sau a unor țesături ne dă informații despre procesele intime de sinteză a proteinei, despre acizii memoriei genetice — ADN și ARN — matrițe ale substanței vii, despre starea sănătății omului, despre bolile sale.

Nici o altă metodă de cercetare nu a folosit într-o asemenea măsură spectaculosul, subordonîndu-l utilului, nu l-a întrebuințat ca mijloc de investigație, ca sursă de certitudini. De la studiul mineralelor la cercetarea operelor de artă și la investigația științifică, fluorescența substanțelor în «lumină neagră» a dezvăluit aspecte inedite ale realității, dînd nu numai alte culori lumii obișnuite, ci și noi dimensiuni cunoașterii.

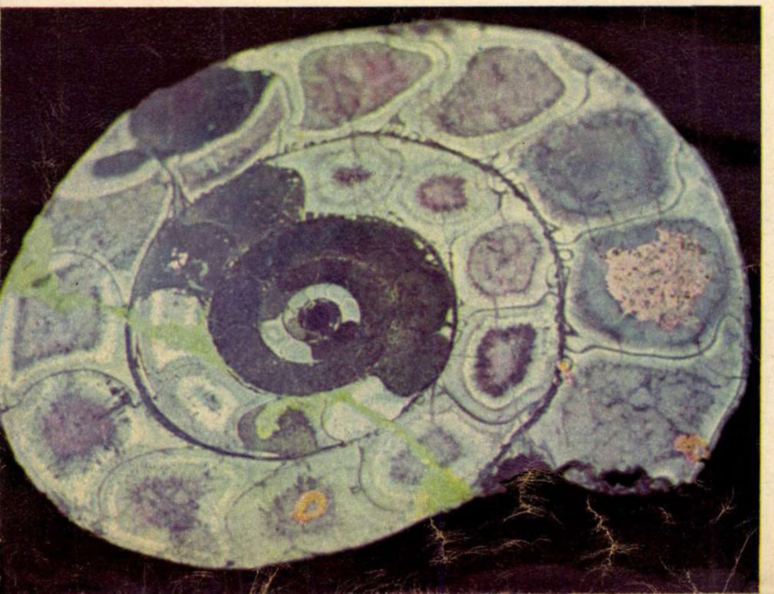

Studiul fosilelor în ultraviolet permite evidențierea unor detalii care nu pot fi observate în lumină obișnuită. ◀

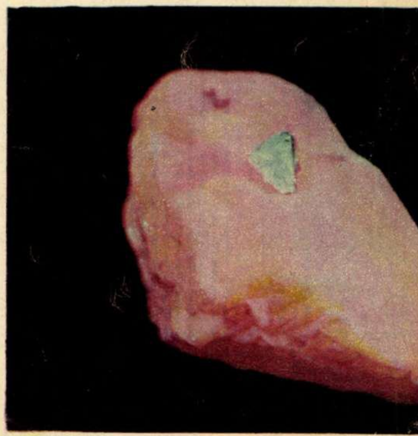

Fluorescența permite ca minerale incolore, precum fluorina, să capete o carte de vizită inconfundabilă și fermecătoare. ▲

Banalele cristale de calcită, obișnuit gri-gălbui, se detașează cu mult mai bine de restul rocii datorită fluorescenței lor roz-liliachii. ▼

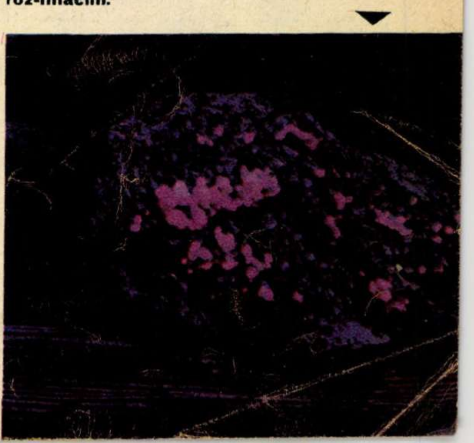

ADEVĂRATUL URMAȘ AL LUI TARZAN

8

Scenariu de TIBERIU BAN si ECATERINA BOKOR

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **HATVILLE ÎL OBLIGĂ PE OOAKUP SĂ-I DEZVĂLUIE LOCUL UNDE SE AFLĂ MINEREU DE MARE PREȚ. ACESTA ÎI DUCE PE DRUM GREȘIT, BANDIȚII ÎL LEAGĂ PE INIMOSUL OOAKUP DE UN MUȘUROI DE FURNICI. TABĂRA E SPIONATĂ DE BĂȘTINAȘI-TIMBA. OOAKUP ÎI CONDUCE PE MALUL RÎULUI YAPUROO, UNDE REGĂSESC RĂMĂȘIȚELE AVIONULUI, DAR ȘI MÎNA AFLATĂ LA SUPRAFAȚĂ.**

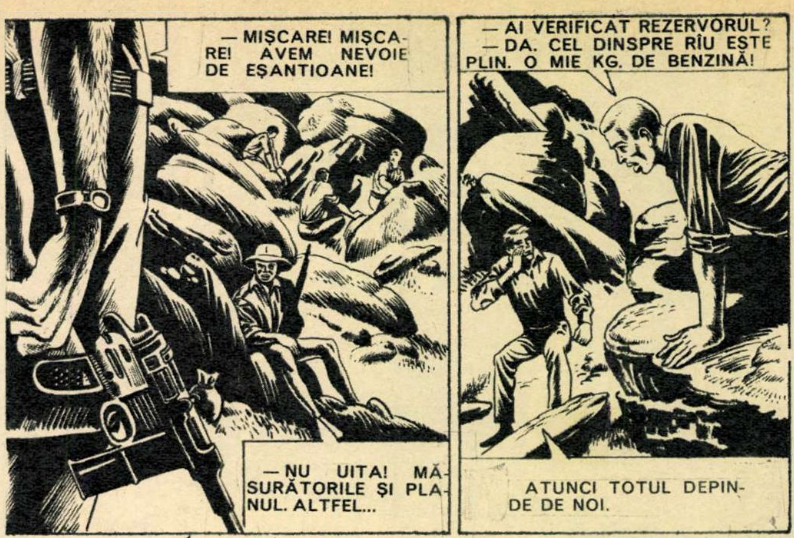
— MIȘCARE! MIȘCARE! AVEM NEVOIE DE EȘANTIOANE!
— NU UITA! MĂSURĂTORILE ȘI PLANUL. ALTFEL...
— AI VERIFICAT REZERVORUL?
— DA. CEL DINSPRE RÎU ESTE PLIN. O MIE KG. DE BENZINĂ!
ATUNCI TOTUL DEPINDE DE NOI.

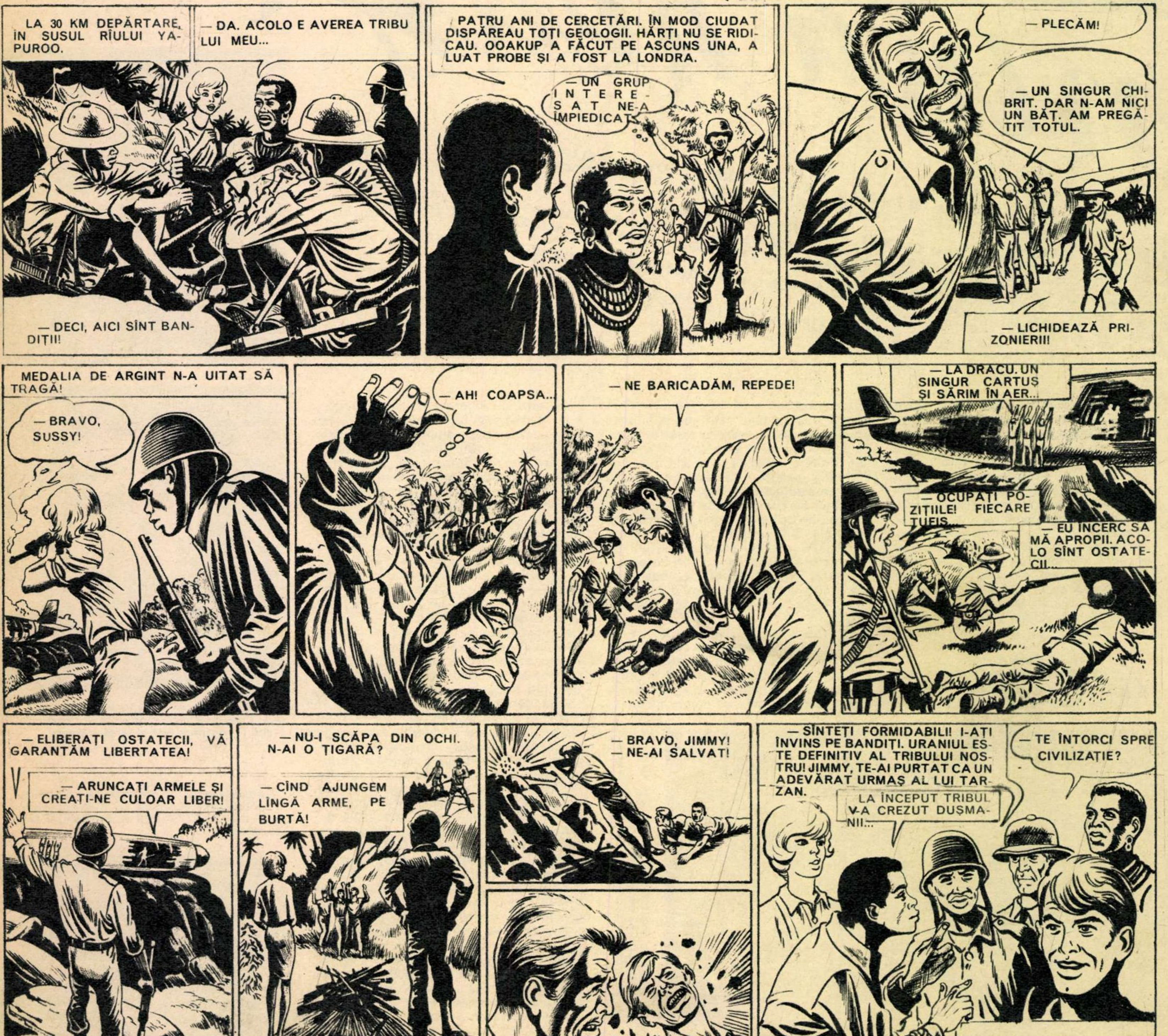
LA 30 KM DEPĂRTARE, ÎN SUSUL RÎULUI YAPUROO.
— DA. ACOLO E AVEREA TRIBULUI MEU...
— DECI, AICI SÎNT BANDIȚII!
PATRU ANI DE CERCETĂRI. ÎN MOD CIUDAT DISPĂREAU TOȚI GEOLOGII. HĂRȚI NU SE RIDICAU. OOAKUP A FĂCUT PE ASCUNS UNA, A LUAT PROBE ȘI A FOST LA LONDRA.
— UN GRUP INTERESAT NE-A ÎMPIEDICAT.
— PLECĂM!
— UN SINGUR CHIBRIT. DAR N-AM NICI UN BĂȚ. AM PREGĂTIT TOTUL.
— LICHIDEAZĂ PRIZONIERII!
MEDALIA DE ARGINT N-A UITAT SĂ TRAGĂ!
— BRAVO, SUSSY!
— AH! COAPSA...
— NE BARICADĂM, REPEDE!
— LA DRACU. UN SINGUR CARTUȘ ȘI SĂRIM ÎN AER...
— OCUPAȚI POZIȚIILE! FIECARE TUFIȘ...
— EU INCERC SA MĂ APROPII. ACOLO SÎNT OSTATECII...
— ELIBERAȚI OSTATECII, VĂ GARANTĂM LIBERTATEA!
— ARUNCAȚI ARMELE ȘI CREAȚI-NE CULOAR LIBER!
— NU-I SCĂPA DIN OCHI. N-AI O ȚIGARĂ?
— CÎND AJUNGEM LÎNGĂ ARME, PE BURTĂ!
— DE N-AR FACE VREO PROSTIE...
— BRAVO, JIMMY!
— NE-AI SALVAT!
— SÎNTEȚI FORMIDABILI! I-AȚI ÎNVINS PE BANDIȚI. URANIUL ESTE DEFINITIV AL TRIBULUI NOSTRU! JIMMY, TE-AI PURTAT CA UN ADEVĂRAT URMAȘ AL LUI TARZAN.
LA ÎNCEPUT TRIBUL V-A CREZUT DUȘMANII...
— TE ÎNTORCI SPRE CIVILIZAȚIE?
— O, MR. OOAKUP, JUNGLA ABIA ACUM DEVINE TENTANTĂ!

(SFÎRȘIT)

SPORT

VOINȚA SE OBȚINE PRIN... VOINȚĂ

- CAUZA INSUCCESELOR NOASTRE
- DACĂ VREI, TREBUIE SĂ TE ÎNVINGI PE TINE ÎNSUȚI!
- CINE ÎȚI IMPUNE DISCIPLINA SCOPULUI

De vorbă cu cîțiva atleți de renume internațional

FIECARE OM ÎȘI PROPUNE UN ȚEL ÎN VIAȚĂ. ȚELUL POATE FI APROPIAT SAU DEPĂRTAT ÎN TIMP. ÎN AMBELE CAZURI, CA SĂ-L REALIZEZI AI NEVOIE DE RĂBDARE, DE MUNCĂ, DE PERSEVERENȚĂ ȘI, MAI ALES, DE VOINȚĂ. NICIUNDE EFORTUL DE VOINȚĂ NU ESTE ATÎT DE EVIDENT ȘI ATÎT DE SPECTACULOS CA ÎNTR-O ÎNTRECERE SPORTIVĂ. ACOLO, SOLICITĂRILE SÎNT ÎMPINSE PÎNĂ LA PRAGUL MAXIM AL PUTERILOR. ACOLO, VOINȚA JOACĂ UN ROL PRIMORDIAL. DE ACEEA, NE-AM ADRESAT CÎTORVA DINTRE ATLEȚII AFLAȚI LA BUCUREȘTI ÎN ZILELE DE 18 ȘI 19 SEPTEMBRIE A.C. CU PRILEJUL UNOR ÎNTRECERI INTERNAȚIONALE, RUGÎNDU-I SĂ NE ÎMPĂRTĂȘEASCĂ OPINIILE LOR DESPRE VOINȚĂ, DESPRE ROLUL PE CARE-L JOACĂ EA ÎN VIAȚA NOASTRĂ.

SHEILLA COREY — ANGLIA, LOC I — 1 500 m:

Mereu aud acest «to will» (a voi, a vrea). L-am auzit de la părinți, profesori, antrenori. Verbul îmi răsună în urechi înainte de start, nu mă lasă să dorm în noaptea dinaintea concursului. De ce? Însăși esența sportului, a vieții moderne, este de a da cît mai mult, de a cere de la tine însuți ceea ce nici nu bănuiai că posezi. În timp ce-mi fac încălzirea simt o teamă: «Dacă n-am să reușesc?». Atunci încerc să-mi recîștig calmul, știind că am acumulat foarte multă muncă și pregătire. Am fost disciplinată cu mine însămi antrenîndu-mă zi de zi. Au fost zile cînd simțeam oboseală sau lene, dar mi-am luat pantofii cu cuie și m-am dus la stadion. *Dacă îți fixezi un scop — indiferent de domeniu, fie profesional, de învățătură sau sportiv — nimic nu are voie să ți se pară greu.*

Credeți că doborîrea unui record este un lucru ușor? Muncești luni de zile, ani, și marea clipă, suprema satisfacție, poate că nici nu apare. În schimb, datorită *voinței cu care ai lucrat* îți apare o trăsătură de caracter (chiar dacă nu o ai!): *tenacitatea.* Ea te va ajuta să realizezi multe lucruri în viață. Am citit undeva aceste rînduri: «*...Cauza tuturor insucceselor noastre și aproape a tuturor nenorocirilor noastre este una singură: slăbiciunea voinței noastre!*».

CORNELIA POPESCU — ROMÂNIA, 1,84 m ÎNĂLȚIME — 1970:

Se spune despre mine că sînt o fată foarte ambițioasă, că am voința de a răzbate prin greutăți. Eu știu un singur lucru: *dacă îmi propun un scop, înainte de a mă decide, îmi cîntăresc foarte obiectiv șansele.* Nu sînt o fire visătoare, sînt realistă. În sinea mea mă judec aspru pentru fiecare greșeală făcută. Uneori îmi cer lucruri care îmi depășesc puterile de pînă atunci. Astfel, la campionatele naționale am concurat la pentlatlon. A mai rămas de disputat proba de 200 m plat. Ca să dobor recordul la pentlatlon trebuia să alerg în 25,8, ceea ce n-am reușit niciodată pînă atunci. Înainte de start am observat chiar cîteva surîsuri ironice. Dar nu m-am supărat. Erau oarecum justificate. M-am concentrat foarte puternic. Start! Simțeam zgura zburînd de sub cuiele pantofilor. Acele cronometrelor au arătat 25,6. Victorie! Vechiul record era de 4698 puncte și-i aparținea colegei mele Vintilă. Eu realizasem 4762 puncte. Vreți încă un exemplu? Astă-primăvară am avut o entorsă la piciorul drept. Am dat ghipsul jos cu două zile înaintea plecării la Varșovia. Erau puțini aceia care aveau încredere în mine. Unii au spus-o chiar direct: «Eu nu-mi asum răspunderea. De ce n-o lăsați acasă?». Cînd s-a auzit că va concura și Valentina Cozîr (U.R.S.S.), vicecampioană la Jocurile Olimpice din Mexic, am fost întrebată dacă consider oportună participarea mea. Îmi pusesem singură această întrebare. Am plecat. N-a fost deloc ușor. Am învins cu 1.77 m, iar Valentina n-a reușit decît 1,74! In concluzie, vreau să subliniez: *piedicile n-au voie să ne descurajeze. Niciodată!*

— HAI, CE NAIBA, MĂCAR SCHIȚEAZĂ UN PIC DE EFORT!...

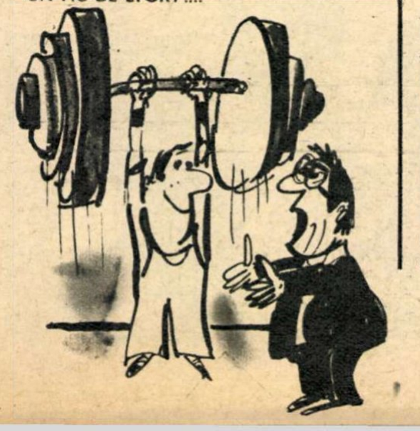

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

NEMETH MIKLOS — UNGARIA, 87,20 m SULIȚĂ:

Fiecăruia după cum i-a surîs norocul. Unii pot da și altora din voința lor, alții se pot «căciuli», iar o ultimă categorie — cea a blazaților — nu au ce să facă cu un asemenea «articol». Noi vorbim însă numai despre tinerii normali. *Cum poți verifica dacă ai voință? Printr-un autocontrol sincer:* îndeplinești tot ce ți-ai propus? Ai putere să înveți cele 1 000 de cuvinte în limba engleză, așa cum ai promis tatii? Erai printre cei mai slabi alergători din clasă. Pe ascuns — ai hotărît solemn — ai să te antrenezi de trei ori pe săptămînă cîte un ceas. Ai reușit să fii printre primii zece? Și așa mai departe. Din exemplul meu personal, pot afirma că *mediul favorabil poate și chiar duce la călirea voinței.* Sfatul unui părinte, profesor sau frate mai mare poate fi hotărîtor în astfel de cazuri. Știindu-te controlat sau, hai să zicem, observat, *îți impui tu însuți o disciplină sporită în executarea sarcinilor.* Este adevărat că un caracter cu o voință puternică răzbate singur, dar noi vorbim de cei mulți. De aceea, dacă aveți un coleg care își propune să realizeze ceva, nu ezitați să-l ajutați. Uitați, la concursul atletic de la București (18—19 septembrie a.c.) l-am avut ca principal adversar pe compatriotul meu Josha Csih. După 4 aruncări nu avea însă decît 72 m. Era cu mult sub posibilitățile lui. L-am văzut că se frămîntă, că nu reușește să se concentreze. Era pe locul 4–5, dar putea cu mult mai mult. Cînd i-a venit rîndul, i-am șoptit, în treacăt: «Acum va merge, Josha!». Și a mers: 80,60 m! A ocupat locul doi, la 0,30 m de mine! Nu spun că încurajarea mea l-a stimulat, dar știu că a contribuit. În efortul de voință pe care-l faci ca să te concentrezi, devii crispat. O vorbă bună, un zîmbet, chiar un semn îți dă relaxarea necesară. Deci, nu ezitați să vă ajutați prietenii în astfel de situații, care sînt multiple atît în sport, cît și în viață.

FRANCESCO ARESE — ITALIA,
26 de ani, profesor, 800 m — 1,47" 3/10; 1000 m — 2'19" 2/10; 1500 m — 3'37" 6/10; 2000 m — 5'03" 2/10:

Sînt un adept convins al autodezvoltării voinței prin încrederea ce ți-o dă participarea la pregătire. Antrenamentul metodic, neabătut și continuu, este eficace nu numai asupra corpului, dar și asupra psihicului. Nu cred în cei dotați cu calități extraordinare de voință care, fără să muncească serios, pot obține rezultate strălucite. Deseori se vorbește despre astfel de oameni. Am întîlnit și eu asemenea adversari. Am concurat alături de ei, am vorbit cu ei, ne-am împărtășit reciproc experiența. De fiecare dată, surprins, am descoperit un lucru: *fiecare se pregătea, lucra serios, fără milă față de sine însuși.* Deci așa-zisa voință extraordinară *nu se baza de fapt decît pe un număr sporit de ore de antrenament.* Recent, am participat la finala «Cupei Europene» de atletism, disputată la Stockholm. La proba de 1500 m eram într-o «societate» foarte tare, atleți cu mult mai bine cotați decît mine... Șansele mele de a ocupa un loc fruntaș erau minime. Am ieșit, totuși, primul! Cum? Fixîndu-mi scopul de a învinge, n-am simțit nici o clipă oboseala. Mi-am spus, de sute de ori, la antrenamente, că trebuie, trebuie, trebuie!... La start îmi tremurau brațele de emoție. Mi-am spus: «Fruntea sus, Franco! Ai lucrat după program, te-ai pregătit cu atenție, vrei să cîștigi! Respectă tactica propusă și nimeni nu te poate împiedica să rupi primul firul sosirii!» Și... așa a și fost.

TIBERIU BAN

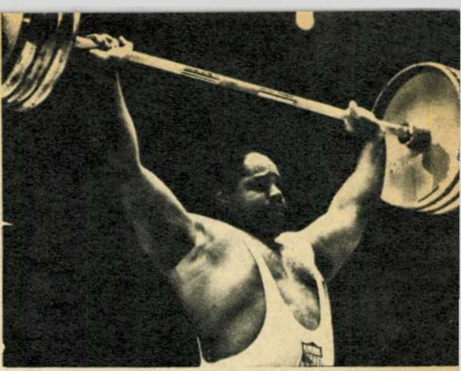

1 000 ore antrenament și 10 secunde de voință!

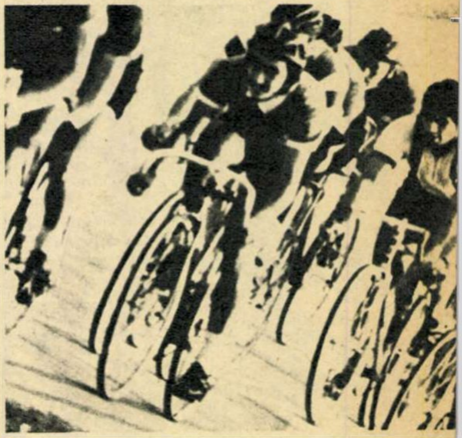

Pădure de roți, pedale, ghidoane și un singur țel: VICTORIA!

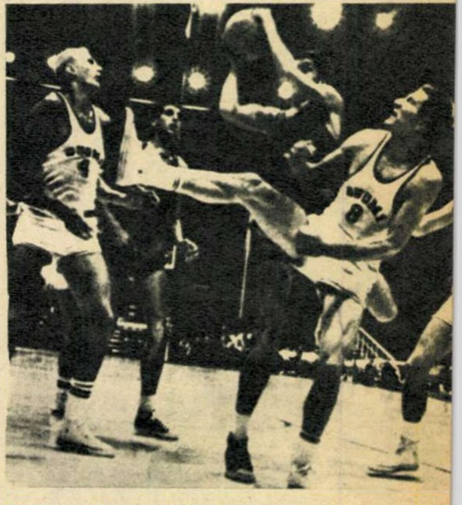

Voința de a răzbate și de a obține... coș!

MICRO-DICȚIONAR FOTBALISTIC

„a“

„ARIPA STÎNGĂ“

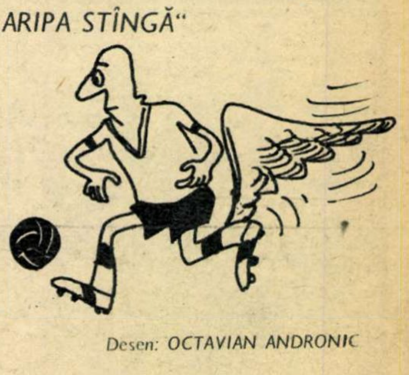

Desen: OCTAVIAN ANDRONIC

Scenariu și desene: elev **NICOLA SERGIU**, Timișoara

AVENTURĂ ÎN ANUL 2970.

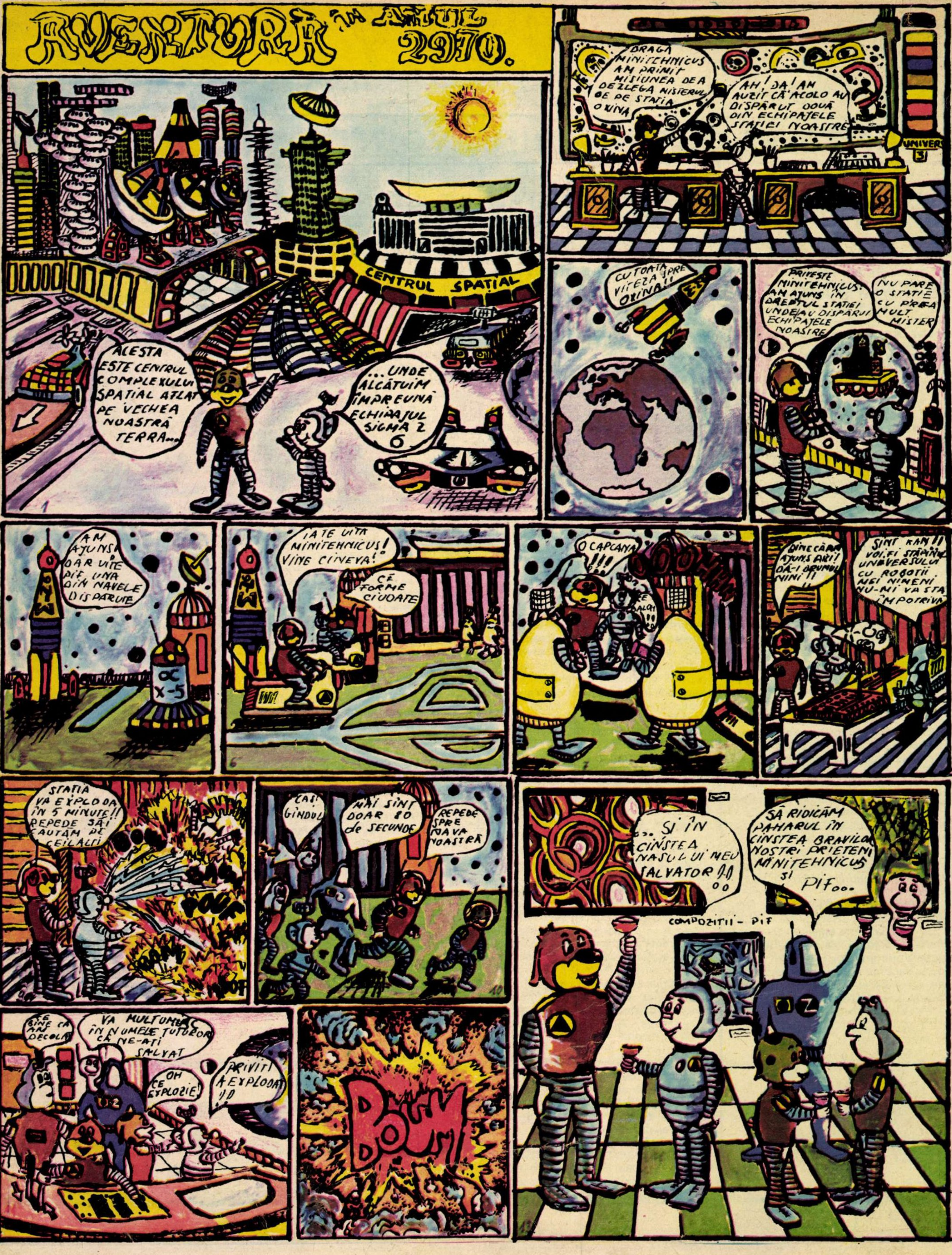

ACESTA ESTE CENTRUL COMPLEXULUI SPAȚIAL AFLAT PE VECHEA NOASTRĂ TERRA...
...UNDE ALCĂTUIM ÎMPREUNĂ ECHIPAJUL SIGMA Z 6
CENTRUL SPAȚIAL
DRAGĂ MINITEHNICUS AM PRIMIT MISIUNEA DE A DEZLEGA MISTERUL DE PE STAȚIA OXINA
AH! DA! AM AUZIT CĂ ACOLO AU DISPĂRUT DOUĂ DIN ECHIPAJELE STAȚIEI NOASTRE
UNIVERS 3
CU TOATĂ VITEZA SPRE OXINA!!
PRIVEȘTE MINITEHNICUS. AM AJUNS ÎN DREPTUL STAȚIEI UNDE AU DISPĂRUT ECHIPAJELE NOASTRE
NU PARE O STAȚIE CU PREA MULT MISTER
AM AJUNS! DOAR UITE PIF, UNA DIN NAVELE DISPĂRUTE
α X-5
IATĂ UITĂ MINITEHNICUS! VINE CINEVA!
CE FORME CIUDATE
O CAPCANĂ!!!
CE SALOY!!
BINE CĂ AM AJUNS AICI! DĂ-I DRUMUL NINI!!
SÎNT KAN!! VOI FI STĂPÎNUL UNIVERSULUI CU ROBOȚII MEI NIMENI NU-MI VA STA ÎMPOTRIVĂ
STAȚIA VA EXPLODA ÎN 5 MINUTE!! REPEDE SĂ-I CĂUTĂM PE CEILALȚI
POUF
CA GÎNDUL
MAI SÎNT DOAR 80 de SECUNDE
REPEDE SPRE NAVA NOASTRĂ
CE BINE CĂ AM DECOLAT
VĂ MULȚUMESC ÎN NUMELE TUTUROR CĂ NE-AȚI SALVAT
OH CE EXPLOZIE!
PRIVIȚI A EXPLODAT!!
BOUM
...ȘI ÎN CINSTEA NAȘULUI MEU SALVATOR!!
SĂ RIDICĂM PAHARUL ÎN CINSTEA BRAVILOR NOȘTRI PRIETENI MINITEHNICUS ȘI PIF...
COMPOZIȚII - PIF

IN NUMARUL VIITOR: rezultatele concursului de benzi desenate "AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS"

PAGINA 5 MAGAZIN

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2		■								■
3			■					■		
4				■		■				
5			■							
6							■			
7					■			■		
8	■			■					■	
9						■				
10					■					

Agricol

ORIZONTAL:

1. Mașină agricolă folosită la semănatul unor plante (pl.). 2. Acțiunea de îndiguire, pentru a reda agriculturii o parte din lunca inundabilă a unui rîu. 3. Mere! Teritoriu în proprietatea unei comune (înv.) 4. Roman de Liviu Rebreau inspirat din viața satului de odinioară. Transporta apă. 5. Din gînd! Magazie de cereale (pl.). 6. Absolvent al unei facultăți. Vaccin antitifo-paratific (abr. med.). 7. Rîu în India. Din avion. Tell 8. Miorițe. Pămînt neroditor. 9. «Magazii» de cereale în comuna primitivă. Bovină. 10. Grămadă de paie sau snopi de forma unei prisme. Subunitate de producție animalieră a unei întreprinderi agricole socialiste (pl.).

VERTICAL:

1. Se acordă mare importanță selecționării lor pentru obținerea de soiuri productive (sing.). Gheorghe Sandu. 2. Pomi fructiferi. 3. O porție de mămăligă! Mașină agricolă care separă semințele de anumite impurități. 4. Vulcan în Japonia. Sur. În paie! 5. Condiții de relief și climă favorabile dezvoltării agriculturii. Usturoi (reg.). 6. «...Lugojana», operetă de F. Barbu. Pantalon țărănesc. 7. Ocupat în sectorul agricol. Paiele furajate reprezintă o bună parte din «meniul» acestora. 8. Sau. Răsadniță. Cadou. 9. Trecut pe la Stațiunea de mașini și tractoare. În cumpănă! 10. Acțiune prin care se string paiele, fînul sau se nivelează pămîntul.

DICȚIONAR: ATRI, ASO.

Prof. M. BOGDANOVICI

UN ZIMBET CU...

Violonistul german August Vilhelmy (1845–1908) a fost invitat la o cafea de o distinsă familie. După ce cafeaua a fost servită, gazda aruncă priviri alarmate în jur întrebînd:

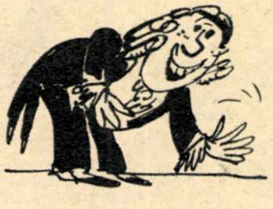

— Unde vi-e vioara, maiestre?
— O, dragă gazdă, răspunse Vilhelmy, vioara mea își cere scuze, însă ea nu bea cafea niciodată.

RADIO

DIN PROGRAMUL EMISIUNILOR PENTRU COPII PE PERIOADA 22–29 OCTOMBRIE, SPICUIM:

«Tot înainte» este emisiunea care prezintă luni, 26 octombrie , ora 8,10, pr. II rubrica «Pionier club», iar a doua zi rubrica «Rezervat micilor specialiști». Despre propulsia ondulatorie, legende și adevăr despre aur, veți putea afla audiind emisiunea de știință și tehnică pentru școlari «Vreau să știu» de miercuri, 28 octombrie, ora 10,30 pr. I. În aceeași zi pe același program la ora 15,00 urmăriți al 19-lea episod «Călugăreni» din serialul radiofonic «Întîmplările neobișnuite ale lui Gruia Grozovanu».

ȘTIAȚI CĂ...

● *Știați că temperatura diferitelor corpuri poate fi luată și de la distanță? Aparatul fotoelectronic creat de specialiștii sovietici captează, printr-un obiectiv, razele provenite de la corpul respectiv și le transformă în curent electric. Într-o zecime de secundă aparatul înregistrează toate modificările de temperatură.*

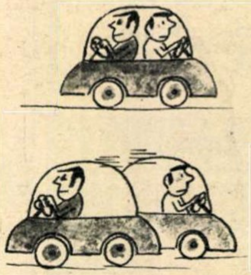

Desen: DAN VASILE DUMITRESCU

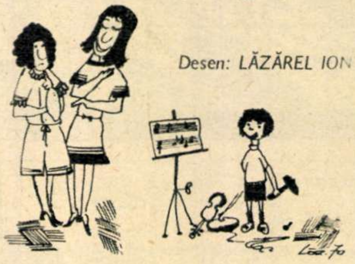

Desen: LĂZĂREL ION

Un talent excepțional! În două zile a terminat cu vioara...

BLITZ

..Zîmbiți, vă rog.. "

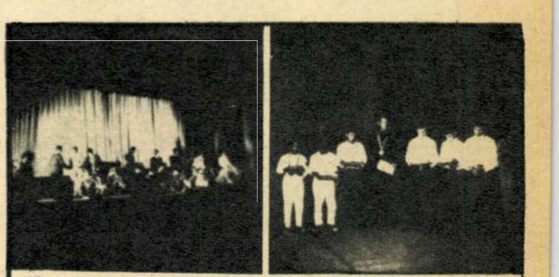

1 2

În numărul 42 al revistei, la paginile 8–9 (articolul «Prolog Minitehnicus '71») explicațiile celor două fotografii se vor citi astfel: 1. Și un aspect de la Brașov, deținătorul trofeului. 2. Profesorul Kiraly în mijlocul cîștigătorilor marelui premiu, din Galați.

●●● STOP - Incepînd din numărul viitor, "CASATA DE LA MIEZUL NOPȚII" - Stop! Roman foileton de Nicuță Tănase - Stop -"CASATA DE LA MIEZUL NOPȚII"- ●●●

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

ABC FOTOGRAFIC
FILTRELE COLORATE
„5”

În fotografia alb-negru culorile sînt reprezentate prin tonuri de gri. Armonia acestor gradații se obține cu ajutorul filtrelor colorate galben, verde, portocaliu, roșu, albastru, negru și ultraviolet. Cu aceste filtre se obține o calitate sporită a fotografiei și efecte artistice neașteptate.

Filtrul este format dintr-o sticlă planparalelă colorată care se fixează în fața obiectivului, constituind un obstacol pentru razele de lumină ce parcurg calea de la subiect spre obiectiv și apoi prin acesta pînă la stratul sensibil al materialului negativ. Ele sînt de corecție, de contrast și de efect. Însă, același filtru întrunește toate aceste calități obținînd efecte diferite în funcție de sensibilitatea cromatică a materialului fotografic, de iluminarea subiectului si de culorile lui dominante.

Filtrul galben îmbunătățește redarea culorilor însă contrastul este mai redus. Detașează luminos verdele copacilor proiectați pe un cer de furtună. La munte, ceața depărtărilor dispare, însă se distruge perspectiva. La mare, cerul senin devine închis, iar verdele alb. Fotografiile de arhitectură, peisajul de primăvară, bogat în tonuri, nu au nevoie de filtru galben.

Filtrul verde atenuează albastrul, reține roșul și diferențiază astfel verdele de roșu, culori ce apar fără filtru de aceeași culoare pe materialul sensibil. Roșul și verdele se diferențiază cu filtrul verde. La portrete, roșul este atenuat făcînd pielea și buzele palide.

Filtrul portocaliu elimină albastrul, accentuează roșul și atenuiază verdele. Este folosit pentru efecte de contrast. În peisaj, detalii invizibile pentru ochi sînt scoase în evidență. Atmosfera noroasă este accentuată dînd senzația de furtună. Deci, atenție la folosirea filtrului portocaliu cînd cerul este albastru! La portrete nu este folosit, deoarece nuanțele de roșu sînt redate prea palid. Părul blond devine alb, iar ochii albaștri închiși la culoare. În schimb, tenul închis este favorizat. Filtrul portocaliu contrastează nuanțele galbene, verzi și albastre.

Filtrul roșu este special pentru contraste și efecte. Albastrul este eliminat aproape complet, verdele atenuat, astfel că apar foarte întunecate pe fotografie. Numai roșul formează imaginea. Cerul îl vom avea aproape negru pe cînd norii devin total albi. Obiectele de culoare deschisă devin și ele albe. Se obține un efect ca cel dat de lumina lunii. Zidurile clădirilor se detașează albe ca varul din întuneric. Verdele copacilor apare întunecat. Filtrul roșu reproduce amănunte din depărtare eliminînd pîcla.

Filtrul albastru servește la atenuarea roșului, cînd se lucrează cu lumină artificială.

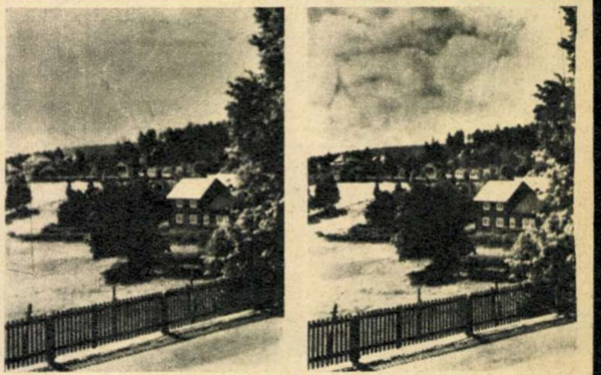

Acest peisaj, în prima fotografie, este lipsit de umbre și nori. În cea de a doua imagine, filtrul galben a scos în evidență umbrele dînd fotografiei un efect artistic.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Filtrul negru, folosit la execuția fotografiei în infraroșu, în realitate este un filtru roșu foarte închis.

Filtrul ultraviolet, notat prescurtat cu UV, lasă să treacă neatenuată lumina vizibilă, absoarbe numai razele ultraviolete și elimină astfel efectul lor de anihilare a perspectivei. Este necesar cînd se execută fotografii la munte, la mare sau se fotografiază peisaje, cu zăpadă, căci în aceste cazuri razele ultraviolete sînt foarte puternice și provoacă adeseori negative șterse.

ELENA FUNDULEA

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

AUREL VLAICU

Scenariu de
RADU F. ALEXANDRU
Desene de
A. STĂNESCU

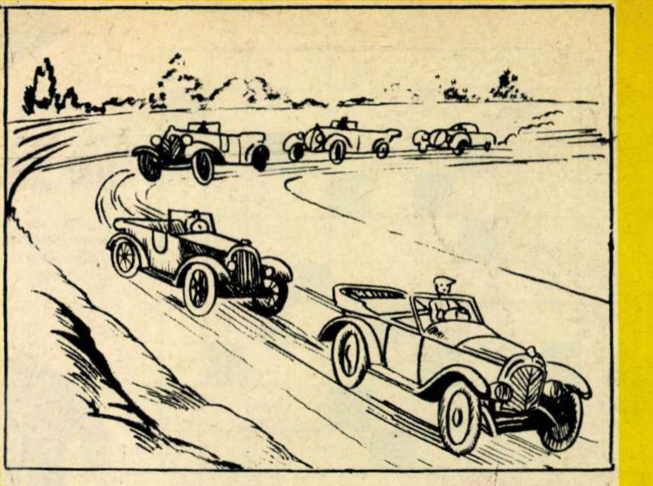

3

1908. ENTUZIASMAT DE PREOCUPĂRILE ŞI CUNOŞTINŢELE LUI VLAICU ÎN DOMENIUL TEHNICII, NEPOTUL INGINERULUI OPEL — PROPRIETARUL UZINELOR CU ACELAŞI NUME — ÎL RECOMANDĂ PE AUREL VLAICU SPRE ANGAJARE. NU DUPĂ MULT TIMP FIRMA OPEL ORGANIZEAZĂ UN MARE CONCURS LA CARE URMEAZĂ SĂ PARTICIPE. VLAICU VREA SĂ FIE ŞI EL ÎNSCRIS ÎN CONCURS.

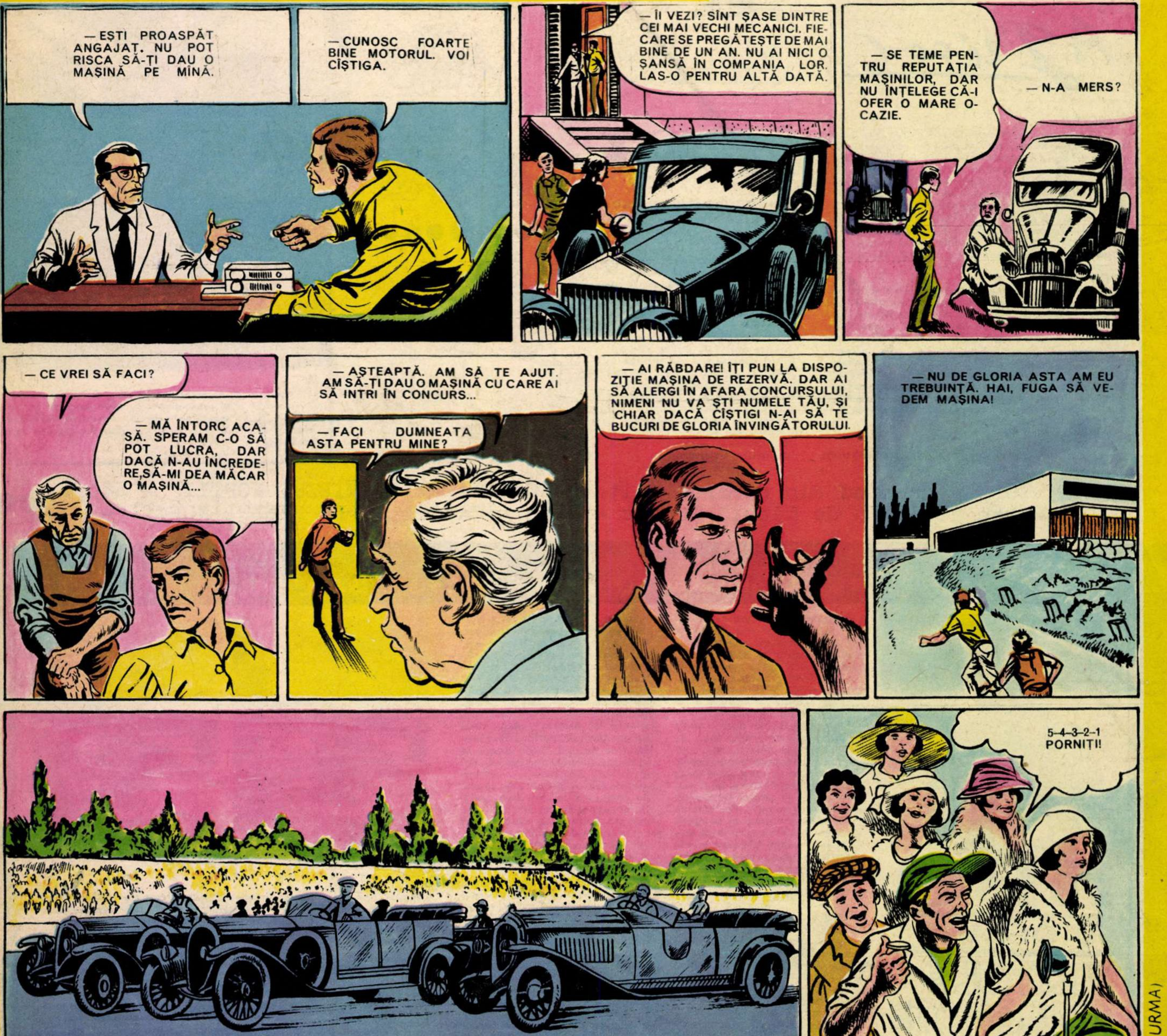
— EŞTI PROASPĂT ANGAJAT. NU POT RISCA SĂ-ŢI DAU O MAŞINĂ PE MÎNĂ.
— CUNOSC FOARTE BINE MOTORUL. VOI CÎŞTIGA.
— ÎI VEZI? SÎNT ŞASE DINTRE CEI MAI VECHI MECANICI. FIECARE SE PREGĂTEŞTE DE MAI BINE DE UN AN. NU AI NICI O ŞANSĂ ÎN COMPANIA LOR. LAS-O PENTRU ALTĂ DATĂ.
— SE TEME PENTRU REPUTAŢIA MAŞINILOR, DAR NU ÎNŢELEGE CĂ-I OFER O MARE OCAZIE.
— N-A MERS?
— CE VREI SĂ FACI?
— MĂ ÎNTORC ACASĂ. SPERAM C-O SĂ POT LUCRA, DAR DACĂ N-AU ÎNCREDERE, SĂ-MI DEA MĂCAR O MAŞINĂ...
— AŞTEAPTĂ. AM SĂ TE AJUT. AM SĂ-ŢI DAU O MAŞINĂ CU CARE AI SĂ INTRI ÎN CONCURS...
— FACI DUMNEATA ASTA PENTRU MINE?
— AI RĂBDARE! ÎŢI PUN LA DISPOZIŢIE MAŞINA DE REZERVĂ. DAR AI SĂ ALERGI ÎN AFARA CONCURSULUI. NIMENI NU VA ŞTI NUMELE TĂU, ŞI CHIAR DACĂ CÎŞTIGI N-AI SĂ TE BUCURI DE GLORIA ÎNVINGĂTORULUI.
— NU DE GLORIA ASTA AM EU TREBUINŢĂ. HAI, FUGA SĂ VEDEM MAŞINA!
5-4-3-2-1 PORNIŢI!

(VA URMA)

Cutezătorii 43

Redactor şef Mihai NEGULESCU. Secretar general de redacţie: Ovidiu ZOTTA. Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administraţia: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS

Abonamentele se primesc de către oficiile şi agenţiile P.T.T.R., de către factorii poştali şi difuzorii de presă. 41033

1 LEU

Cutezătorii

44

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ
DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR • ANUL IV • JOI, 29 OCTOMBRIE 1970

162

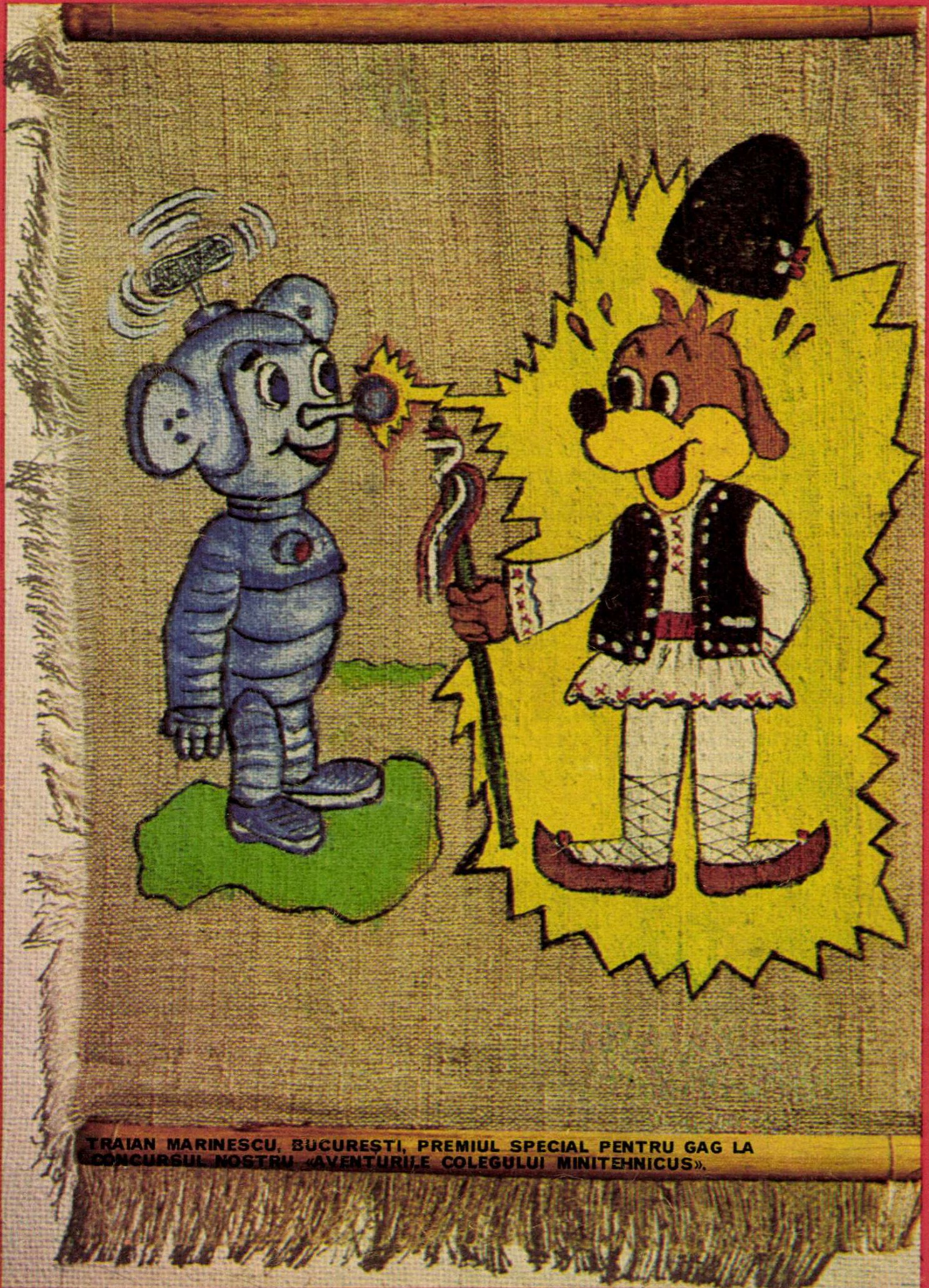

TRAIAN MARINESCU, BUCUREȘTI, PREMIUL SPECIAL PENTRU GAG LA CONCURSUL NOSTRU «AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS».

UNA DINTRE OPERELE ARHITECTURII SECOLULUI XX — HOTELUL INTERCONTINENTAL DIN BUCUREȘTI.

DIN NUMĂR:

- Arhitectura secolului XX
- 90 de ani de la nașterea lui Mihail SADOVEANU
- Rezultatele marelui concurs de benzi desenate, «Aventurile Colegului Minitehnicus».

a, ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

Nu de mult, pe adresa Consiliului Național al Organizației Pionierilor, a sosit următoarea scrisoare:

STIMATE TOVARĂȘE PREȘEDINTE

Noi, pionierii din detașamentul clasei a VIII-a C, ne găsim în fața marelui eveniment al ieșirii din pionierat.

Cu această ocazie gîndul nostru se îndreaptă spre dumneavoastră, tovarășe Președinte, și spre Organizația pionierilor care ne-a crescut și educat. Vă mulțumim pentru îndrumările prețioase și nu vom uita niciodată minunata viață de pionieri, temelia vieții de viitor. Vă promitem că noi, pionierii de azi și U.T.C.-iștii de mîine, cu deviza noastră — Pentru gloria poporului pentru înflorirea României Socialiste, pentru cauza Partidului — vom merge «**TOT ÎNAINTE**».

Detașamentul clasei a VIII-a C,
Școala generală nr.4 , Petroșeni,
județul Hunedoara

ÎN CADRUL SOLEMN AL SESIUNII JUBILIARE A ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE, ÎN PREZENȚA A NUMEROȘI ȘEFI DE STATE ȘI GUVERNE, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, A FĂCUT CUNOSCUTĂ POZIȚIA ȚĂRII NOASTRE FAȚĂ DE MARILE PROBLEME CARE PREOCUPĂ LUMEA CONTEMPORANĂ, PRINCIPIILE CARE O CĂLĂUZESC ÎN STRĂDUINȚA SA DE A-ȘI ADUCE CONTRIBUȚIA LA REZOLVAREA UNEI MAI BUNE COOPERĂRI ÎNTRE TOATE POPOARELE.

CUVÎNTAREA PREȘEDINTELUI NICOLAE CEAUȘESCU CUNOAȘTE UN LARG ECOU INTERNAȚIONAL ȘI SE BUCURĂ DE ÎNALTE APRECIERI ATÎT ÎN RÎNDURILE UNOR PERSONALITĂȚI PROEMINENTE PARTICIPANTE LA SESIUNEA JUBILIARĂ CÎT ȘI ÎN RÎNDURILE OPINIEI PUBLICE MONDIALE.

CU PRILEJUL PREZENȚEI LA NEW-YORK, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A AVUT NUMEROASE ÎNTÎLNIRI, DISCUȚII, CONTACTE CU PERSONALITĂȚI PROEMINENTE, OAMENI DE STAT, PARTICIPANȚI LA SESIUNEA JUBILIARĂ A ADUNĂRII GENERALE A O.N.U. TOATE ACESTE ÎNTÎLNIRI AU DAT POSIBILITATEA UNUI SCHIMB LARG DE VEDERI ATÎT ASUPRA RELAȚIILOR BILATERALE CÎT ȘI ASUPRA MARILOR PROBLEME CARE PRIVESC NEMIJLOCIT PREZENTUL ȘI VIITORUL OMENIRII.

SCRISOARE DE RĂSPUNS A PREȘEDINTELUI CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

către detașamentul clasei a VIII-a C., a Școlii generale nr. 4, Petroșeni, jud. Hunedoara

Scrisoarea pe care mi-ați trimis-o cu ocazia ieșirii din rîndurile Organizației pionierilor și a primirii voastre în Uniunea Tineretului Comunist m-a impresionat profund, mai ales că semnificația ei depășește o simplă manifestare de rămas bun.

Pentru fiecare tînăr vîrsta cravatelor roșii reprezintă cea mai frumoasă perioadă a copilăriei, anii cînd visurile prind contururi, cînd se pune temelia unor înalte idealuri.

Ați crescut învățînd și cîntînd, v-ați bucurat de anii frumoși ai pionieriei, luminați de climatul moral sănătos al orînduirii socialiste.

Sînt convins că veți duce cu voi din anii aceștia toată cutezanța, dragostea de țară, față de P.C.R., demnitatea, cinstea și hărnicia pe care vi le-a cultivat Organizația; sînt convins că anii pionieriei au fost o bună ucenicie pentru îndatoririle sociale și obștești care vă așteaptă ca membrii ai U.T.C., ca fii de nădejde ai patriei, credincioși poporului și Partidului Comunist Român.

Sînt sigur că pășind în rîndurile U.T.C. veți fi totdeauna în frunte, așa cum ați fost și în organizația noastră.

Organizația pionierilor și Uniunea Tineretului Comunist sînt organizații frățești și am convingerea că vă veți face și de aici înainte pe deplin datoria, aducînd și în acest fel un omagiu organizației din care ați făcut parte.

În primăvara anului viitor, va avea loc Congresul U.T.C. Să întîmpinați cu succese deosebite acest eveniment de mare importanță în viața și activitatea tineretului patriei noastre.

Mulțumindu-vă încă o dată pentru scrisoarea trimisă, îmi exprim încrederea că și în viitoarea voastră activitate veți da dovadă de mare devotament și de pasiune nemărginită în opera de construcție a socialismului, desfășurată de întregul popor sub înțeleapta conducere a Partidului Comunist Român.

Președinte,
VIRGILIU RADULIAN

Pionierii îi felicită pe colegii lor care au devenit uteciști.

CADRAN PIONIERESC

GOSPODARII

Și noi sîntem buni gospodari — ne scrie pioniera Jana Constantin din clasa a VIII-a A a Școlii generale din comuna Zărnești, județul Buzău. Timp de două săptămîni, zi de zi, toți elevii din clasa noastră am ajutat la strînsul legumelor din grădina școlii. Apoi, cînd n-a mai rămas pe ogor nici o roșie, nici un cartof, ne-am îmbrăcat frumos, ne-am pus cravatele roșii la gît și ne-am fotografiat împreună cu dirigintele nostru. Așa, ca să avem o amintire din această toamnă, cînd hărnicia noastră a fost la înălțime .

FELICITĂRI DIN TOATĂ INIMA

O fotografie de... vară. Cu toate acestea ea e cît se poate de actuală, deoarece îi surprinde pe o parte dintre membrii unității de pionieri de la Școala de 10 ani nr. 1 din Sebeș, județul Alba, în timpul uneia dintre numeroasele și interesantele lor activități care, împreună cu bunele rezultate obținute la învățătură, le-au adus, recent, titlul de unitate fruntașă. Felicitîndu-i din toată inima pentru înalta distincție primită, le urăm noi succese în viitor.

REPORTAJUL SĂPTĂMÎNII

„CUTEZĂTORII" LA TÎRGUL INTERNAȚIONAL BUCUREȘTI' 70

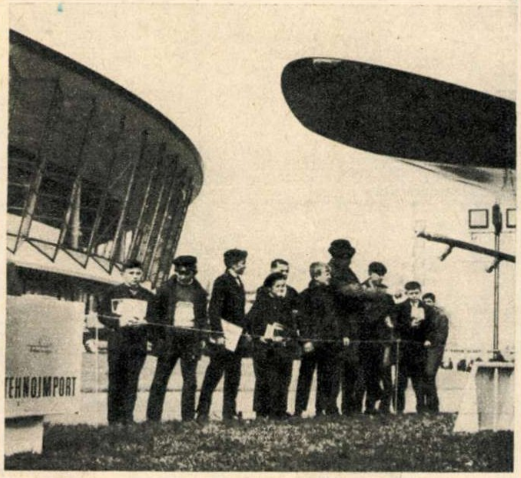

Rodica nu este o fată sfioasă, dar cînd l-a cunoscut pe Felix și-a pierdut pentru cîteva clipe siguranța obișnuită! Felix e deosebit de prezentabil și, mai ales, formidabil de inteligent! Are o memorie neobișnuită și este și un matematician excepțional! Cei doi s-au cunoscut deunăzi la Tîrgul Internațional București. Prezentare ceremonioasă:

— Rodica Sas, clasa a 8-a, Școala generală nr. 6 din Rîmnicu Sărat.

— Încîntat! Sînt Felix C 256, calculator electronic universal, de fabricație românească! Am să vă pun cîteva întrebări.

Felix adoră precizia. Avînd spirit de discernămînt, își alege cu grijă prietenii. El i-a pus Rodicăi 22 de întrebări, invitînd-o să răspundă prin «Da» sau «Nu». Iată cîteva exemple: «Puteți să tăceți o oră și mai bine? Vă place stilul sobru în îmbrăcăminte? Obișnuiți să vă lăudați, în ajunul unui examen, că sînteți stăpînă pe materie?» și așa mai departe. În funcție de răspunsurile Rodicăi, Felix a tras concluziile: «Sînteți comunicativă, serioasă, respectați opinia altora, vă sprijiniți prietenii la nevoie, dar nu-ușor să vă cîștige cineva prietenia. Vă simțiți atrasă de tot ce e nou, aveți imaginație bogată, vă obosește monotonia».

Ipostaza de psiholog este însă pentru Felix doar un

(Continuare în pag. 4—5)

CEAHLĂUL PROZEI ROMÂNEȘTI
Mihail Sadoveanu

MIHAIL SADOVEANU, STÎND DE VORBĂ CU PIONIERII. FOTOGRAFIE DIN 1961.

Bădia Mihail în familie

de **DEMOSTENE BOTEZ**

Am avut norocul să trăiesc în preajma maestrului Mihai Sadoveanu, și să fim prieteni, vreo 40 de ani, adică o viață de om. Asta nu era ușor, căci el primea în sufletul lui, un om, cu foarte mare grijă. Nu fiindcă ar fi avut din senin motive de a-l ține de o parte, dar fiindcă atunci cînd își da prietenia, și-o da cu totul, și nu voia să se înșele. Trebuia să ai anumite afinități cu el: o anumită cinste în judecată, o mare omenie, o strictă ținută morală și... să fii stăpînit de pasiunea literaturii sau... a vînatului.

Cînd îl cunoșteai întîia oară, te simțeai mic față de el, și oarecum stingherit și sfios, cum te simți în genere în fața unui pisc de munte, în fața Ceahlăului să zicem. Sadoveanu avea o prea mare lume a lui, a gîndurilor și viziunilor sale, pentru a mai avea nevoie de cineva din afară. Dar o dată ce, prin cine știe ce atitudine sau judecată îi cîștigai încrederea, simțeai toată căldura acestui «masiv muntos» în inima căruia clocotea o mare iubire de oameni, de toți oamenii, de muncitori, de țărani, de la munte sau de la șes, de vînători și de pescari. Cu toți se simțeau bine, și toți se simțeau bine cu el, ca și cu unul de-ai lor pe care-l cunoșteau de cînd lumea,

Cum și cînd l-am cunoscut, a spune cu de-amănuntul e greu, căci asta a venit cu timpul. Sigur este că această apropiere de el, pînă a fi devenit în casa lui ca unul din copiii lui, mi-a fost înlesnită de prezența în cercul «Vieții Românești» de la Iași, de faptul că eram, — ca să zic așa, de aceeași îndeletnicire, — adică scriitor, dar cu deosebire de faptul că amîndoi aveam patima vînatului și apoi a pescuitului, îndeletniciri pe care el le avea la inimă și credea că nu poate să le aibă decît un anume fel de oameni.

De obicei, prietenia aduce cu sine un fel de intimitate. Dar Sadoveanu, prin toată structura lui, ca om și scriitor, era atît de impunător, încît oricît ai fi fost de prieten cu el, nu ajungeai la intimitate. Tu însuți nu-ți îngăduiai asta. Se stabileau raporturi foarte calde, dar toate întovărășite de o sfială în fața lui, de conștiință că oricînd, între tine și el, este o mare distanță. Aceasta nu strica întru nimic plăcerea prieteniei și căldura ei, numai că era un tip de prietenie aparte, în care erai mereu conștient că asta este o mare cinste pentru tine.

Între 1918 — 1936 el sta în vila Neuchatz de la Copou, fosta vilă a lui Kogălniceanu. Era o casă mare, cu acareturi, ca pentru o gospodărie. Avea grădină în față și în spatele casei, cu vie și-o pădurice. Acesta era universul copiilor săi. Erau pe atunci în viață trei băieți și șase fete de diverse vîrste. Fiind mulți și mai avînd fiecare și cîțiva prieteni sau prietene, erau un «popor» întreg, adică destui ca să facă două echipe de volei. S-au și făcut. S-a amenajat un teren, s-a pus fileul și s-au împărțit taberele «adverse». Printre toți eram doi mai vîrstnici: maestrul și eu. Am fost deci de drept căpitanii celor două echipe. Din echipa maestrului făcea parte neapărat băiatul cel mic, Mihu, pe care maestrul îl iubea foarte mult. Ei se iubeau atît de mult încît nu puteau concepe să fie adversari, nici temporar, la o partidă de volei, și să joace unul împotriva altuia. Maestrul ținea loc și de arbitru în cazuri controversate. Era arbitru, cu titlu, căci jocul fiind strict familiar, divergențe nu existau, cu toate animozitățile inerente oricărui joc de competiție. Mihu juca atît de pasionat încît, cînd era cazul, ne lăsam bătuți, ca să-i admirăm bucuria cu care degusta victoria.

(Continuare în pag. 8)

▲ MOTOARE ELECTRICE ȘI TRANSFORMATOARE DE FORȚĂ — PRODUSE ALE INDUSTRIEI NOASTRE ELECTROTEHNICE.

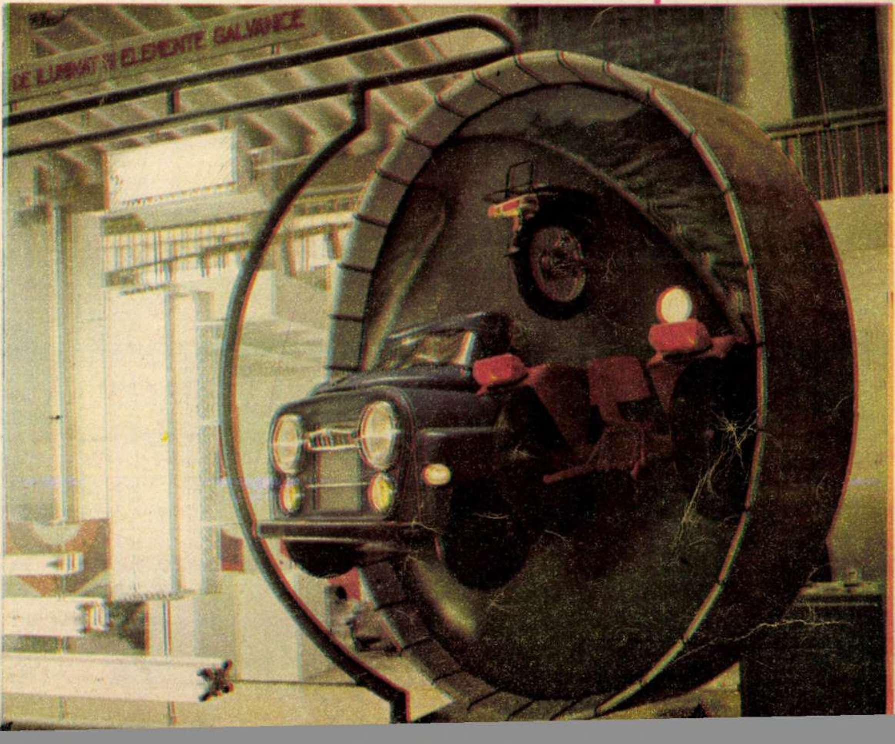

ÎN PAVILIONUL ȚĂRII NOASTRE O INGENIOASĂ ȘI SUGESTIVĂ MODALITATE DE PREZENTARE A EXPONATELOR. ▶

(Urmare din pag. 3)

VEDERE GENERALĂ DE LA FEREASTRA REDACȚIEI... ÎN PRIM PLAN RECUNOAȘTEM INSTALAȚIILE ROMÂNEȘTI DE FORAJ.

Cutezătorii

ÎN VIZITĂ LA TÎRGUL IN

mic divertisment. În realitate, Felix C 256 — unul din punctele de mare atracție ale Tîrgului internațional București — e în stare de performanțe mult mai mari! Acest calculator universal, realizat în România, poate produce încîntare savanților, executînd prompt calcule dintre cele mai complicate. Tot el e capabil să țină, cu mare rigurozitate, gestiunea unei întregi întreprinderi. Zilnic, mii de vizitatori s-au perindat prin «camera albă» din pavilionul central, pentru a-l admira pe Felix C 256!

Dar ce este un tîrg internațional? O intîlnire a produselor inteligenței, competenței și hărniciei oamenilor din diferite țări. Ea are un scop **tehnic** — cunoașterea posibilităților de producție ale întreprinderilor din diferite țări și altul **practic** — încheierea de contracte comerciale. La prima sa ediție, Tîrgul Internațional București prezintă, pe o suprafață de multe zeci de mii de metri pătrați, produse ale industriilor de mașini-unelte, de electrotehnică și de electronică reprezentînd 728 de firme din 30 de țări. Automobile și mașini pentru prelucrarea lemnului, televizoare și utilaj petrolier, echipament cosmic și mașini textile, calculatoare electronice și microscoape... E o lume de carcase strălucitoare, panouri de comandă, păienjenișuri de circuite tranzistorizate și ecrane printre care te strecori uimit, gîndindu-te la înalta calificare a muncitorilor care le-au produs. Admirăm, în pavilionul R.D.G. o instalație completă pentru prelucrarea automată a informațiilor; în pavilionul U.R.S.S. surprindem, la televiziunea cu circuit închis, aspecte din antrenamentelele cosmonautului Beregovoi; în pavilionul S.U.A. vedem copia unui motor de modul lunar; în pavilionul Italiei asistăm la o demonstrație a mașinilor de țesut... Zilnic, în sălile de pe coridorul plasat la circumferința marelui pavilion central, specialiștii din diferite țări se intîlnesc, prezentînd comunicări științifice.

DIALOG ÎNTRE RODICA ȘI FELIX C 256.

Am vizitat Tîrgul însoțindu-i pe cititorii noștri prezenți, zilnic, în mare număr, prin toate pavilioanele. Un timp, am mers cu **Gabriel Ionescu** și cu **Liviu Vegh,** din Craiova. Ca și vizitatorii mai vîrstnici, din tară sau de peste hotare, ei nu conteneau să-și exprime admirația față de produsele expuse de întreprinderile românești. «**Fantastic!** — murmura Gabriel, în fața instalației de foraj F – 320 — 3 DH, fabricată la Ploiești — **perforează pămîntul pînă la șase kilometri adîncime!**» S-au oprit apoi, cu interesul unor piloți de curse, în preajma mașinilor «Dacia», iar cînd am ajuns la locomotiva Diesel electrică produsă la «Electroputere»-Craiova, Liviu s-a și avîntat pe scările cabinei mecanicului: «**Nu-i așa că-i minunată?**» Avea în glas o emoție specială și ... justificată: Liviu și Gabriel, elevi în anul I al Liceului energetic Craiova, sînt pe o locomotivă de la «Electroputere» ca acasă!

Împreună cu pionierii de la **Școala generală** din **comuna Lunga,** județul Covasna, am zăbovit printre tractoarele construite de muncitorii brașoveni. Cu elevii din **comuna Văleni,** județul Dîmbovița am discutat savant despre industria secolului 20 privită din perspectiva modernelor produse ale uzinei «Automatica». Pe elevii **Școlii nr. 6 din Rîmnicu-Sărat** i-am urmărit în timpul acelei captivante conversații cu distinsul Felix C 256...

La Tîrg e un adevărat răsfăț al poliglotilor, aici se discută în foarte multe limbi, dar există unele expresii pe care le înțelege oricine; sînt acelea care exprimă admirația oaspeților străini atît pentru produsele industriei romå-

PAVILIONUL S.U.A.

«DACIA», O MARCĂ TÎNĂRĂ; DAR DEJA BINECUNOSCUTĂ.

PAVILIONUL U.R.S.S.

SI ÎNCĂ UN SUVENIR DE LA TÎRGUL INTERNAȚIONAL BUCUREȘTI: COPII DIN COMUNA VĂLENI, JUDEȚUL DÎMBOVIȚA.

UN SUVENIR PENTRU ELEVII DIN LUNGA, JUDEȚUL COVASNA.

TERNATIONAL BUCUREȘTI '70

nești cît și pentru excelenta organizare a Tîrgului «**Ne-a plăcut foarte mult această ediție inaugurală a Tîrgului Internațional din București**» a declarat **Vasili Nicolaevici Doenin,** ministrul construcțiilor de mașini pentru industria ușoară, alimentară și aparate de uz casnic al U.R.S.S., iar președintele camerei de comerț a Olandei, **Sidney van den Bergh,** a spus: «**În ce privește industria românească, doresc să subliniez că am rămas deosebit de încîntat și, în aceeași măsură, surprins de varietatea exponatelor și mai ales de calitatea de execuție a acestora**».

Ne permitem să consemnăm aici și părerea cititorului nostru Liviu, din Craiova: «**Am terminat clasa a 8-a cu o medie peste 9, reușind să intru fără dificultăți la liceul energetic, unde am fost 5 candidați și... jumătate pe un loc! După lucrurile pe care le-am văzut astăzi aici, aș vrea — să vedem dacă o să pot!.— să termin «energeticul» cu media 10, și pe urmă tot cu 10 politehnica și apoi mașinile construite de mine — adică de mine și de colegii mei — să fie la fel de admirate cum sînt cele de aici. O să construim ceva nou, ceva care nu s-a mai făcut. Da' să nu publicați, de ce scrieți, s-ar putea întîmpla să nu reușim!**»

Ba da, o să reușiți. Cu siguranță!

SANDU ALEXANDRU
Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

O ZI ÎN PĂDURE

Ceața albă a dimineții încă nu se ridicase, cînd am invadat pădurea cu veselia noastră. Ne-am făcut că nu observăm răceala cu care eram primiți. Copacii păreau obosiți, frunzele lor acopereau pămîntul. Dar noi aveam altă treabă decît să ne întristăm de toate acestea. Ne-am împărțit în grupuri. Unii au instalat corturi, alții au plecat cu ustensilele necesare vînătorii de... peisaje. Ultimul grup, din care am făcut și eu parte, a plecat la concursul de pescuit. 34 de «pescari» ne-am înșirat pe malul bălții, acolo unde am crezut fiecare că este cel mai favorabil loc. Și uite așa, ba cu cîte un oftat de făcea pădurea să-și scuture și ultimele frunze, ba cu cîte un cîrlig pierdut prin... copaci, ba cu cîte un chiot de bucurie, ne-am trezit cu soarele deasupra noastră...

În fotografie vi-i prezint pe cei clasați pe primele locuri: Maricel Ene **(2 ciortani, 4 roșioare, 20 obleți);** Radu Manolache **(1 ciortan, 2 plătici, 5 roșioare, 7 obleți);** Simion Lațcu **(4 roșioare, 1 plătică, 11 obleți). Am încheiat ziua cum, poate vă și închipuiți, mîncînd cu poftă... trofeele pescarilor.**

VASILE CABURGAN,
Galați

Poteca

schiță de COSTACHE ANTON

Era acolo o potecă pe care urcau numai caprele sălbatice și vulturii pleșuvi și mai urcam eu și Adrian și Dana, ne furișam în vîrful picioarelor din bănci, nu ne atrăgea ora de matematică și decît să stăm să privim 45 de minute la tablă ori să ascultăm concertul la două viori și o jumătate de orgă al lui Panaint, ne opream toți trei pe marginea terestrei, apoi ne luam zborul. Întîi eram pui de rîndunică, dincolo de turnul de apă ne prefăceam în porumbei, în șoimi de cîmp, în cocori și numai cînd ajungeam sus, lîngă tîmpla albă a muntelui — albă de zăpadă — bineînțeles, deveneam iar noi, adică noi cei din fiecare zi. Dana purta căciuliță de lînă albă, cu canafi roșii, Adrian uniforma impecabilă de elev, era singurul din clasă care își călca pantalonii în fiecare zi, învățase să și-i calce la cercul de croitorie de la casa pionierilor și se mîndrea cu asta. Eu nu mă deosebeam prin nimic, eram numai tovarășul tăcut al celor doi, mă țineam tot timpul după ei, îmi era ciudă că mă țin, îmi era ciudă că nu scoteam și eu o vorbă mai de doamne-ajută, că nu aveam debitul și strălucirea oratorică a lui Adrian, dar visam să o dobîndesc, făceam în ascuns exerciții, cîte trei ore pe zi, în baie, în fața oglinzii din hol, în magazia de lemne, iar pînă atunci, pînă aveam să dobîndesc dicția, debitul, farmecul și strălucirea lui Adrian, mă mulțumeam cu puțin, mă umileam chiar ținîndu-mă tot timpul ca o umbră de ei. Adrian nici nu mă observa, nu mă observa cred nici Dana, deși ea uneori se întorcea veselă, cu ochii strălucitori și mă întreba:

— Tu ce spui, Alexandre, nu-i așa că Adrian exagerează?

Mă holbam la ea și nu știam ce să spun, nu fusesem atent ori îmi era greu să-i dau dreptate, adică nu-mi era greu, dar îmi era teamă să nu-l supăr pe Adrian și-atunci mormăiam confuz:

— Nu știu, n-am auzit ce-a spus.

Dana mă fulgera cu necaz:

— Tu, n-auzi niciodată nimic.

Uneori încerca să-mi explice, să repete adică spusele lui Adrian — dar eu tot nu puteam să scot o vorbă, pentru că Adrian mă privea atent și nu știu dacă felul în care mă privea ori zîmbetul lui (avea tot timpul un zîmbet satisfăcut) mă făceau să simt o moleșeală, o lipsă de voință, un fel de somn — mai exact starea acea din preajma somnului-cînd ai vrea să spui ceva, dar ceva se opune și tu nu mai ai un pic de voință. Mie însă îmi plăcea acest început de somn, îmi plăcea mai ales să mă țin de ei, să urc în urma lor poteca pe care nu urcau decît caprele sălbatice ori vulturii pleșuvi, să-i las să se îndepărteze, iar eu să alerg în voie pe pajiștea din dreapta — acolo în dreapta se afla o pajiște largă presărată cu flori, un covor de flori — din care eu culegeam gențiane. Alergam apoi să i le dau Danei, dar n-aveam niciodată curaj să-mi duc intenția la capăt. Cînd ajungem aproape, îl strigam pe Adrian și repede, fără să vadă Dana, îi strecuram în mînă buchetul cu gențiene. Adrian clipea satisfăcut. În clipele cînd îi dădeam buchetul de gențiane devenea mărinimos, îmi acorda dreptul de a mă plimba alături de ei.

Bine, Adrian e un băiat fin, nu-mi spunea niciodată că-mi acordă acest drept. Mă bătea însă pe umăr și întreba:

— Tu ce faci? Nu vii să te plimbi cu noi? Hai, vino să ne fii arbitru. Dana e o încăpățînată. Nu crede nimic din ce-i spun.

Mă apropiam nu ca să le fiu arbitru. n-așî putea să fac asta niciodată. ar însemna să renunț la prietenia lui Adrian, și chiar la prietenia Danei, și eu nu vreau să renunț. Mă apropiam însă din alt motiv. Voiam să fiu de față, să văd cum Adrian îi dă buchetul de gențiane.

(Continuare în pag. 15)

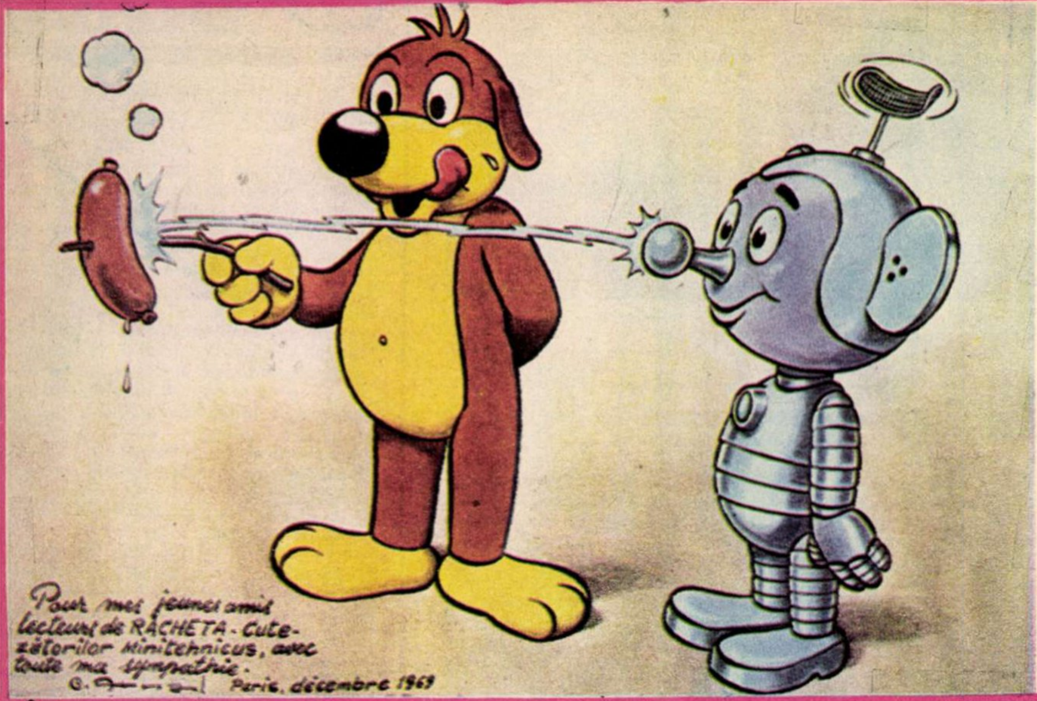
Pour mes jeunes amis lecteurs de RACHETA - Cutezătorilor Minitehnicus, avec toute ma sympathie.
C. Arnal Paris, décembre 1969

Rezultatele marelui concurs de benzi desenate „AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS“ organizat de revistele „CUTEZĂTORII“ și „PIF“

Special pentru «Cutezătorii», două desene de C. ARNAL

MINUNATA ISTORIE A UNUI

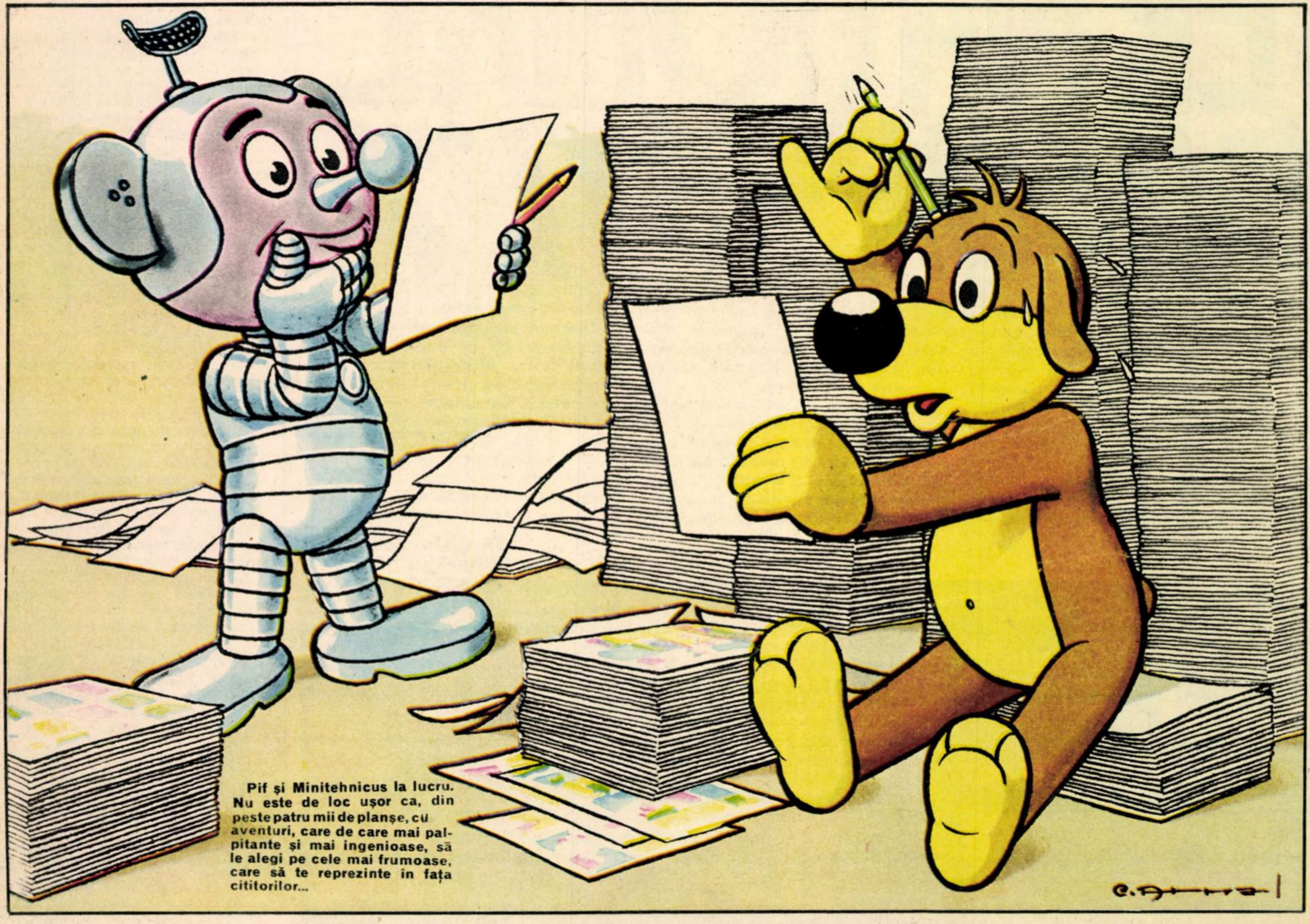
Pif și Minitehnicus la lucru. Nu este de loc ușor ca, din peste patru mii de planșe, cu aventuri, care de care mai palpitante și mai ingenioase, să le alegi pe cele mai frumoase, care să te reprezinte în fața cititorilor...

Juriul internațional, compus din reprezentanți, desenatori și redactori ai celor două săptămînale, avînd ca președinte de onoare pe **C. ARNAL**, a acordat următoarele premii oferite de redacțiile «Cutezătorii» și «Pif».

MARELE PREMIU: un magnetofon cu 4 piste și un joc de biliard magnetic — Marian Radu — București.

Premiul special al juriului, pentru umor și fantezie, o chitară electrică și un joc «Rodeo Kart» , Cătălin Milescu, București.

Premiul I: o bicicletă Tohani și un tren electric «Fleischman 1040», Pithon Angheluță, București.

Premiul II: un radio cu tranzistori și un joc «Rolii tobogan» — Làszlö Feszt jr, Cluj.

Premiul III: un aparat foto și un avion electric «X-75» — Bruno Borozzi, Cîmpulung Muscel.

PREMII SPECIALE

Pentru desen de «science-fiction»: ún tren electric «Fleischman 1040» și un ceas de mînă — Sergiu Nicolae, Timișoara.

Pentru originalitate: un joc de biliard pneumatic și un ceas de mînă — Alexandru Mohi, Sighetul Marmației.

Pentru gag: un joc «bing-ball 3» și un ceas de mînă — Traian Marinescu, București.

Pentru crearea unui nou personaj: un joc biliard pneumatic plus un ceas de mînă — Alexandru Nereuță, București.

Pentru scenariu: un joc de biliard pneumatic și un ceas de mînă — George Mitu, București.

MENȚIUNI SPECIALE

Pentru unitate grafică: un joc «Cubic» și un aparat foto — Bujor Ștefănescu, București.

Pentru culoare: un joc «Sovereign» și o trusă de pictură — Daniel Poch, București.

Pentru text: o colecție modele auto — Bogdan Z., București.

Pentru cel mai frumos desen realizat de o fetiță: jocul «Sovereign» și un aparat foto — Doina Ionescu, Constanța.

Pentru portretul lui C. Arnal: un tren electric «Fleischman 1040» — Ion Pop, Sărmaș.

Mențiuni în obiecte oferite,de asemenea,de redacțiile «Pif» și «Cutezătorii»:

Victor David, Gruiu – Ilfov; Andrei Lăzărescu, București; Steluța Alexe, Breaza – Buzău; Csupor Sándor, Cluj; Walter Reiss, Otopeni – Ilfov; Marian Ioniță, București; Florentin Cristian, Pucioasa – Dîmbovița; Mircea Gabor, București; Paul Lupu, București; Iosif Haller, Tg. Mureș; Silvestru Nicolae, București; Florin Filip, Roman; Carmen Lugojan, Arad; Zeno Bogdănescu, Timișoara; Dănuț Mihalache, Iași.

DIPLOME DE MERIT

Mitică Vișinec, Rădăuți; Daniel Popescu, Cîmpina; Tiberiu Coșovan, Suceava; Ion Cazacu, Cluj; Constantin Tudor, București; Radu Ciocîrdan, Șaru-Dornei; Mircea Droc, Sibiu; Cristian Ciomu, Craiova; Ada Bujor, Bacău; Nicolae Ciocîrdan, Saru Dornei; Macovei Romeo, Gura Humorului; Florin Stoicănescu, Timișoara; Călin Stoicănescu, Timișoara; Lucian Mihăișteanu, București; Luminița Chiriță, Pitești; Valer Pop, Jibou; Gavril Borzaș, Jibou; Daniela Manea, București; Mihai Popovici, Piatra Neamț; Cornel Popovici, Piatra Neamț; Cornel Luca, București;; Mugur Ștefănescu București; Valentin Codoiu, Cluj; Eduard Vlad, Constanța; Cătălin Antonescu, Pitești; Marian Dumitru, Pitești; Traian Stafie, Roman; Gheorghe Vasilache, Ploiești; Adriana Tăbircea, Bacău; Vasile Tomegea, Siret; Dumitru Tomegea, Siret; Ion Danciu, Arad; Sorin Nistor, Botoșani; Gabriela Bogdan, Sînnicolaul Mare; Vladimir Vărzaru, București; Constantin Ciovei, București; Emil Gherman, Cîmpia-Turzii; Dorina Iancu, Botoșani; Grigore Botezatu, Brăila; Remus Remeș, București; Cristian Apostol, București; Laurențiu Sîrbu, Timișoara; Valeriu Băltățeanu, Bîcleș; Cătălin Antonescu, Pitești; Mărgărit Primarul, Timișoara; Valentin Săhleanu, București; Ion Florea, Cîmpulung Moldovenesc; Alina Nedelea, București; Doina Ișfan, Sibiu; Angela Geleriu, Sibiu; Ovidiu Vizitiu, Moldova Veche; Adrian Lungulescu, Lugoj; Sorin Anghel,

(Continuare în pag. 14)

PERSONAJ

▲ Cu emoție și încîntare, C. ARNAL petrece ore în șir în fața planșelor voastre.

JURIUL INTERNAȚIONAL

Președinte de onoare: C. ARNAL

Membri: **C. Anton; H. Aramă; C. Boujon; J. Cantos; I. Donca; P. Dumitrescu; Dumitru M.I.; E. Hadai; P. Ghelmez; P. Manu; J.P. Mougin; M. Negulescu; G. Rieu; I. Teodorescu; O. Zotta. Secretar al juriului: R.F. Alexandru.**

▼ O ședință de juriu. În mijloc «Portretul lui C. Arnal», distins cu mențiune specială,

Cutezătorii
51
MINI TEHNICUS IN INIMA TUTUROR

▲ Primele fizionomii ale lui Minitehnicus, în viziunea cititorilor noștri (1968).

Cînd se scriu aceste rînduri, **Colegul Minitehnicus** este binecunoscut cititorilor noștri. Nu mai puțin cunoscute sînt: Clubul cu numele său, Concursul anual de creație tehnică (ajuns la cea de a 4-a ediție), Expoziția internațională cu aceeași identitate — MINITEHNICUS.

Alăturat se publică rezultatele la ceea ce a fost o adevărată competiție a umorului și fanteziei. Arenă a inventivității și a visului generos, întîiul nostru concurs de benzi desenate realizate de copii — întîiul de acest fel din istoria mondială a genului! — s-a desfășurat sub prestigiosul și generosul gir al maestrului **C. Arnal**. Strălucitul «părinte» al unei glorioase galerii de personaje, Pif, Hercule, Placid, Muzo ș.a.m.d., a fost de altfel cel care, cu nedesmințita-i tinerețe a spiritului și a peniței, ne-a oferit prototipul acestui inimos și intreprid roboțel, acestui *copain*, acestui *coleg* desăvîrșit, care este Minitehnicus.

Se împlinește curînd un an de la acea seară memorabilă cînd, la Paris, în redacția revistei **Pif**, marele desenator a făcut pentru prima dată cunoștință cu concursul, cu mișcarea tehnică a copiilor din România, cu zecile de chipuri ale colegului «M.T.» imaginate de voi înșivă și publicate în paginile revistei.

Două zile mai tîrziu, prin bunăvoința colegilor francezi ne parvenea desenul lui **Arnal**. Ura-a-a! Personajul își găsise în sfîrșit o fizionomie ideală. Dotat cu însușiri excepționale, el avea să evolueze curînd, dezvăluindu-și și îmbogățindu-și continuu personalitatea, prin nu mai puțin de 4 100 planșe, prin tot atîtea istorii amuzante desenate de cititorii **Cutezătorilor.**

Un juriu competent a avut de ales apoi cele mai reușite benzi desenate. Fascinat el însuși de fabuloasa biografie ce o dobîndise tînărul său personaj, d-l **C. Arnal** a petrecut ore îndelungi în tovărășia planșelor realizate de foarte tinerii colegi în branșa benzii desenate. L-am văzut în acele momente amuzîndu-se, domnia sa însuși, din inimă, ori de cîte ori — vreo situație neprevăzută ori vreun gag inedit îi dovedeau ce lucruri minunate sînt în stare să realizeze prietenii săi din România.

Printre participanți s-au remarcat talente de reală vocație. Chiar unor desenatori cu experiență, siguranța liniei, vigoarea, armonia și expresivitatea compoziției li s-au părut uneori excepționale. D.-l **Arnal** și colegii săi de la revista **Pif** ne-au rugat să transmitem tuturor participanților călduroase felicitări, urarea de a obține noi izbînzi la școală și în viață, de a rămîne prieteni fideli ai benzii desenate.

Redacția publicațiilor **Vaillant** a adăugat premiilor inițiale anunțate de **Cutezătorii** alte numeroase și frumoase cadouri, care — expediate par avion — au sosit la redacție în dimineața zilei 4 octombrie a.c.

Festivitatea decernării principalelor premii va avea loc în zilele următoare, la București. Distincțiile vor fi înmînate de către un mare prieten al cutezătorilor, al tuturor copiilor din România.

Ați ghicit. Este vorba despre președintele de onoare al juriului, despre «părintele» lui Pif și Minitehnicus, despre **C. Arnal**, căruia îi adresăm un călduros «bun venit»!

M. NEGULESCU

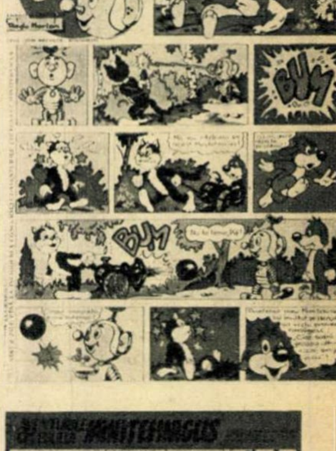

Marele premiu (1970).

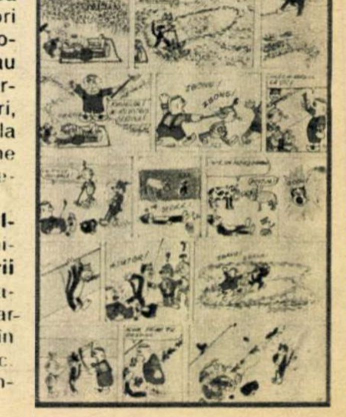

Premiul special al juriului.

Bădia Mihail în familie

(Urmare din pag. 3)

Voleiul acesta în familie ne antrenase atît de mult și-l jucam cu atîta plăcere datorită atmosferei care domnea, încît nu voiam să pierd nici o zi. Vara, pe la ora 4-5 după-amiază, făceam tot ce era cu putință să scap și să fug la vila de la Copou. Acolo, din poartă, începeam să claxonez. Claxonul era arhicunoscut. Era apelul convențional de mobilizare a celor două echipe. Formațiile lor mă așteptau la umbră, în păduricea de pe coastă, și săreau ca arse, de pe iarbă, alergînd într-un suflet «pe teren». Maestrul auzea și el, din birou, claxonul, și cobora scările cu o vădită plăcere.

De multe ori, la aceste «competiții» am avut spectatori și suporteri celebri, cum n-a avut nici o olimpiadă de volei: Ibrăileanu, Panait Istrati, Topîrceanu, Mironescu, profesorul Axinte Frunză, Iancu Botez și alții dintre întemeietorii «Vieții Românești». Cum se vede, oameni în toată firea și foarte serioși. Să-i fi văzut cu ce pasiune ne urmăreau jocul! Parcă ar fi participat la el. Unii îi și deprinseseră regulile și ne numărau punctele.

A trecut de-atunci o jumătate de veac. Maestrul nu mai este; nu mai este nici Mihu, fiul său din echipa mea, nu mai este nici unul dintre spectatori și suporteri. Teribilă pustiire de oameni!

Dar n-am să uit niciodată partidele acelea. Nu le-a uitat nici Profirița, și nici unul dintre copiii maestrului.

Și amintirea acelor zile aduce și acum o lumină de bucurie în acești ani tîrzii.

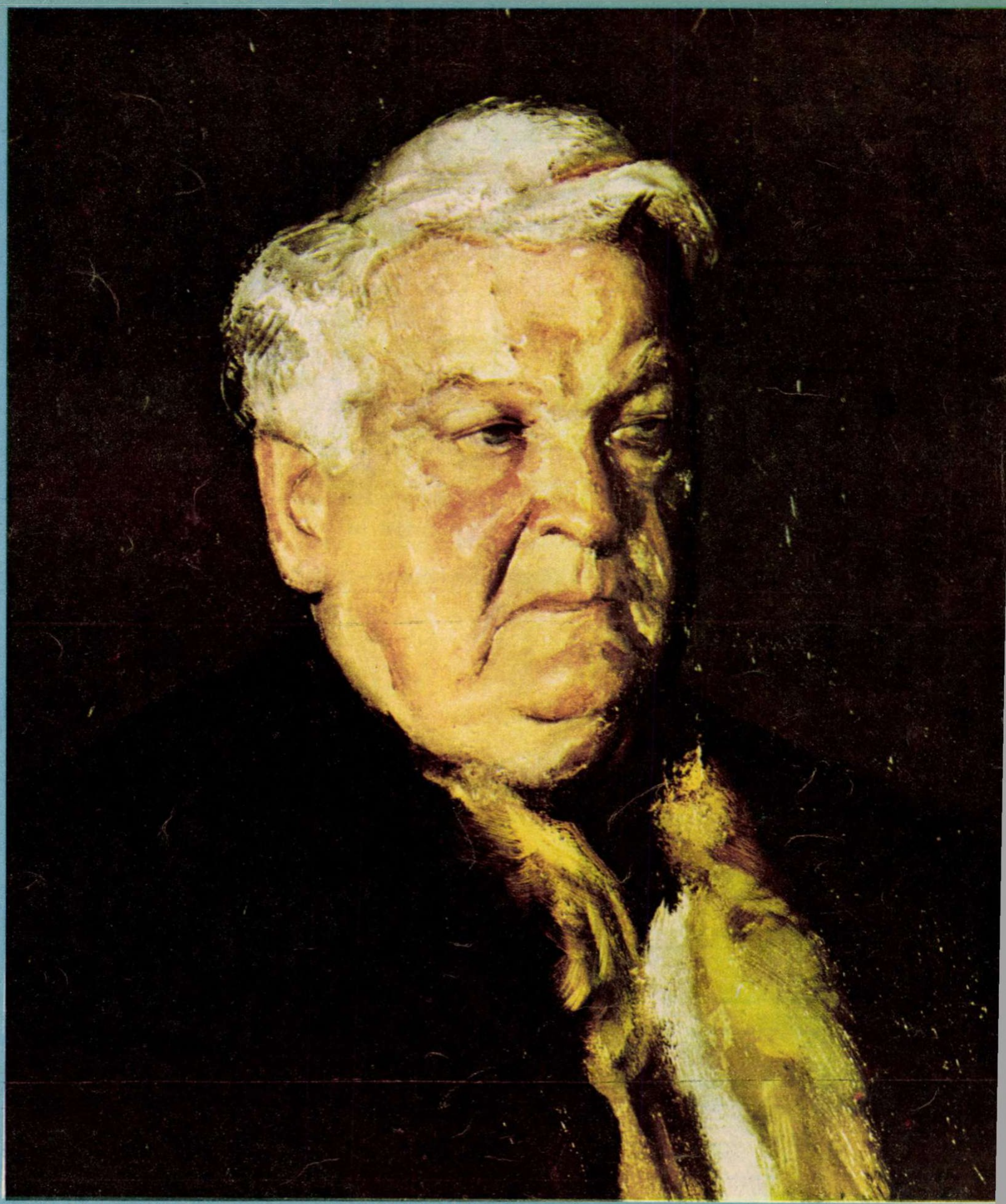

Portretul lui Mihail Sadoveanu de CORNELIU BABA

Aproape de inima cutezătorilor

Se împlinesc 90 de ani de la nașterea unuia din marii făurari ai prozei românești, Mihail Sadoveanu, ale cărui aniversări trebuie prăznuite necurmat, fiindcă — de fapt — moartea n-a putut să ni-l răpească pe scriitorul legat de-a pururi de soarta culturii și literaturii poporului său. Pumnul de cenușă s-a reîntors în pămîntul de unde a purces, dar opera va străluci totdeauna de-a lungul deceniilor și veacurilor. Omul și-a avut vîrsta lui, dar scrierile nu și-o au, fiindcă s-au integrat în moștenirea veșnică a poporului și s-au amestecat cu nestematele acesteia. Mihail Sadoveanu trăiește așadar mai departe pentru toate generațiile și vîrstele.

Cum să nu fie totdeodată și scriitorul «celor mai mici», care vor fi «cei mari» de mîine și cum să nu fie apropiat de inima «cutezătorilor» care a bătut, de atîtea ori, în preajma isprăvilor, suferințelor și faptelor de seamă ale strămoșilor lor?

E bine să spunem pionierilor că vocația scriitorului s-a vădit de foarte timpuriu, de pe cînd era doar în clasa a II-a de gimnaziu, și să le amintim că marilor chemări dinlăuntru trebuie să le dăm totdeauna ascultare. Căci în copilul de azi mijește omul de mîine, și o dată cu el, talentul cu care a fost dăruit.

Cele dintîi scrieri ale lui Mihail Sadoveanu au apărut apoi, încă de pe vremea ultimelor clase de liceu, și erau semnate — după cum se știe — cu pseudonimul M.S. Cobuz.

Copilul și adolescentul au cunoscut, mai mult decît alți copii, alintările mamei, ale țărăncuței din Verșeni, și alături și înainte de școală, aceasta l-a învățat primii pași pe cărările necunoscute ale vieții. De aceea condeiul său s-a oprit de numeroase ori și asupra chipurilor de copii ca și a micilor animale care trăiesc în preajma lor, ca în neîntrecuta «Dumbravă minunată».

Cu astfel de idei și sentimente opera lui Sadoveanu a trebuit să se dăruiască și tineretului, prin multe fețe pitorești ale ei, dintre care — iată! — înșiruim aci doar cîteva.

Desigur, mai întîi, acele povestiri care-și aleg eroii și isprăvile lor din chiar lumea copiilor ca în mai sus amintita proză. Aci Sadoveanu apare ca un maestru al descrierii micilor ființe ale naturii, ca pictor stăruitor și fin al lăuntrului lor sufletesc. Cu dibăcia neîntrecută, scriitorul pătrunde în cutele purității și naivității copiilor și le descoperă, cu inima tremurîndă, farmecul unic al vîrstei. Analistul devine, fără să vrea, poet, fiindcă nu te poți apropia de sufletul copiilor decît dacă ești cu adevărat slujitor al poeziei.

În opera scriitorului mai apar și numeroase alte ispite ce atrag tineretul. Mai întîi, aș spune, marele său sentiment pentru natura înconjurătoare, pentru adîncimea și înălțimea ei sublimă, pentru sălbăticia-i fermecătoare, pentru bogăția și varietatea ei nesfîrșită. Și, o dată cu acestea, pentru participarea ei necurmată la bucuriile și suferințele omenești, pentru integrarea ei neostenită în spiritul și dramele eroilor lui Sadoveanu. E, desigur, aci și meșteșug literar, dar și sincerul și profundul sentiment pentru natură al poeziei noastre populare din care, în fond, se desprinde și sensibilitatea scriitorului.

Tinerii sînt atrași mai departe de evocarea paginilor glorioase ale istoriei Moldovei de la Ștefan cel Mare și pînă la Duca Vodă, și mai dinainte chiar. Apar aci, în neuitatele lui romane ca «Frații Jderi» sau «Zodia Cancerului», nu numai mari figuri de domni, domnițe sau boieri luptători pentru țară, ci întreg norodul truditor cu necurmatele lui suferințe de veacuri, pricinuite — deopotrivă — de sila din afară și de cea dinlăuntru. Și nu rareori printre eroi reapar — și în aceste pagini — mici cuconi și zglobii copilandri de țară care înveselesc povestirea cu surîsul vîrstei lor nevinovate.

Sînt multe povestiri care exaltă patriotismul în literatura noastră, dar printre ele cele ale lui Sadoveanu se impun prin sinceritate , discreție, adîncime și zguduitoare emoții. Pămîntul, poporul și istoria se înfrățesc aci în pagini care vor fi răsfoite totdeauna, cu respect și neștearsă afecțiune. Vorbesc apoi micilor și marilor cititori, și isprăvile eroilor care luptă pentru înalte idealuri, pentru tara și noro-

Sadoveanu

de Tiberiu **UTAN**

La locul unde munţii în capete se bat
şi nici furnica află un semn de trecătoare
se zice că odată, de mult, s-a întîmplat
să umble Sadoveanu Mihai la vînătoare.

Cu frunţile zdrumcite, neîmblînziţi coloşi,
stătură luptătorii şi se-mpăcară-oleacă;
trăgîndu-şi colţul stîncii, au spus, cică, sfioşi:
«E-un munte dintr-ai noştri, să îl lăsăm să treacă!»

CEAHLĂUL PROZEI ROMÂNEŞTI

Mihail Sadoveanu

dul lor şi care sîngerează pe nedrept şi neocrotiţi, dar care ştiu să ridice — la nevoie — «paloşul» şi «baltagul».

Ne înduioşează apoi povestirile de altădată din ţări îndepărtate ca cele din «Măria Sa Puiul Pădurii» sau din «Divanul persian» care, peste vechi întîmplări din cărţi prăfuite de vremi, au turnat suflul nou al limbii «ca un fagure de miere». Să nu preţuim mai puţin acest farmec unic al limbii lui Sadoveanu care e deopotrivă limba poporului, dar şi a sa proprie.

Prof.univ.dr.docent AL. DIMA

MIHAIL SADOVEANU LA 18 ANI

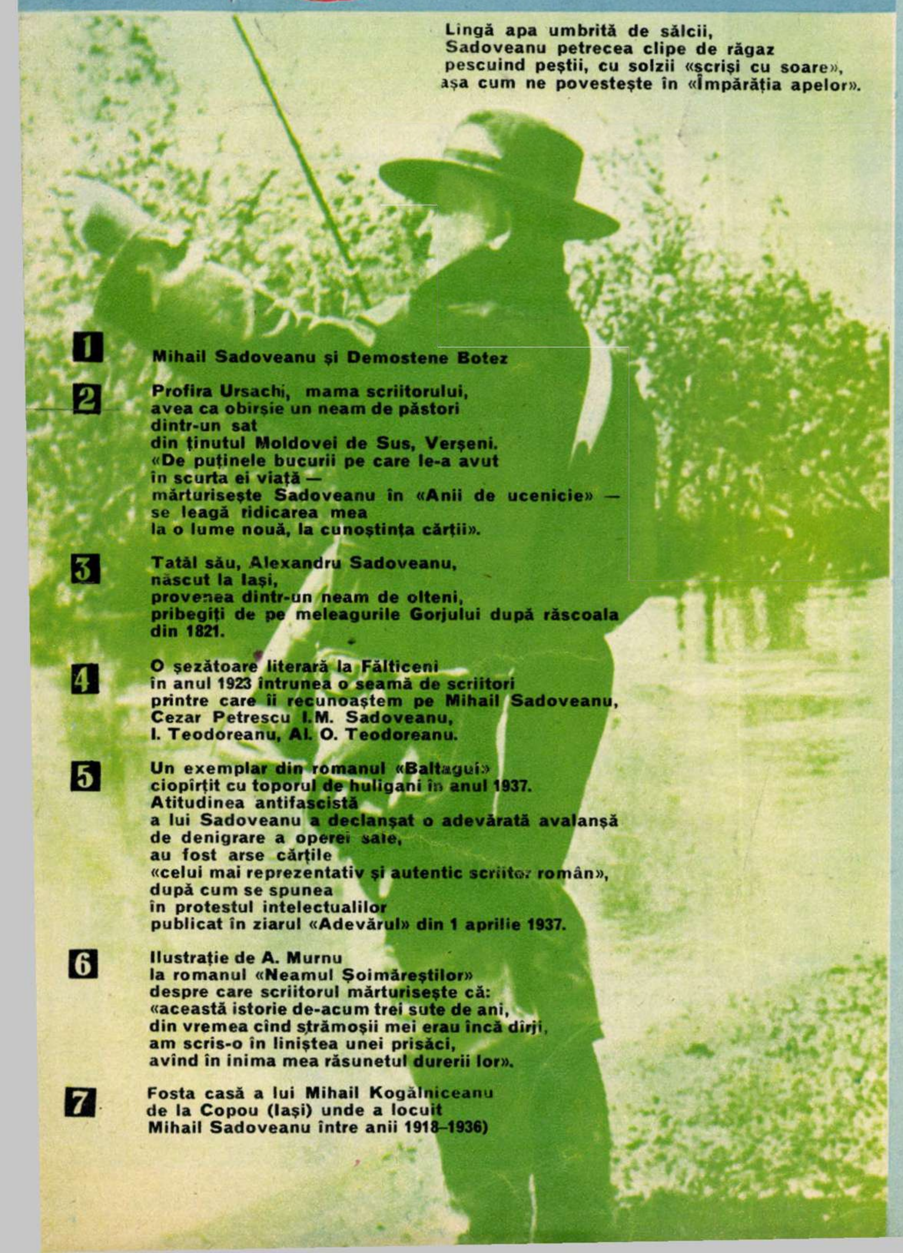
Lingă apa umbrită de sălcii,
Sadoveanu petrecea clipe de răgaz
pescuind peştii, cu solzii «scrişi cu soare»,
aşa cum ne povesteşte în «Împărăţia apelor».

1 Mihail Sadoveanu şi Demostene Botez

2 Profira Ursachi, mama scriitorului,
avea ca obîrşie un neam de păstori
dintr-un sat
din ţinutul Moldovei de Sus, Verşeni.
«De puţinele bucurii pe care le-a avut
în scurta ei viaţă —
mărturiseşte Sadoveanu în «Anii de ucenicie» —
se leagă ridicarea mea
la o lume nouă, la cunoştinţa cărţii».

3 Tatăl său, Alexandru Sadoveanu,
născut la Iaşi,
provenea dintr-un neam de olteni,
pribegiţi de pe meleagurile Gorjului după răscoala
din 1821.

4 O şezătoare literară la Fălticeni
în anul 1923 întrunea o seamă de scriitori
printre care îi recunoaştem pe Mihail Sadoveanu,
Cezar Petrescu I.M. Sadoveanu,
I. Teodoreanu, Al. O. Teodoreanu.

5 Un exemplar din romanul «Baltagul»
ciopîrţit cu toporul de huligani în anul 1937.
Atitudinea antifascistă
a lui Sadoveanu a declanşat o adevărată avalanşă
de denigrare a operei sale,
au fost arse cărţile
«celui mai reprezentativ şi autentic scriitor român»,
după cum se spunea
în protestul intelectualilor
publicat în ziarul «Adevărul» din 1 aprilie 1937.

6 Ilustraţie de A. Murnu
la romanul «Neamul Şoimăreştilor»
despre care scriitorul mărturiseşte că:
«această istorie de-acum trei sute de ani,
din vremea cînd strămoşii mei erau încă dîrji,
am scris-o în liniştea unei prisăci,
avînd în inima mea răsunetul durerii lor».

7 Fosta casă a lui Mihail Kogălniceanu
de la Copou (Iaşi) unde a locuit
Mihail Sadoveanu între anii 1918–1936)

De ce ne place Sadoveanu?

Ni se întîmplă adesea, ca în faţa unei opere de artă, înainte de orice judecată lucidă şi corect expusă, să simţim că «ne place» şi intuitiv, fără argumente, să spunem: «E frumos».

Sentimentul acesta la lectura lui Sadoveanu ne copleşeşte de la primele pagini. La vîrsta la care căutăm în primul rînd povestea, spectaculosul, ce ni se povesteşte şi nu cum ni se povesteşte, Sadoveanu ne ajută să facem primii paşi pe drumul înţelegerii acelui cum inexplicabil, acelui farmec aparte, atît de greu de definit.

Farmecul poetizării materiei, de care vorbea Lovinescu, se leagă în proza lui Sadoveanu de sonoritatea unică prin care scriitorul a făcut să vibreze «această regiune a adîncului popular», în care el mărturisea a fi găsit «singurele bucurii, lîngă destule tristeţi». Lumea prozei sadoveniene, învăluită în abur de legendă şi scăldată în duioşie şi lirism îşi primeşte razele de poezie din atitudinea povestitorului, suflet-frate cu cei umiliţi şi obidiţi: o lume aspră ne întîmpină în paginile lui Sadoveanu, o lume chinuită de nedreptate şi sărăcie, cu oameni puternici şi neînduplecaţi, contopiţi cu pămîntul şi piatra, cu arborii şi apele ce înfruntă de secole vijeliile. Fie că o urmărim pe Vitoria Lipan în calea ei neabătută spre răzbunare şi dreptate, sau urmărim lupta plină de bărbăţie a Jderilor, fie că ne preumblăm prin munţi cu puşca la spinare în căutarea cocoşului sălbatic, atmosfera este aceeaşi. Peste statornicia oamenilor şi a locurilor se revarsă înţelegerea şi dragostea scriitorului, rapsod popular al întîmplărilor trăite şi povestite de ai lui, pentru ai lui.

IRINA TUDOR

1

2

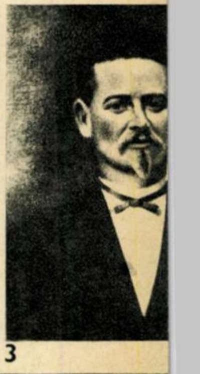
3

4

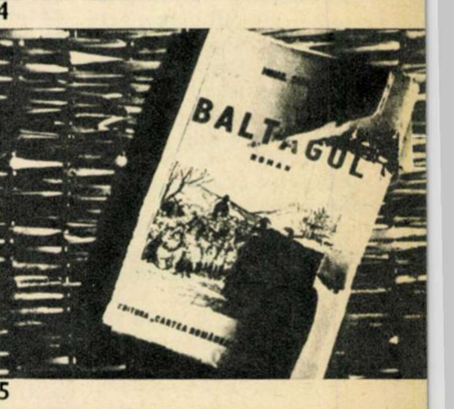
5

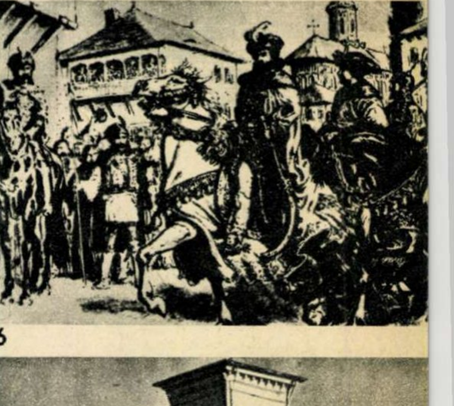
6

7

AGINA FETELOR
O SURPRIZĂ
MODA
CU JOAN BAEZ
Cît trebuie să cîntăresc înălțimea mea

JURNALUL OLGUȚEI

Bine v-am găsit, fetelor! De cînd aștept să vă scriu aceste rînduri. Am lipsit din redacție și mi-a fost dor de voi. Dar vreți să știți ceva? Ceea ce m-a făcut să apar neîntîrziat, astăzi, a fost scrisoarea prietenei mele Justina care, o dată cu unele păreri pentru această pagină, scrie: «–Mi-e dor de Olguța. Ce mai face?» Vedeți deci, nu mai puteam să întîrzii. De aceea, vă scriu, propunîndu-vă vouă, fetelor, să stăm de vorbă despre tot ce vă interesează, sincer, sincer de tot. Să fim prietene! Sînteți de acord? Pînă cînd voi primi părerile voastre, mă grăbesc să răspund celor care mi-au scris:

Justina Păsărică — București — «Aș vrea să apară pagina fetelor. Sînt atîtea lucruri care ne interesează: — modele de rochii, de embleme, de tricotaje. Și aș mai vrea ceva... aș dori să-mi răspundă Olguța la toate scrisorile mele.» Dragă Justina, nu-ți poți închipui ce bucurie mi-ai făcut cu aceste rînduri. Îmi pare bine că nu m-ai uitat și după cum vezi m-am grăbit să realizez dorința ta și a altor cititoare, ajutînd la alcătuirea paginei noastre, pregătindu-ți cîteva modele de tricotaje. Nu am uitat de embleme și rochii. Le vei găsi într-o pagină viitoare.

Pe **Corina Coman — Tîrgoviște,** o anunț că în acest număr, în pag. 12-13, începe romanul plin de surprize al scriitorului Nicuță Tănase. Iată deci, încă o dorință împlinită.

Pe tine, **Ana Mihalache din Cîmpuri Vrancea,** te rog să mai aștepți. Încă nu am reușit să găsesc rețeta unei prăjituri care să fie gata în... cinci minute. Dar sînt optimistă. La întîlnirea viitoare sper să ți-o prezint.

Acum, fetelor, nu vă supărați, dar trebuie să-i răspund și unui băiat — **Ovidiu Samoilescu, Rm. Vîlcea. «Olguțo, ajută-mă s-o găsesc pe Roxana! Ne-am cunoscut astă-vară, la mare. Ne-am împrietenit. La amîndoi ne plac vapoarele și muzica. După ce am plecat, i-am scris și mi-a răspuns. Eu i-am scris din nou și din nou ea mi-a răspuns. După a treia scrisoare însă, am tot așteptat și ...nimic. Acum vreau să știu: s-o fi supărat? N-avea de ce. I-am scris așa de frumos! M-o fi uitat? Cine știe... poate o fi ocupată sau s-o fi mutat la altă adresă. Vrei să mă ajuți, Olguțo?»** Desigur, Ovidiu, cred numai că nu trebuie să-ți faci atîtea gînduri. S-ar putea ca Roxana să fie foarte ocupată, sau așa cum presupui să se fi mutat la altă adresă. Sau poate că nu ai scris adresa completă și scrisoarea nu a ajuns la ea. Oricum, dacă Roxana se află printre cititoarele noastre o rog să-și amintească de politețea și promptitudinea cu care să onorăm o scrisoare.

Olguța

P.S. **Scrieți-mi pe adresa:**

Revista «Cutezătorii»
P-ța Scînteii nr. 1, București
Pentru Olguța

MODA TRICOT

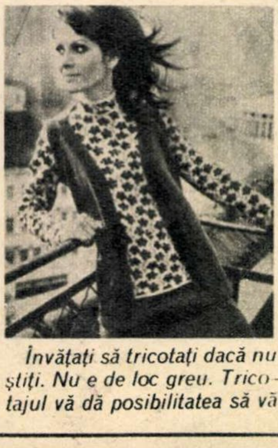
1

Învățați să tricotați dacă nu știți. Nu e de loc greu. Tricotajul vă dă posibilitatea să vă îmbrăcați frumos și într-un fel personal, așa cum se cere la vîrsta voastră.

O vestă lungă (care se poate purta peste o rochie sau împreună cu o fustă asortată creînd un ansamblu sport), o fustă tricotată, eșarfe lungi și căciulițe strînse pe cap, iată cîteva din articolele vestimentare foarte moderne pe care le puteți avea cu ușurință. Pentru o vestă sînt necesare 3-4 scule de lînă sau melană, iar pentru o eșarfă cel puțin 2. Puteți folosi și lînă de la pulovere și jachete mai vechi.

Învățați să cunoașteți culorile care vi se potrivesc, care se armonizează cu figura voastră sau cu restul hainelor pe care le purtați. Dacă sînteți blonde, vi se potrivește bleul, verdele, griul, rozul. Celor brune — maronul, ruginiul, roșul, albul. Oricum, feriți-vă de culorile stridente, obositor de vii. Preferați pe cele pastelate, dulci. Și învățați să combinați culorile cum sînt alăturările dintre turcoaz cu galben, roz deschis cu verde închis, verde oliv cu turcoaz.

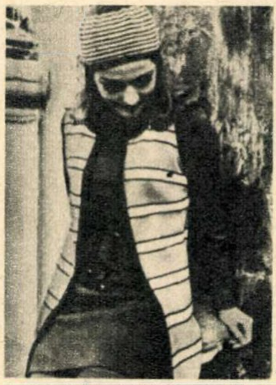
2

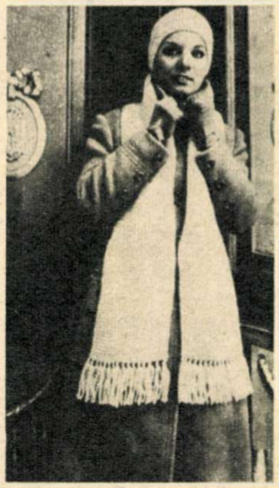
3

Modelele pe care vi le recomandăm se execută in modul cel mai simplu: un ochi pe față și unul pe dos. În cazul eșarfei se alternează un rînd pe față cu un rînd pe dos.

1. Originalitatea acestei veste constă în linia umărului care se îngustează foarte mult in comparație cu a celor obișnuite.

2. O vestă în dungi se poate croșeta din rămășițe de lînă sau melană. Atenție doar la combinațiile de culori. Alăturați acestei vestuțe și o căciuliță tot în dungi.

3. Căciuliță și fular intr-o interpretare modernă. Căciulița strînsă pe cap, fularul foarte lung (cel puțin 1,30 m) și lat de 30–35 cm.

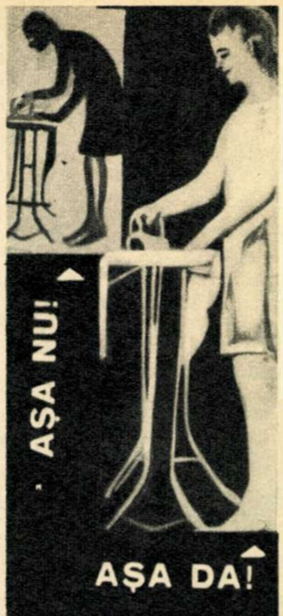
AȘA NU!
AȘA DA!

FETELOR, ATENȚIE LA ȚINUTĂ!

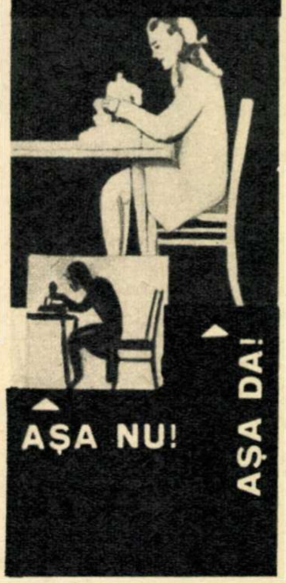
AȘA NU!
AȘA DA!

CÎT trebuie SĂ CÎNTĂRESC LA ÎNĂLȚIMEA MEA?

Un calcul simplu îți dă răspunsul. Măsoară-ți înălțimea (după ce ți-ai scos pantofii). Trece-ți apoi centimetrul în jurul bustului, o dată trăgînd aerul și apoi a doua oară, dîndu-l afară. Adună cele două măsuri ale bustului și împarte-l la doi ca să afli media. Adună rezultatul cu măsura înălțimii și împarte-l la 240. Cîtul îți indică greutatea care trebuie s-o ai.

O SURPRIZĂ

Pentru ca masa de duminică, cînd toată familia dejunează împreună, să fie mai plăcută, pregătiți o surpriză: două corăbioare din două jumătăți de lămîie, cu care împodobiți masa. După ce ați tăiat lămîia în două de-a lungul, puneți vele din bucăți de ardei sau foi de dafin, iar catargul din scobitori de plastic.

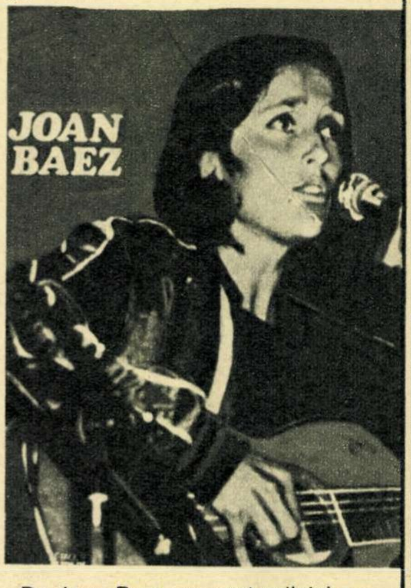

Pe Joan Baez am avut prilejul s-o cunoaștem prin intermediul micului ecran. Apariția ei ne-a reținut de îndată atenția. Acompaniată de chitară, ea ne-a cîntat cu o voce pură, plină de nostalgie. Dar cine este Joan Baez? Cine este această tînără cîntăreață cu părul întunecat ca noaptea, cu privirea limpede, cu profil de indiană? Ea trăiește în California și s-a născut dintr-un tată mexican și o mamă englezoaică, din regiunea Ecosez.

Cînd a. apărut prim oară pe scenă, la Newport, avea 20 de ani și cîntecul ei a stîrnit de îndată admirația spectatorilor. A fost apoi supranumită regina folk-songului pentru că melodiile pe care le cîntă sînt de inspirație folclorică: vechi romanțe irlandeze, refrene luate de la Incași.

«Vreau ca prin cîntecul meu să mișc sufletul celor care mă ascultă. Vreau ca prin cîntec să-mi împărtășesc emoțiile, bucuriile și necazurile. Altceva nu mă interesează», mărturisește Joan. ,

Cînd tînăra cîntăreață apare la Carnegie-Hall din New-York sala este plină pînă la refuz fiindcă se știe, ea nu dă decît 50 de recitaluri pe un întreg an, și nimic în plus. Numai cînd este vorba ca Joan să cînte într-o adunare a celor care luptă pentru pace sau pentru ajutorul Vietnamului, ea își calcă toate regulile și obiceiurile. Cîntă mult și necondiționat. La ultimul său concert, ea a cerut miilor de ascultători să păstreze un moment de tăcere pentru victimele Hiroșimei.

AUTOR DISTINS CU MARELE PREMIU LA CONCURSUL NOSTRU DE BENZI DESENATE

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

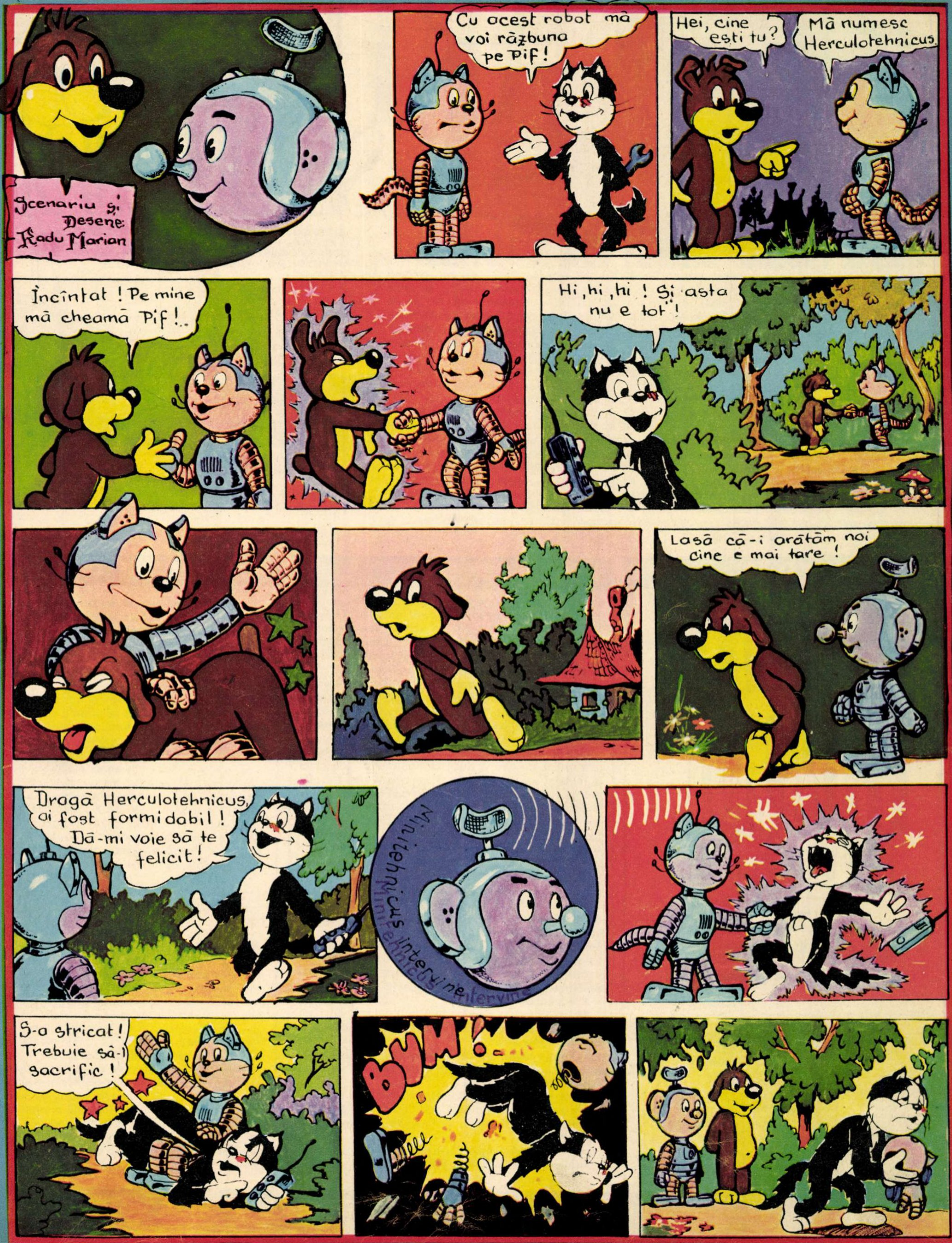
Scenariu și Desene: Radu Marian
Cu acest robot mă voi răzbuna pe Pif!
Hei, cine ești tu?
Mă numesc Herculotehnicus.
Încîntat! Pe mine mă cheamă Pif!..
Hi, hi, hi! Și asta nu e tot!
Lasă că-i arătăm noi cine e mai tare!
Dragă Herculotehnicus, ai fost formidabil! Dă-mi voie să te felicit!
Minitehnicus intervine
Minitehnicus intervine
S-a stricat! Trebuie să-l sacrific!
BUM!

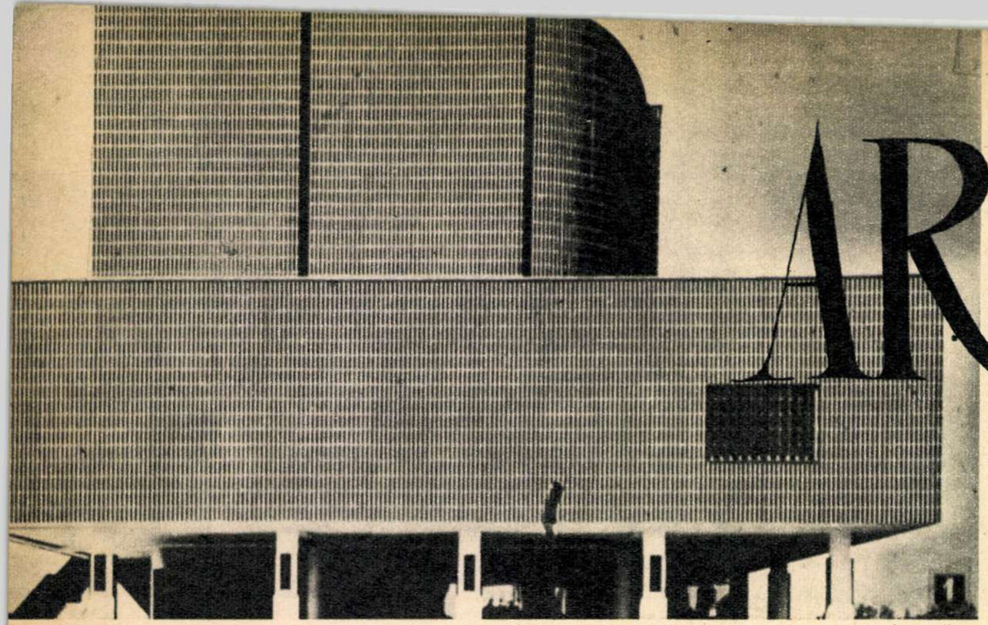

ARHITECTU SECOLULUI XX

CÎTEVA DINTRE MONUMENTALELE CONSTRUCŢII ALE SECOLULUI XX VI LE PREZENTĂM ÎN PAGINILE DE FAŢĂ.

DESPRE ORAŞELE VIITORULUI VEŢI PUTEA CITI ÎNTR-UN NUMĂR VIITOR AL REVISTEI NOASTRE.

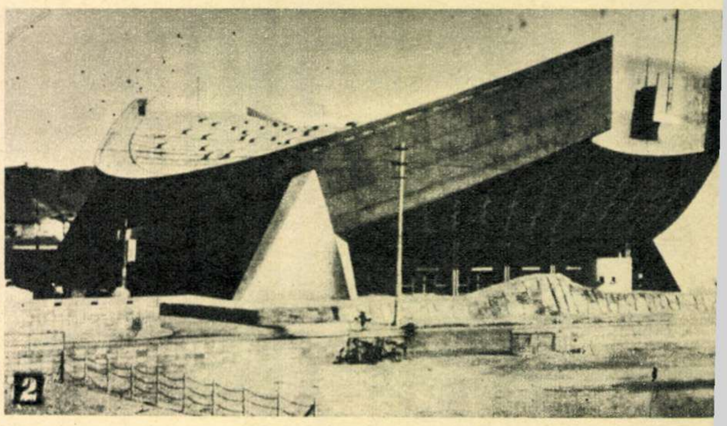

Arhitectura a însoţit, pas cu pas, din cele mai vechi timpuri, calea şerpuită a omului spre lumină şi spre un trai mai bun. Dincolo de bezna cavernelor şi de freamătul codrilor de la prima colibă sau locuinţă lacustră, ea a marcat urme adînci pe răbojul civilizaţiei. Drumul arhitecturii repetă drumul istoriei, ale cărei etape le-a imortalizat în monumente durabile: Piramidele, Partenonul, Coloseul...

Mai mult ca oricînd, astăzi, în pragul celui de al treilea mileniu, arhitectura vorbeşte despre năzuinţele şi izbînzile omului, despre cunoştinţele sale tot mai temeinice, despre imaginaţia sa nestrunită. Metalul, betonul armat, sticla, masele plastice capătă, în mîinile creatorilor de structuri utile, forme neaşteptate, dar nu mai puţin logice. Clădirile-turn cu multe zeci de etaje, cupolele cu diametru de peste o sută de metri, acoperişurile a căror formă este asemănătoare cu o uriaşă şa sau compuse din mai multe asemenea suprafeţe curbe, case ovoidale, atîrnate pe cabluri ca mărgelele pe aţă, altele urcînd în terase suprapuse clinul muntelui, ca o scară gigantică, clădiri pneumatice, construcţiile în formă de cochilii — toate aceste născociri recente au şi devenit realităţi ne-au intrat sau sînt pe cale să ne intre în obişnuinţă, la fel de firesc ca şi televiziunea sau misiunile cosmice. Ele nu urmăresc să stîrnească numai uimirea noastră, ci — în primul rînd — să ne servească cu deplină docilitate, să ne asigure liniştea, comoditatea, confortul, să ofere soluţii pentru solicitările tot mai susţinute ale omenirii în plină dezvoltare. Şi dacă unele din monumentele contemporane sînt mai puţin cunoscute nu e numai că le lipseşte încă aura legendară, ci şi din cauza numărului lor considerabil!

Cîţiva vizionari schiţează de

NICUŢĂ TĂNASE

Caşata de la miezul nopţii

ROMAN FOILETON

„LADIŢA CU BANCNOTE”

ROMAN FOILETON ①

Iliuţă Chealdă n-are pistrui ca eroii din romane şi nici veleităţi de mare inventator ori ambiţia să devină ditamai cosmonautul. Nu. În schimb are 13 ani şi şapte luni şi stă pe acelaşi palier cu mine. Sîntem foarte buni amici. Dacă ar fuma şi el ne-am împrumuta şi cu ţigări. Dar el n-are acest viciu şi pe mine mă bucură. Ba m-a asigurat că nu o să fumeze toată viaţa lui pentru că în fiecare dimineaţă mă aude de la el din dormitor cum tuşesc. M-a sfătuit şi pe mine să mă las, dar calul bătrîn nu mai poate învăţa să meargă în buestru.

Faţă de acest băieţaş eu sînt dator vîndut. De cîte ori este trimis de părinţi după cumpărături, trece şi pe la mine şi mă întreabă dacă am nevoie de ceva. Eu nici nu ştiu unde este sifonăria din cartierul meu. N-am fost nici o dată. Iliuţă le duce la umplut. Şi am auzit că-i acolo o coadă... Cînd scriu, el intră în vîrful picioarelor la mine în birou, bagă lemne în sobă, deschide fereastra să mai iasă din fumul de ţigară, îmi pune ceva pe umeri să nu răcesc, îmi face cafele, spală ceştile, ibricul — şi toate astea fără să mă deranjeze cîtuşi de puţin.

De ziua lui am să-i cumpăr o bicicletă. Cînd a aflat intenţia mea, m-a ameninţat că nu mai îmi trece pragul în viaţa lui dacă fac una ca asta. A primit doar o cutie de bomboane. De fapt nici pe aia n-a luat-o pînă n-a făcut-o jumate-jumate cu mine. Ca să mai scap de datoriile pe care le am faţă de el l-am rugat să accepte să fie eroul unei schiţe ori nuvele. În ruptul capului n-a acceptat.

Acum cîteva zile, avînd mai mult timp liber, l-am chemat pe prietenul meu în birou şi i-am pus problema foarte deschis.

— Dragă Iliuţă, îmi pare foarte rău, dar din acest moment te rog să nu mai intri în casa mea. Nu mai am nevoie de serviciile tale.

Dacă l-aţi fi văzut cum arăta în momentul acela, vi se făcea milă de el. I-au dat lacrimile. Buzele şi bărbia au început să-i tremure, iar faţa i se făcuse mai rău decît stacojie.

— Dar ce s-a întîmplat? V-a dispărut ceva din casă?

— Nu. Iliuţă, eu nu mai pot suporta.

— Ce anume?

ROMAN FOILETON ②

— Tu faci atîtea lucruri pentru mine şi eu... Am vrut să-ţi fac cadou o bicicletă. M-ai refuzat. Nimic, dar absolut nimic nu vrei să primeşti. Nici măcar eroul unei schiţe n-ai vrut să fii.

A început să rîdă de parcă i-aşi fi spus o anecdotă.

— Nu rîde, Iliuţă, că eu, trebuie să ştii, sînt consecvent în hotărîrile mele. Gata. Din acest moment s-a întrerupt relaţiile dintre noi doi.

Mi-am pus ochelarii ca să prind o mină mai autoritară, m-am ridicat din fotoliu şi am început să mă plimb prin cameră. El a pornit spre bucătărie cu intenţia să-mi facă o cafea.

— Te rog să nu te mai amesteci în bucătăria mea.

M-a lăsat să vorbesc singur şi a pus de cafea. Pînă atunci nu-i cunoscusem şi această latură. Nu ştiam că este şi încăpăţînat. Nu i-am mai dat atenţie. M-am dus la biroul meu şi am început să mă uit cu coada ochiului spre bucătărie. A venit cu cafeaua, mi-a împins ceaşca lîngă notesul pe care mă făceam că-l studiez şi, ca într-un vis frumos, am auzit:

— Accept!

— Ce accepţi?

— Accept să-mi faceţi şi dumneavoastră un serviciu.

— Îţi mulţumesc. Aşază-te pe scaunul ăsta şi aşteaptă-mă puţin.

M-am dus în cămară, am pus pe farfurioară o porţile dublă de dulceaţă de nuci, am mai pus pe tavă un pahar cu apă rece şi l-am invitat pe Iliuţă să servească. După ce am sorbit a doua oară din cafea l-am întrebat:

— Acum vreau să aud. Accepţi bicicleta?

— Nu. Vreau mai mult de la dumneavoastră.

— Vrei cumva o maşină? Să ştii că...

— Nu-mi trebuie maşină. Vreau să vă citesc. Vreau să citesc un roman scris de dumneavoastră. Unul nou

Nu puteam să-mi văd eu de treburile mele? Nu era mai comod pentru mine să accept prietenia dezinteresată de la început a lui Iliuţă Chealdă?

— Dragă Iliuţă, îmi ceri imposibilul. Pentru scrierea unui roman am nevoie de o documentare îndelungată. De...

Urmăriţi număr de număr senzaţionalele peripeţii prin care a trecut autoru

URA

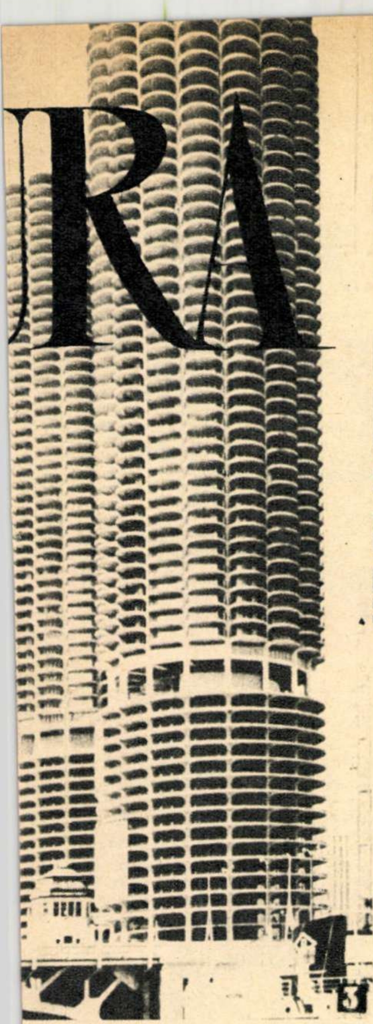
3

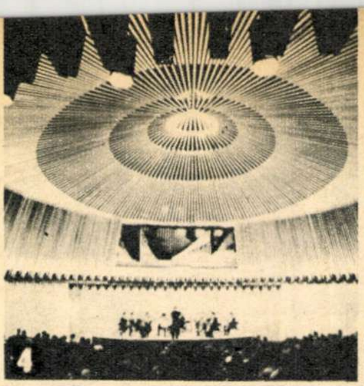
4

5

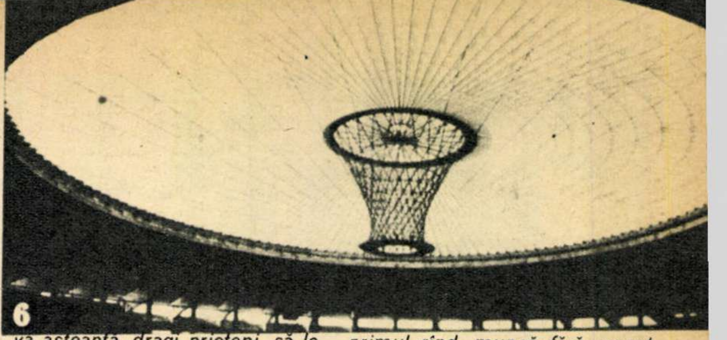
6

7

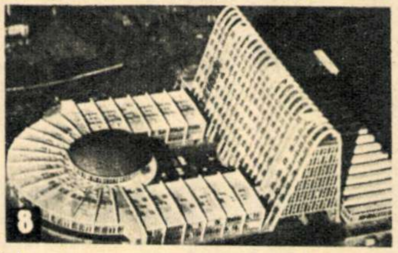
8

pe acum proiecte pentru locuința și orașul viitorului. Ei ne promit metropole nemaiîntîlnite, evoluînd în spațiul tridimensional, ca niște mușuroaie colosale de termite, ca veritabile organisme spațiale. Asemenea orașe — în care locuințele, magazinele, școlile, teatrele și spitalele, locurile de muncă și de odihnă vor fi reunite într-un singur tot, construite pe uscat ori pe mare, la Pol ca și la Ecuator, fixe sau mobile, cu o climă dirijată și cu posibilități nelimitate de a-și schimba configurația în timp, asemenea orașe vă așteaptă, dragi prieteni, să le concepeți, să le construiți și să le locuiți. Desigur, ele nu vor apare de la sine; visul-cu-ochii-deschiși al viitorului vă cere, în primul rînd, muncă fără preget și multă, multă învățătură.

Arhitect
GHEORGHE SĂSĂRMAN

1. Proiectul acestei impunătoare construcții din Toronto (Canada) aparține lui Viljo Revell. 2. Clădirea gimnaziului din Takamatsu are forma unei bărci de pescuit. 3. Acești uriași «gemeni» sînt construiți la Chicago. 4. Aspect din interiorul sălii de concerte din Bogota. 5. Una dintre sălile Muzeului de antropologie din Mexic. 6. Sub această uriașă cupolă a Palatului sporturilor din Genova au loc cele mai diferite activități sportive. 7. Pe terasele fiecăreia dintre etajele acestei clădiri se pot amenaja adevărate grădini. 8. În această ingenioasă clădire din Manchester funcționează o școală. 9. Clădirea unui club pentru tineret (Franța).

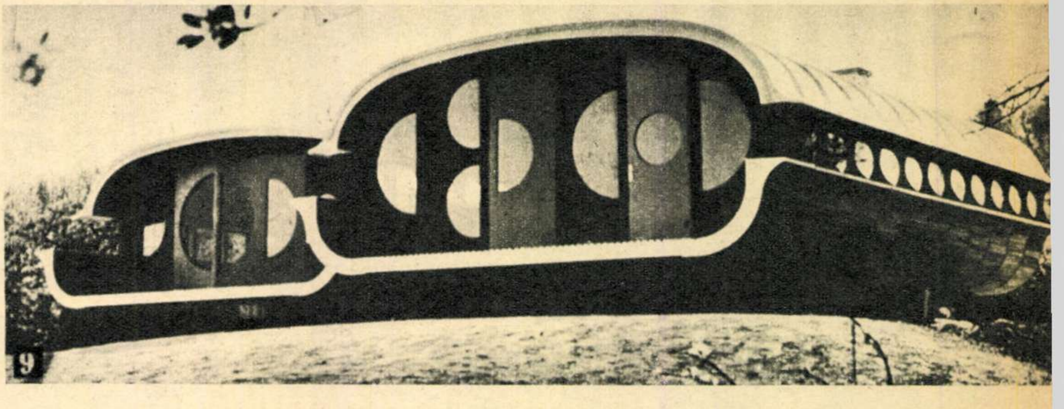
9

OMAN FOILETON ③

ROMAN FOILETON ④

— De ce mai aveți nevoie în afară de documentare?

— De conflicte, de eroi. De...

— De toate astea mă interesez eu. Dumneavoastră veți avea treabă numai cu scrisul. Vă rog foarte mult să-mi faceți o listă cu tot ce aveți nevoie.

— Iubite prieten, am impresia că ai cam luat-o razna. Ce listă să-ți fac? Nu înțeleg. Tu îți închipui că romanul...

— De cîți eroi aveți nevoie pentru roman?

— De foarte mulți, am zis eu mai mult în glumă.

— Vă fac eu rost de cîți aveți nevoie. Eroul principal ce calități trebuie să aibă? Cum trebuie să arate?

— Eroul principal îl am. E în fața mea — am încercat eu pentru a vedea în ce ape se scaldă Iliuță.

— Nu accept... Vă aduc vreo 16 din care să alegeți. Am un coleg, unul Paul, care are părul cîrlionțat și pe deasupra are și pistrui. E tocmai bun de erou principal... Hai să facem lista de eroi, prima dată.

Intrat în horă, trebuia să joc.

— De un lăudăros aveți nevoie?

— Sigur. Și de-un mincinos.

— Treceți-l pe listă. Dar înaintea lor puneți-l pe Sorin.

— Cine e Sorin?

— O să-l aduc să stați de vorbă cu el. E un tip interesant. Are bicicletă franțuzească și în timpul vacanței a avut o mare aventură cu niște hoți de biciclete. O să vi-l aduc să vă povestească el totul... Notați-l și pe Sandu Petrescu. La observații scrieți: «Fugit de acasă». O să vă mai aduc o fetiță mincinoasă, un... Luați-vă angajamentul că scrieți un roman și eu vă aduc pe tavă orice doriți dumneavoastră. Spuneți un **da** și începînd de mîine n-o să mai prididiți cu documentarea.

— Personajul lăudăros ești tu?

— Nu. O să vă dovedesc că nu sînt lăudăros. Vă mulțumesc foarte mult.

A venit lîngă mine, m-a sărutat pe obraz, mi-a mai mulțumit odată și a pornit în fugă spre apartamentul lui. S-a întors din prag și m-a rugat să-i dau împrumut tubul cu pelicanol. M-am trîntit pe pat și, de ce n-ași recunoaște, am regretat foarte mult faptul că l-am

ROMAN FOILETON ⑤

convins pe Iliuță să accepte un serviciu din partea mea.

Durerile de cap m-au lăsat abia spre seară. De bucurie, mi-am luat haina pe mine și am pornit în plimbare pe străzi. La un moment dat, am observat că în jurul stîlpilor electrici erau adunați fel de fel de copii, citeau ceva, apoi comentau. Am ales și eu un stîlp mai izolat (era lipit și aici un anunț) și spre surprinderea mea am citit: «*Caut eroi pentru un roman. Copiii care au necazuri, ori au trecut prin întîmplări mai năstrușnice și vor să devină eroi de roman sînt rugați să se adreseze în scris tovarășului Nicuță Tănase, Strada Olga Bancic nr. 17, Oficiul poștal nr. 9 – Sectorul I, București*».

Vă rog să mă credeți, dar am văzut negru înaintea ochilor. Am renunțat la plimbare și am pornit spre casă cu o falcă în cer și alta în pămînt. Am sunat la ușa lui Iliuță, dar n-a răspuns nimeni. De ciudă mi-am aprins o pipă și mi-am pus de o cafea dublă. În momentul cînd tocmai luam ibricul de pe foc am auzit bătăi în ușă. În prag era un copil cam de o seamă cu Iliuță, dar puțin mai scund și cu părul mult mai ondulat. Strîngea la subsuoară o lădiță de lemn cu urme de pămînt pe ea.

— Pe cine cauți?

— Pe dumneavoastră. Am citit anuntul care l-ați dat. Am un mare necaz. Dacă m-ați ajuta, v-ași fi recunoscător toată viața.

— Ce ți s-a întîmplat?

După ce a oftat de cîteva ori ca să mă impresioneze a început.

— Am luat de la bunica o hîrtie de 25 de lei... Dumneavoastră sînteți scriitorul?

N-a vrut să mai scoată o vorbă pînă nu i-am arătat legitimația de scriitor. A studiat-o îndelung, s-a uitat la poză, la mine, apoi a deșertat lădița pe covor în fața mea. Din lădiță au ieșit o sumedenie de hîrtii de cîte 100, de 50 de 25...Un maldăr de bancnote.

— Aici sînt 39 525 de lei. Vă rog să-i numărați.

— Ce e cu banii ăștia?

(VA URMA)

manului de față, în căutarea eroilor cărții sale. Suspens, acțiune, neprevăzut!

AUTOR DISTINS CU PREMIUL II LA CONCURSUL NOSTRU DE BENZI DESENATE

AVENTURILE COLEGULUI *Minitehnicus*

LÁSZLÓ FESZT, jr., Cluj

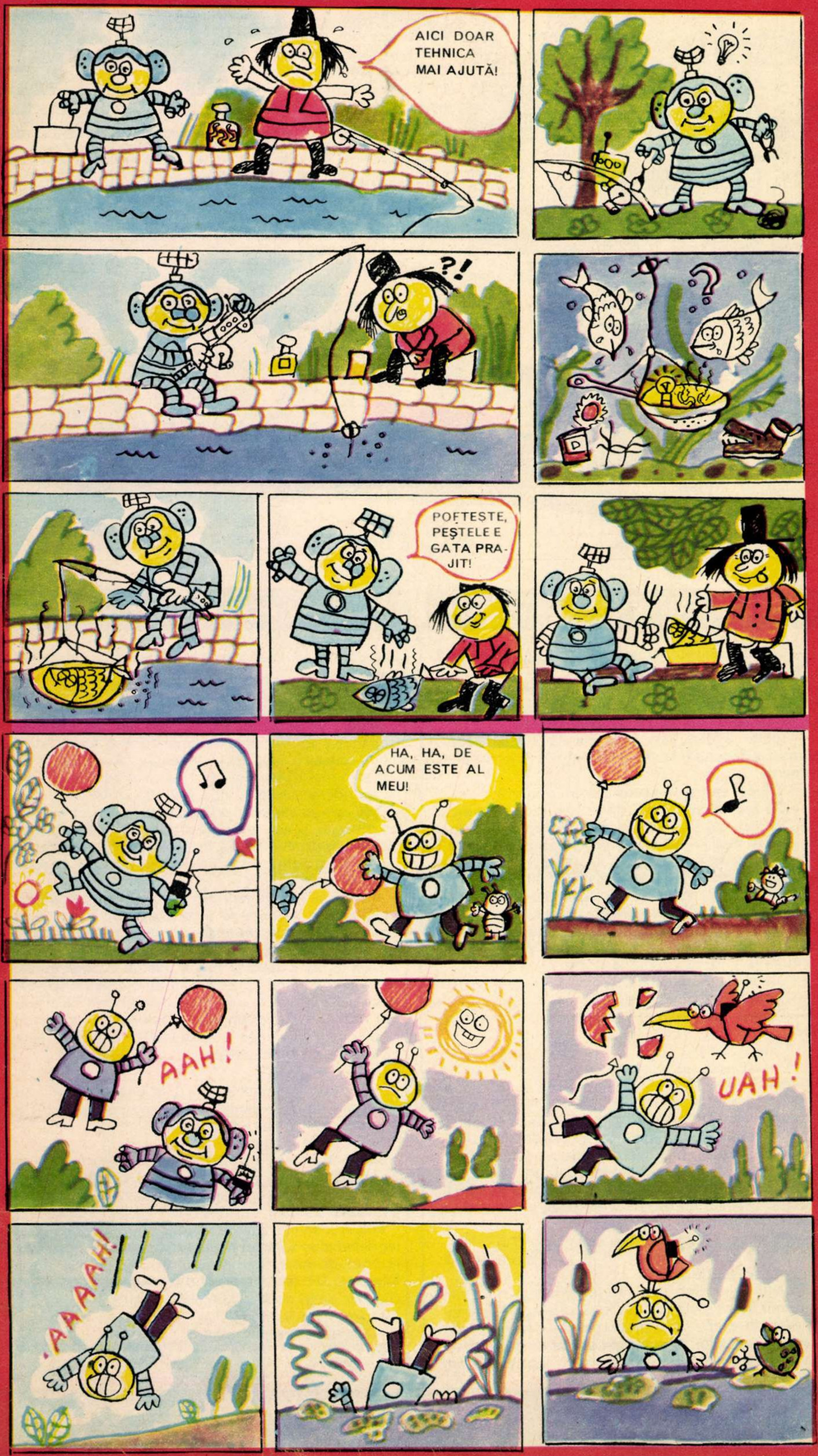
AICI DOAR TEHNICA MAI AJUTĂ!
?!
?
D
POFTEȘTE, PEȘTELE E GATA PRAJIT!
HA, HA, DE ACUM ESTE AL MEU!
AAH!
UAH!
AAAAH!

Premii oferite de redacția „PIF"

(Urmare din pag. 7)

București; Marius Arghirescu, Adjud; Dorin Davideanu, Lugoj; Aurel Bîldea, Pitești; Eugen Barta, Turda; Vasile Gheorghe, București; Elena Mihu, Tg. Mureș; Sterică Bădălan, Vînători; Marian Baciu, Corabia; Cornelia Șerban, Piatra Neamț; Sorin Anghel, București; Gavril Kovacs, Hunedoara; Dimitris Delios, Hunedoara; Gheorghe Ostafi, Arad; Radu Ursache, București; Doru Săcărea, Răcari; Alexandru Grosu, Suceava; Sandu Anastasescu, Ploiești; Felix Indrei, Baia Mare; Victor Butiuc, Caracal; Claudius Panaitescu, Gheorghe Gheorghiu-Dej; Doru Slăvescu, Galați; Francisc Wild, Arad; Constantin Rădinaru, Anina; Adrian Oțoiu, Baia Mare; Elisabeta Huniade, Baia Mare; Mircea Arapu, București; Dumitru Ioviță, Covasînți; T. Botnaș, Crenguța Zecheru, București; Nicolae Cercel, Ghimpați; Adrian Lungulescu, Lugoj; Emil Drăgan; David Jalbă, București; Alexandru Cota, București; Viorel Pîrligras, Craiova; Dorel Stan, Măguri-Răcătău; P. Iosipescu, Iași; Carol Kovacs, Cluj; Valentin Vizitiu, Botoșani; Denis-Mihaela Serban, Rm. Vîlcea; Lucian Suciu, Arad; Petre Mangu, com. Lița; Dumitru Vescu, Curtea de Argeș; Gheorghe Dobre, Pogoanele; Ștefan Pavel, Cîmpulung-Mold; Luiza Patriciu, Răcari; Gheorghe Sușchină, Galați; Gelu Muscă, București; Tică Remi, Galați, Constantin Pește, București; Vlad Popa, București; Daniel Popescu, Cîmpina; Dan Mentzel, Arad; Liviu Copos, Oradea; Radu Calistru, Iași; Georgeta Stoica, Alba Iulia; Valeriu Grădinărița, București; Florin Streinus, Craiova; Veronica Pușcaș, Timișoara; Gavril Kovacs, Hunedoara; Lucian Radu, București; Zamfira Radu, București, Cezar Stroncevschi, București; Viorel Galan, Rădăuți; Simona Zahman, București; Emil Rădulescu, Galați; Cristian Morojan, București; Mihai Pastramagiu, Botoșani; Andrei Teodorescu, București; Victor Butiuc, Caracal; Lucian Manea, Cîmpina; Cristian Pîrvu, București; Angela Covacu, Ghiajna; Șerban Olteanu, Giurgiu; Nelu Timuș, Huși; Cecilia Trifan, București; Costin Teodorescu, Buzău; Dorian Mititelu, Bîrlad; Gheorghe Vasilache; Ioan Popa, Sibiu; Marius Arghirescu, Adjud, Constantin Ciobîcă, Suceava; Petrică Lascăr, Huși; Anton Kovrig, Cluj; Gabriel Popian, București; Adrian Vasilescu, București, Zoltán Gorzó, Baia Mare; Alexandru Tóth, București; Alexandru Bălan, Medgidia; Călin Brăteanu, București; Ion Drăghici, Cîmpina; Sârbu Laurențiu, Timiș; Constantin Săplăcan, Cluj; Alexandru Iakabhazi, Cluj; Valeriu Gheorghe, București; Paul Răiean, Tulcea; D. Marian, București; Mihai Seitănescu, București; Radu Mofteianu; Nicolae Bivolaru, Tg. Jiu; Rozália Tentan, Craiova; Mihail Ionescu, Codlea; Paul Lupu, București; Dan Ioniță, București; Andrei Lăzărescu, București; Dan Popescu, Ploiești; Gheorghe Vizitiu, Bîrlad; Dănuț Luminare, Giurgiu; Aurel Crișan, Aiud; Harald Schreiber, Timiș; Mihaela Munteanu, Brașov; Corneliu Donici, Ineu; Carmen Miron, Iași; Ion Nițu, Slăveni; Toma Stanciu, București; Nicușor Almășan, Brașov; Viorel Popescu, com. Drăganu; Dumitru Tomeza, Siret, Vasile Tomega, Siret: Ionel Hatea, București; Andrei Maurea, Copșa Mică; Teodor Tolescu, Tg. Jiu; Károly Szekereș, București; Eugen Bogdan, Galați; Florian Popa, Călărași; Grațian Ordean, Lupeni; Adrian Drăguț, Oțelul roșu; Costel Popa, Pitești; Eugen Dumitrescu, București; Daniela Popescu, Prejmer; Florin Biciușcă, București; Paul Kompasz, com. Seini; Sorin Baltag, București; Dinu Stănculeanu, București; Dorel Sandu, Tîrgoviște; Radu Rochețchi, Botoșani; Dan Rusu, Sibiu; Nicușor Marioanu, Brăila; Veniamin Chițu, Slatina; Marian Constantinescu, Pitești; Aurel Pleianu, Eforie Sud; Dan Diaconu, București; Costel Sandu, București, Dumitru Tomega, Siret; Vasile Tomega, Siret; Grigore Dobre, Pitești; Alfred Klasnici, Hunedoara, Petru Ursache, Iași.

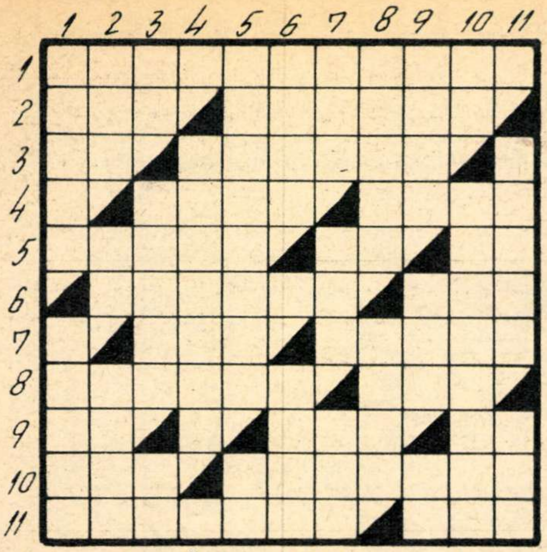

C.E.C.

ORIZONTAL: 1) Sumele depuse la C.E.C. 2) Se înmulțesc la C.E.C.! Consemn constînd din maximum două cuvinte indicate de depunător unității C.E.C. care emite libretul respectiv. 3) Puțină economie! Solicitare. 4) Piesă la jocul de șah (pl.). Cifra care indică dobînda în procente pentru libretele de economii, în cazul nerespectării termenului minim de un an. 5) Strînge banii la saltea! (fem.). Posezi. Mese! 6) Acordat de Casa de Economii și Consemnațiuni, tuturor depunătorilor pe librete sau obligațiuni prin tragerile la sorți lunare sau trimestriale. Poveste fabuloasă. 7) A răsuna prelung. În frunte! 8) Cîștig pe obligațiunea C.E.C. de 200 de lei. Șoricar (reg.). 9) Din cîștiguri. Cîmp semănat. Nelu Badea. 10) Arbore cu scoarța netedă al cărui lemn tare e folosit în rotărie. A asigura depunătorilor secretul deplin al operațiunilor. 11) Sumele restituite reprezentînd valoarea cecurilor școlare, operațiune care se poate efectua oricînd de către ghișeul C.E.C. din școală, sau orice unitate C.E.C. Calapod.

VERTICAL: 1) Posesoare a unui cec de economii școlare. C.E.C.-ul ca loc de depunere și fructificare a economiilor. 2) Instituție de interes obștesc care a pus la dispoziția pionierilor și școlarilor depunători, 4 seturi de economii școlare înfățișînd oameni vestiți dintr-o ramură a gloriei umane din țara noastră. Vasile Conta. Fără valoare! (pl.) fem.). 3) În gîndul lupului! (pl.). Anulat (fig.). Munte! 4) Puterea de circulație a unei monede (pl.).5) Acțiunea de înregistrare în libretele C.E.C. a depunerilor sau a soldului. Strigătul care a salvat Capitoliul! 6) Cîștigurile oferite de C.E.C. depunătorilor (sing.). Voce. 7) Curelușe de meșină. La intrarea în agenție! Posedă un libret C.E.C. 8) Șanse de cîștig prin tragere, oferite de C.E.C. prin variatele sale instrumente de economisire. Perioadă de timp la care se fac tragerile la sorți ale obligațiunilor C.E.C., unde se oferă de fiecare dată cîștiguri în valoare de 2 830 000 lei. 9) Pojar (pop.). Sute peste sute! Nicolae Sandu. 10) În sunetul goarnelor! Unitate C.E.C. care eliberează librete de economii cu dobîndă și cîștiguri, la purtător, ea făcînd restituirile și depunerile ulterioare. 11) Are înscrise rezultatele tragerilor la sorți ale diferitelor instrumente de economisire. Despre el, dacă ești risipitor, un înțelept proverb popular spune că «Iesne zboară ca pasărea din cuib».

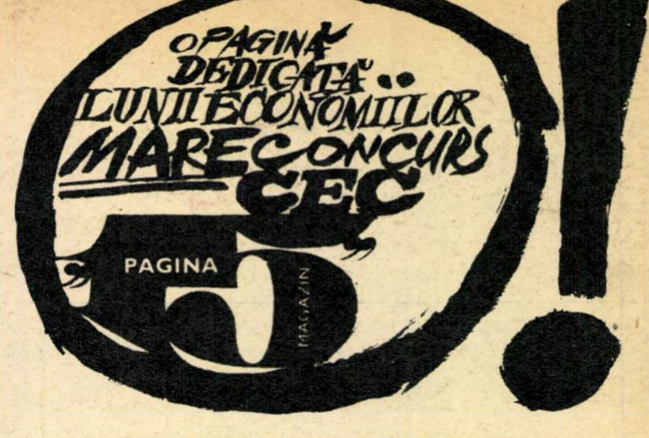
O PAGINĂ DEDICATĂ LUNII ECONOMIILOR
MARE CONCURS CEC
PAGINA
5
MAGAZIN
!

IMPORTANT!

Pionieri și școlari, participați în număr cît mai mare la MARELE CONCURS CU PREMII lansat de C.E.C. în colaborare cu revista «Cutezătorii», cu prilejul săptămînii economiei 25–31 octombrie.

PREMIILE:

Se acordă 25 de premii în valoare de 200 lei fiecare, dintre care 100 de lei depuși pe librete de economii, iar 100 de lei în cecuri de economii școlare.

După ce ați dezlegat jocurile, treceți răspunsurile pe curat cu litere de tipar, folosind o foaie de hîrtie din caietul de matematică. Expediați răspunsurile însoțite de cuponul de participare într-un plic pe care veți scrie cu litere de tipar «PENTRU CONCURSUL C.E.C.» pînă la data de 15 noiembrie 1970 (data poștei) pe adresa redacției Revista Cutezătorii, Piața Scînteii nr. 1, București.

Nici o dezlegare trimisă nu poate intra în tragerea la sorți dacă nu e însoțită de cuponul de participare.

LABIRINT

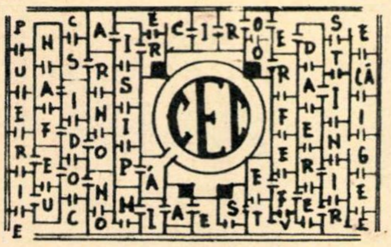

Vreți să aflați un sfat al Ceahlăului prozei românești M. Sadoveanu (1880–1961)? Atunci intrați în labirint; urmînd un anumit drum, firul Ariadnei vă va conduce la dezlegare!

CRIPTOGRAMĂ

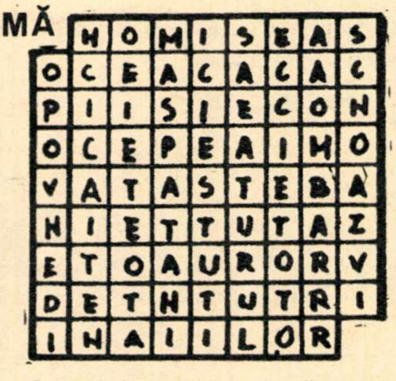

	H	O	M	I	S	E	A	S
O	C	E	A	C	A	C	A	C
P	I	I	S	I	E	C	O	N
O	C	E	P	E	A	I	M	O
V	A	T	A	S	T	E	B	A
N	I	E	T	T	U	T	A	Z
E	T	O	A	U	R	O	R	V
D	E	T	H	T	U	T	R	I
I	N	A	I	I	L	O	R	

Pornind dintr-un anumit colț și urmînd o anumită cale, veți afla o maximă despre economie a marelui scriitor francez Victor Hugo (1802–1885).

REBUS (4,8,1,9)

Dezlegînd rebusul prin citirea literelor neanulate veți afla semnificația zilei de 31 octombrie.

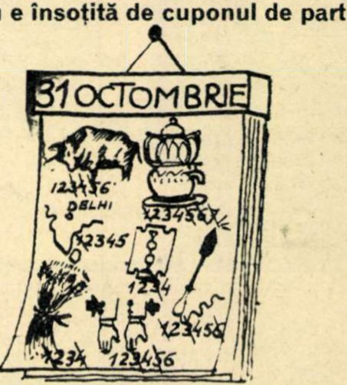

Pagină realizată de **Prof. TEODOR AXIOTI**

CARTE DE VIZITĂ

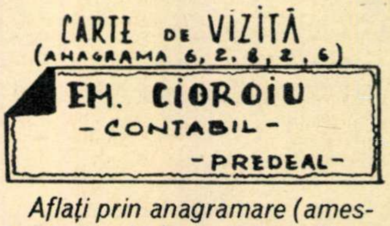

CARTE DE VIZITĂ
(ANAGRAMA 6, 2, 8, 2, 6)

EM. CIOROIU
- CONTABIL -
- PREDEAL -

Aflați prin anagramare (amestecul literelor) unul din mijloacele de depunere oferite de C.E.C. și ales de contabilul Cioroiu.

MONOVERB (6—9)

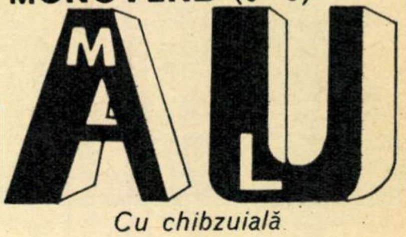

Cu chibzuială

REBUS (10,3,3,4,3,5,8)

CITIND LITERELE NEANULATE VEȚI AFLA O NESTEMATĂ DIN INEPUIZABILA ÎNȚELEPCIUNE POPULARĂ.

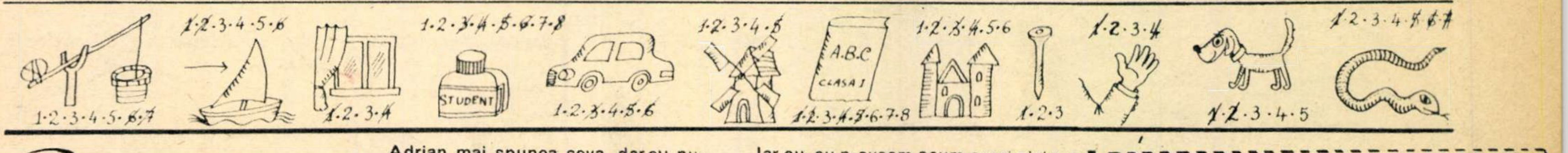

Poteca

(Urmare din pag. 5)

să încerc să-i imit gesturile și felul degajat cu care i se adresa Danei:

— Dana, uite, ți-am cules aceste flori albastre. E albastrul acela deosebit care îți place ție...

Adrian mai spunea ceva, dar eu nu mai auzeam. O priveam pe Dana. Ea lua buchetul de flori fără să se uite la Adrian. Întindea mîna albă, cu degete lungi și subțiri spre buchetul de gențiane și spunea aproape în șoaptă.

— Mulțumesc...

Nu spunea și numele lui Adrian, adică nu spunea mulțumesc Adrian. Eram foarte atent, dar nu-i rostea numele niciodată. Spunea doar atît, mulțumesc. Și întorcea spre mine ochii ei mari și albaștri, mai albaștri decît gențianele pe care le ținea în mînă.

Iar eu, eu n-aveam acum curaj nici s-o privesc.

Era acolo o potecă pe care urcau numai caprele sălbatice și vulturii pleșuvi și mai urcam eu și Adrian și Dana. Era, adică a fost pînă acum zece minute, mai exact pînă spre sfîrșitul recreației mari. Eu rămăsesem în bancă. Voiam să urc pe potecă singur. Era prima dată cînd voiam acest lucru, dar a venit nu știu de unde o minge, a lovit geamul iar poteca pe care urcasem de atîtea ori cu Adrian și cu Dana s-a prefăcut în zeci de cioburi...

CUPON DE PARTICIPARE

Numele..................................*prenumele*................
..............................*clasa*..............*școala*...................
localitatea...........................*județul*.......................
....

108

AUREL VLAICU

4

Rezumatul capitolului precedent: Fabrica Opel, unde este angajat Aurel Vlaicu, organizează un concurs de viteză. Lui Vlaicu nu i se dă o mașină, dar prin înțelegere cu un mecanic, el intră în concurs pe o mașină de rezervă.

Scenariu: **RADU F. ALEXANDRU**
Desene: **ALBIN STĂNESCU**

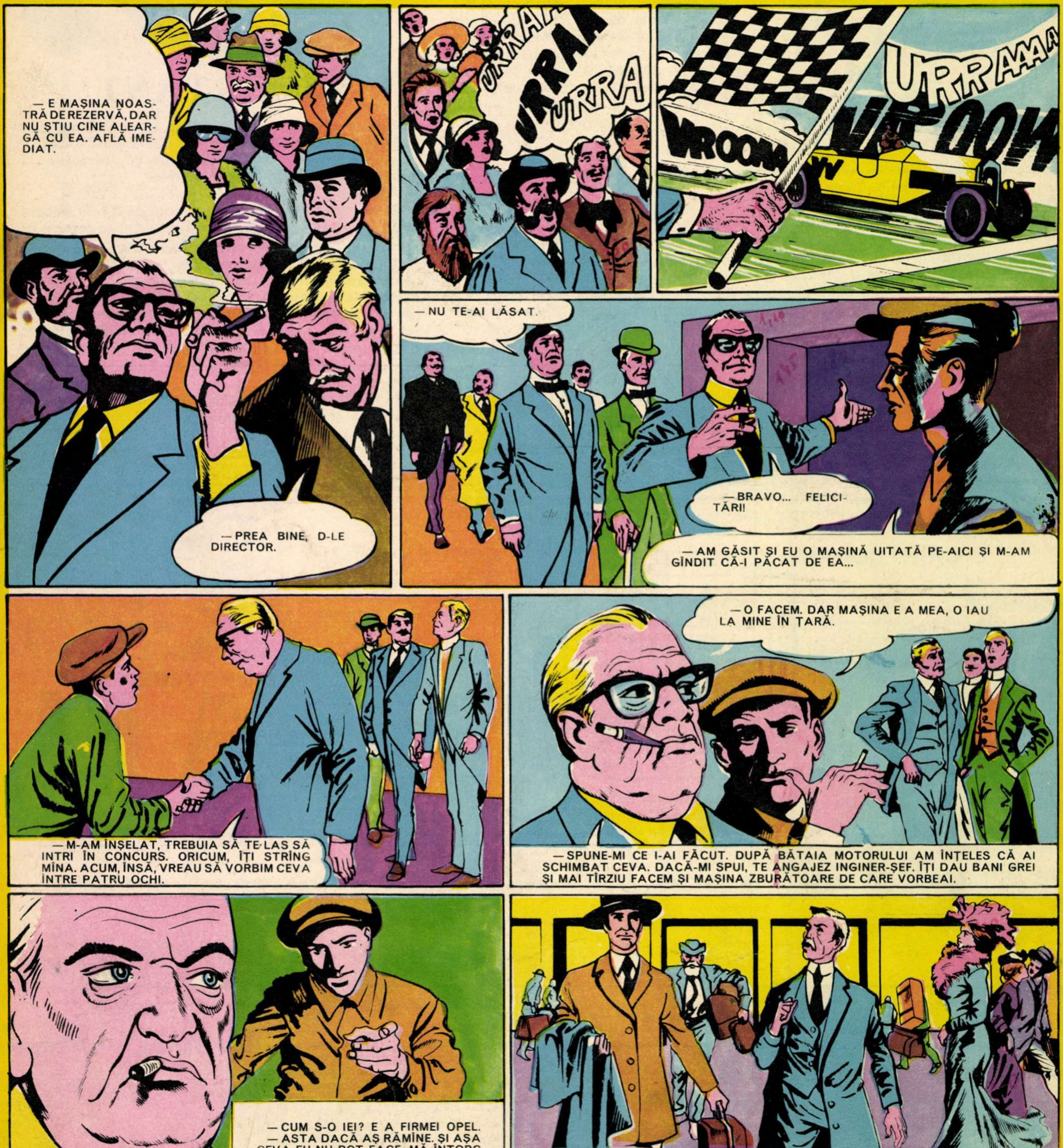
— E MAȘINA NOASTRĂ DE REZERVĂ, DAR NU ȘTIU CINE ALEARGĂ CU EA. AFLĂ IMEDIAT.
— PREA BINE, D-LE DIRECTOR.
URRAA
URRA
URRA
URRAAAA
VROOM
VROOOW
— NU TE-AI LĂSAT.
— BRAVO... FELICITĂRI!
— AM GĂSIT ȘI EU O MAȘINĂ UITATĂ PE-AICI ȘI M-AM GÎNDIT CĂ-I PĂCAT DE EA...
— M-AM ÎNȘELAT, TREBUIA SĂ TE LAS SĂ INTRI ÎN CONCURS. ORICUM, ÎȚI STRÎNG MÎNA. ACUM, ÎNSĂ, VREAU SĂ VORBIM CEVA ÎNTRE PATRU OCHI.
— O FACEM. DAR MAȘINA E A MEA, O IAU LA MINE ÎN ȚARĂ.
— SPUNE-MI CE I-AI FĂCUT. DUPĂ BĂTAIA MOTORULUI AM ÎNȚELES CĂ AI SCHIMBAT CEVA. DACĂ-MI SPUI, TE ANGAJEZ INGINER-ȘEF. ÎȚI DAU BANI GREI ȘI MAI TÎRZIU FACEM ȘI MAȘINA ZBURĂTOARE DE CARE VORBEAI.
— CUM S-O IEI? E A FIRMEI OPEL.
— ASTA DACĂ AȘ RĂMÎNE. ȘI AȘA CEVA EU NU POT FACE. MĂ ÎNTORC S-O CONSTRUIESC ÎN ȚARĂ.
— POATE TE RĂZGÎNDEȘTI.
— NU. APARȚIN UNUI POPOR ȘI LUI TREBUIE SĂ-I REVINĂ CINSTEA GÎNDURILOR MELE. RĂMÎI CU BINE, PRIETENE.

(VA URMA)

Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta.
Redacția București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10 Administrația Editura Scînteia. Tiparul Combinatul
Poligrafic Casa Scînteii. Redactor artistic: Ioan Donca. Tehnoredactor: Rozalia Barany.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.
1 leu
41033

Cutezătorii 45

JOI, 5 NOIEMBRIE 1970. ANUL IV

163

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Profesorul
„PARBRIZ"
VĂ PREZINTĂ:

SALON AUTO '70

Citiți în acest număr:

- **CUTEZĂTORII IN VIZITA LA** SCRIITORUL *Marin Preda* pag. 6-7

SAMARKAND 2500 pag. 8-9

LA INCHIDEREA EDITIEI:
C. Arnal
LA BUCUREȘTI

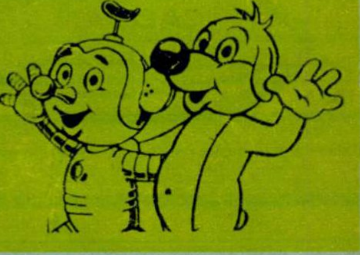

a
45
ACTUALITĂȚI
CUTEZĂTORII

50 DE ANI DE LA O MARE BĂTĂLIE PROLETARĂ - GREVA GENERALĂ DIN 1920

OCTOMBRIE 1920. AU RĂMAS VII ÎN ISTORIE ACELE ZILE DE CLOCOT ALE PROTESTULUI OAMENILOR MUNCII, ALE GREVEI GENERALE, CÎND VALUL LUPTEI REVOLUȚIONARE S-A RIDICAT CU O FORȚĂ NICIODATĂ CUNOSCUTĂ PÎNĂ ATUNCI ÎN ROMÂNIA, ZGUDUIND ÎNSEȘI TEMELIILE REGIMULUI BURGHEZO-MOȘIERESC.

DIN EXPERIENȚA GREVEI GENERALE, S-AU CRISTALIZAT ÎN CONȘTIINȚA MASELOR MUNCITOARE, A MILITANȚILOR REVOLUȚIONARI, ACELE CONCLUZII DE NEPREȚUIT, CARE LE-AU PERMIS, ÎN PERIOADA URMĂTOARE, SĂ RIDICE LUPTA REVOLUȚIONARĂ PE UN PLAN SUPERIOR, SĂ CREEZE PARTIDUL DE TIP NOU, MARXIST-LENINIST, AL CLASEI MUNCITOARE — PARTIDUL COMUNIST ROMÂN, DE LA A CĂRUI FĂURIRE VOM SĂRBĂTORI ÎN CURÎND O JUMĂTATE DE VEAC.

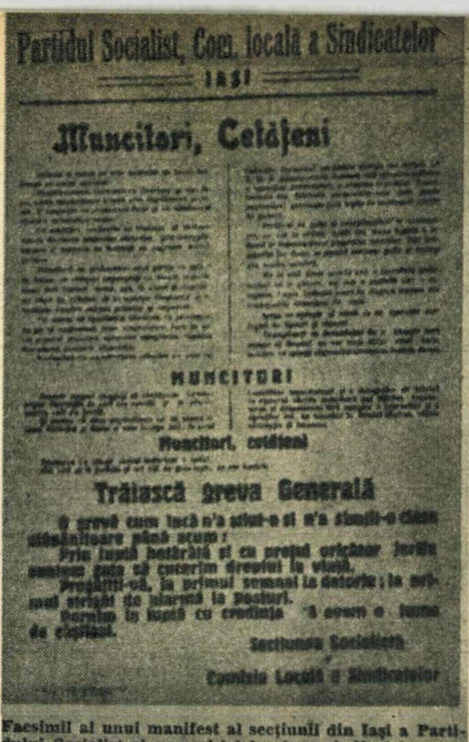
Partidul Socialist, Com. locală a Sindicatelor
IAȘI

Muncitori, Cetățeni

MUNCITORI

Muncitori, cetățeni

Trăiască greva Generală

Secțiunea Socialistă
Comisia Locală a Sindicatelor

Facsimil al unui manifest al secțiunii din Iași a Partidului Socialist și a comisiei locale a sindicatelor care chema la greva generală

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Creatorul, atît de îndrăgit de cititorii noștri, al lui Pif și al Colegului Minitehnicus, marele desenator Cabrero Arnal a fost recent oaspetele revistei «Cutezătorii».

În cadrul unei festivități de la Palatul pionierilor, în prezența președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor și a oaspetelui, a avut loc înmînarea premiilor la concursul nostru de benzi desenate «Aventurile colegului Minitehnicus», organizat în colaborare cu Pif (Franța).

În continuare, tovarășul Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor adjunct al ministrului învățămîntului a înmînat domnului C. Arnal Diploma de onoare a Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

A urmat o gală de filme. Apoi, oaspetele a vizitat Palatul pionierilor, s-a întreținut cu tinerii săi admiratori și a dat autografe.

PROLOG MINITEHNICUS 71

29 OCTOMBRIE A.C.

DE LA
TRIMISUL NOSTRU
SPECIAL
AUREL WEISS

La Budapesta, unde s-au desfășurat recent lucrările celei de a VIII-a Adunări generale a FMTD și a Adunării generale CIMEA, a fost organizată o expoziție internațională cu imagini din viața și realizările copiilor din mai multe țări. Organizația pionierilor din România a fost invitată să trimită la această expoziție o parte din exponatele prezentate în expoziția internațională Minitehnicus'70, care a funcționat la București în vara acestui an. Astfel, în holul casei pionierilor Josef Attila de aici, delegații s-au putut întîlni sau reîntîlni cu simpaticul personaj Minitehnicus, cu Cățelușul electronic, cu vehiculul cu pernă de aer de la Galați și cu multe altele.

Încă de la inaugurarea expoziției CIMEA, standul românesc Minitehnicus s-a bucurat de un mare succes, fiind asaltat atît de către maturi cît și de către pionierii budapestani.

Iată cîteva instantanee.

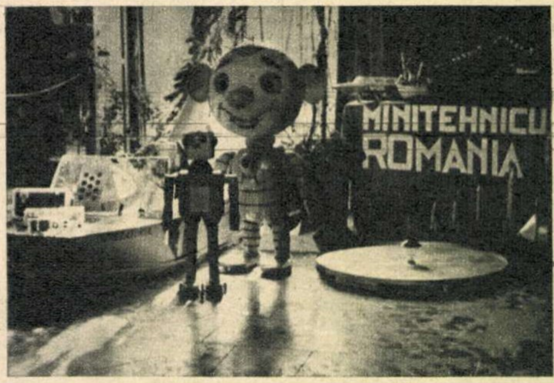

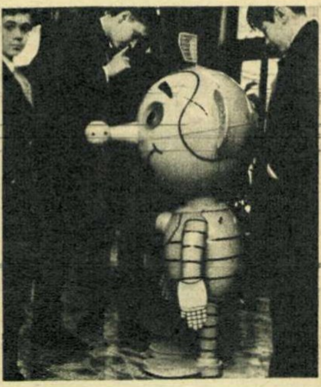

CADRAN PIONIERESC

MARIANA BOBEICA de la Școala generală din Drăguș, comuna Viștea, județul Brașov, ne comunică: În acest an școlar, în cinstea semicentenarului P. C. R., ne-am propus să organizăm un muzeu sătesc unde vom expune cusături care păstrează portul și vorbește despre obiceiurile strămoșești, unelte vechi.

Corespondentul nostru **CONSTANTIN DUMBRAVĂ** din Panciu, de la Școala generală «Ion Slavici» transmite: Aceste două fotografii vă înfățișează pe cîțiva dintre membrii cercului de lăcătușărie și foto. Lăcătușii au din «întîmplare» pe masă și unele din lucrările lor (cuier, suport pentru glob etc.). Noi, fotografii putem să vă spunem doar că ne-am întocmit un album de curiozități din arta fotografică.

Cutezătorii ÎNTREABĂ

ACADEMICIANUL CORIOLAN DRĂGULESCU RĂSPUNDE

— Dacă vă spun astăzi cîteva cuvinte — ține să precizeze de la început academicianul **CORIOLAN DRĂGULESCU** — este îndeosebi spre a le atrage atenția pionierilor asupra unui mare pericol care pîndește pe orice tînăr: de **a risipi vremea** cu lucruri **nu întotdeauna** foarte însemnate. În primii ani ai formației mele, de pildă, eu însumi am risipit mult timp cu cărți foarte numeroase, dar și foarte diferite ca tematică și, mai ales, ca valoare. Am citit, cum s-ar zice, multe și de toate, iar azi îmi pare rău. E mai bine mai puțin, dar mai **substanțial.** De aceea, cel dintîi sfat al meu adresat tinerilor este să citească pe alese, îndreptîndu-și atenția îndeosebi spre cărțile mari, opere de răscruce, cărți cu adevărat de căpătîi.

— Și totuși, v-ați descoperit vocația de la o vîrstă fragedă...

— Da' de unde! Am mers la chimie pentru că un consătean mai în vîrstă m-a antrenat în munca lui, în timpul unei veri, cînd și-a pregătit examenele pentru Universitate. Și am ales acest domeniu mînat îndeosebi de dorința de a deveni profesor. În liceu nici n-am făcut prea multă chimie. Mai mult, m-am pregătit în vederea unui examen de diferență ca să trec de la modern la real, deoarece pînă în clasa a VI-a de liceu eu am urmat secția modernă. De ce? Simplu. Îmi plăcea foarte mult limba latină. Printr-o asiduă muncă individuală, ajunsesem să citesc în original pe Salustius și Ovidiu, pe Tacitus și Cicero.

— Și astăzi, chimist fiind, regretați această muncă?

— O, asta nu, categoric nu. Cunoașterea limbii latine și a culturii antichității romane ajută imens în procesul formării personalității. În literatura latină sînt atîtea idei foarte concentrate care intră în alcătuirea bagajului de înțelepciune al omenirii! E o mare bucurie să ai acces la el. De aceea le recomand cu căldură tinerilor însușirea acestei limbi, nu numai pentru că sîntem români, dar și pentru înaltele ei valori formative. Se știe, de altfel, cît de mult ajută limba latină la formarea unei gîndiri logice și sintetice, la însușirea rigorilor unui stil corect, nuanțat, cu expresii de o înaltă proprietate.

— Și ce altceva mai recomandați pionierilor?

— În sensul celor spuse mai sus. Să nu rătăcească pe mai multe căi. Azi, dar mai ales mîine, se cere să știm foarte bine ceea ce știm. Or, asta solicită muncă serioasă, adică o muncă foarte concentrată și foarte bine organizată. Știm cu toții că adevărurile sînt simple, dar efortul de a le dobîndi este imens. Și încă ceva! Să fie vrednici de vremurile pe care le trăim și să cultive solidaritatea și dragostea între ei de la o vîrstă fragedă. Am avut și vom avea întotdeauna nevoie de așa ceva.

„TATA“
Desen de TĂNASE ANDREI, cl. a VI-a B
Școala generală nr. 1, Alexandria,
jud. Teleorman.

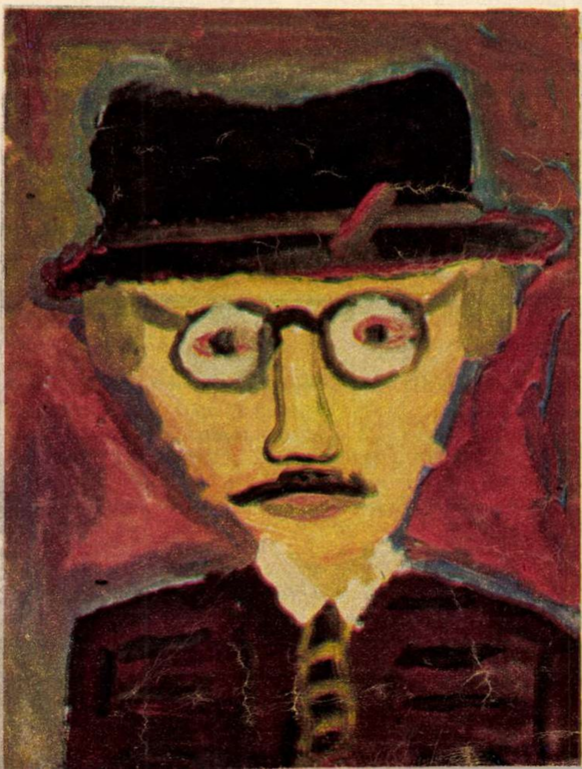

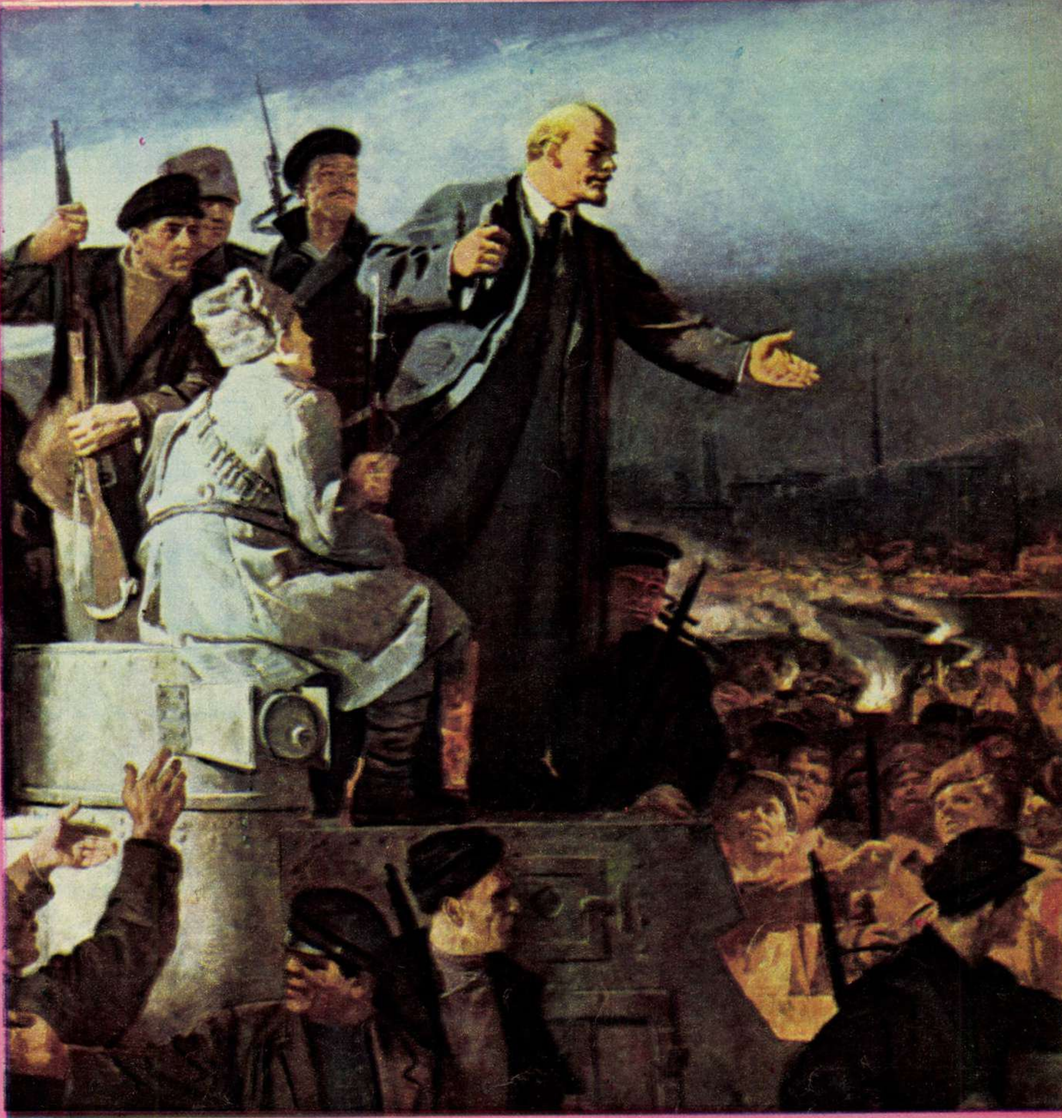

LENIN IN OCTOMBRIE — Pictură de K. AKSENOV

cu Lenin

de DEMOSTENE BOTEZ

Cînd am intrat pe poarta de la Smolnîi
Am întîlnit un om.
Părea în bronz...
Dar pentru mine nu era statuie.
Sta nemișcat dar fremăta
Ca un sensibil om în viață.
Cu brațul drept el arăta-nainte
Și gestul se făcea meridian
Înconjurînd întreg pămîntul.
În ochii lui se adunase cerul,
Răsfrînt ca-n apele adînci.
Era el singur: un om scund
Pe care l-am simțit aproape,
Firesc și simplu,
Ca pe un frate de război.
Parcă-ar fi vrut deodată să-mi vorbească,
Și totul ce era durere-n mine,
Simți fierbinte-o mînă de prieten,
Că omul era viu în fața mea,
Crescut din faptă și legendă
Și din nădejdea unei noi dreptăți.
Am stat acolo mult subt brațul lui,
Și am vorbit cu gîndurile sale
Ca niște oameni ce ne-am întîlnit
La umbra soclului de piatră.
Încremeniseră alături în clopotnițí,
La mînăstirea de-altădată,
Chemate duhuri de prin superstiții,
Ca niște negri lilieci giganți.
Și clopotele negre atîrnau
Ca niște fructe putrede, ciudate.

Era tăcere-n jur pînă departe;
O liniște universală,
Și am tăcut și eu, umil și mic
Ca-n umbra unei stînci pînă-n tărie.
Trecuse revoluția demult
Prin locu-acesta însemnat
Cu roș pe harta mare-a omenirii.
Neverosimilă părea tăcerea,
Ca pe un cîmp de bătălie
După victoria din urmă.
Am stat de vorbă-acolo cu Lenin
Și de la el am înțeles
Și sensul vieții și mesajul ei.
Călăuzit de glasul lui blajin,
Eu am ieșit din negrele abisuri
Ale absurdului indefinit,
Cu fruntea sus, cutezătoare,
Și am pornit înseninat, în soare,
Pe unde brațul lui era-ndreptat,
Catarg al unei mari corăbii,
Pe-oceane ce s-au răzvrătit de ură.

Și merg de-atunci pe-același drum,
Și pentru tot, îi mulțumesc acum.

Corăbii în larg

Cît pot cuprinde ochii împrejur, și mai departe, mult mai departe, numai apă și cer. Și pe oglinda acestei mări, cînd liniștită, cînd frămîntată de valuri, sub cerul reflectînd întocmai starea apelor, nenumărate corăbii. Unele, cele mai multe, cu vîntul bine prins în pînzele mînuite cu pricepere, înaintează în linie dreaptă și sigure, se fac tot mai mici la orizont. Altele însă, și ele pornite pe același drum, spre același țărm, se zbat și se învîrt pe loc, năucite parcă, o iau cînd la stînga, cînd la dreapta, cînd înainte, cînd înapoi, și rămîn în urmă, mereu mai în urmă...

N-am văzut nicăieri imaginea aceasta, așa cum s-ar crede. Poate că o să vi se pară curios, dar ea mi-a apărut în minte într-una din zilele trecute, la Focșani, unde am cunoscut cîțiva băieți de vîrsta voastră, elevi la Școala generală nr. 6.

ADEVĂRUL DESPRE VIRGIL

Unii dintre colegii lui *Virgil Coman* (clasa a VIII-a) sînt tentati să creadă, cum că el ar avea extraordinara facultate (nemaiîntîlnită pînă acum) de-a fi cel puțin în două locuri dintr-o dată și de-a face tot atîtea lucruri în același timp. Altfel le este pur și simplu imposibil să explice cum de poate el să aibă atîtea preocupări cîte are, dar mai ales cum de reușește să le facă pe toate nu bine, ci foarte bine.

Că totdeauna vine la școală la timp și cu toate lecțiile și temele pregătite, că nu ia niciodată note mai mici de 9 (majoritatea lor fiind de 10), că în fiecare an ia un premiu (anul trecut premiul 1) asta nu uimește pe nimeni. Doar mai sînt și alții ca el sau dacă nu chiar ca el, oricum, pe undeva, pe aproape. Numai că la Virgil lucrurile nu se opresc aci. Dimpotrivă, se poate spune că abia acum încep. El e și președintele unității de pionieri («Și ce președinte!» — ne-a declarat comandanta unității, admirativ), activează și la Casa pionierilor, oficial în cadrul cercului de radio (în această calitate a fost astă-vară selecționat pentru tabăra radio-amatorilor, unde a cîștigat un premiu special), neoficial în echipa de teatru (clasată anul acesta pe primul loc pe oraș) și în orchestră, e și elev la Școala de muzică și mai face parte și din fanfara elevilor din oraș.

Toate «poveștile» acestea despre *Virgil* ne-au stîrnit curiozitatea, și cum era în timpul unei dimineți, elevii cei «mari»mai avînd cîteva ore pînă să vină la școală, i-am făcut o vizită lui Virgil acasă. L-am găsit, după cum ne și așteptam, lucrînd. Nu scria și nici nu citea, își pregătise totul pentru ziua aceea încă de cu seară, iar acum meșterea la cel de-al treilea aparat de radio construit de el, un receptor portabil cu șase tranzistori. Nu ne-am sfiit și i-am repetat povestea auzită de la colegii lui. Iar el nu s-a înroșit de plăcere, nici nu s-a fîstîcit, dimpotrivă, parcă s-a întunecat puțin la față:

— Bine, dar asta-i o glumă...

Și Virgil ne-a spus care-i, de fapt, adevărul. Adevărul e că la ore e numai ochi și urechi și că citește mult peste ceea ce i se cere la școală și din cauza asta îi vine destul de ușor în ceea ce privește lecțiile și temele. Cît despre celelalte preocupări... Îi plac și se străduiește din răsputeri să-și facă timp pentru toate. Pînă acum i-a fost mai ușor, de-acum însă îi e din ce în ce mai greu, așa că pe unele dintre ele o să le cam lase de-o parte. S-a hotărît, va rămîne numai la radiotehnică. Mai tîrziu, cînd va termina școala, va da examen la un liceu de specialitate în acest domeniu...

DACĂ EUGEN AR VREA...

Ssst! Liniște! Mergeți în vîrful picioarelor. Aici se învață. Alții se laudă că pot învăța în orice condiții, stînd în picioare în autobuz sau chiar participînd la un meci de fotbal. El — *Eugen Rîpeanu*, coleg de clasă cu Virgil — s-a obișnuit așa, în liniște, în lumină și la aer. Bunica îi cunoaște bine preferințele și dacă are cumva puțină treabă prin camera lui, merge încet, cu precauție, nu cumva să-l tulbure din lucru.

Dacă ar vrea, Eugen ar putea să nu stea nici o clipă la masa de lucru, să nu-și facă nici o temă, să nu-și învețe nici o lecție. Dacă ar vrea, ar putea să se ducă să vizioneze oricînd un film, sau pur și simplu să se plimbe pe străzi, prin parcuri, și mai bine. să joace patru ore pe zi fotbal, cum fac alții. Ar putea, pentru că diminețile, cît e acasă, n-are cine să-l țină din scurt, să-l controleze sau să-i zică ceva. Bunica e bătrînă și blîndă, iar părinții lui sînt departe, foarte departe de el... Ar putea, dar nu se plimbă, nu se duce la film, nu joacă fotbal decît vara, iar acum, în timpul anului școlar, numai duminica. Și nici atunci totdeauna. Pentru că bunica e singură și el trebuie s-o ajute, să facă unele cumpă-

Virgil i-a promis surioarei lui că, după ce va termina aparatul acesta de radio, îi va da voie să-l ia cu ea la grădiniță.

Scenă obișnuită de familie: bunica și nepotul ei, Eugen Rîpeanu, amîndoi la fel de harnici.

rături, să spargă lemnele, să lucreze alături de ea la grădina de legume din spatele casei. Nu se plimbă, nu joacă fotbal, nu vede filme oricînd și pentru că știe că trebuie să învețe dacă vrea să ajungă specialist în electrotehnică, la fel ca prietenul lui Virgil, dar mai ales pentru că știe că așa e bine și frumos.

— E un băiat liniștit și bun, maică — ne-a spus bunica lui. Că dacă n-ar fi fost asa, n-asi fi putut să-l cresc de la patru ani și jumătate. Și uite, cînd îl văd cum învață și ce note ia (aproape la fel de bune ca si Virgil Coman, spunem noi) îmi crește sufletul de bucurie. Am să pot zice și eu, mai pe urmă, că l-am ajutat să se facă om.

CE-I LIPSEȘTE LUI COSTICĂ

După toate legile firești *Costică Moldoveanu* ar fi trebuit să fie într-a VII-a. Dar nu e. Pînă acum el n-a ajuns decît într-a VI-a. De ce? E cumva suferind? N-are ceea ce trebuie să aibă un elev? Nu, nici vorbă de așa ceva! Costică e sănătos tun, are și ce mînca și ce îmbrăca (se zice că totdeauna e cu pantalonii puși la... ultima dungă). Ceea ce l-a făcut să zăbovească mai mult decît trebuie în una din clase, sînt «activitățile» lui extrașcolare.

Cu lucruri străine în buzunare, Costică Moldoveanu și Constantin Toma nu vor să mai stea de vorbă cu nimeni.

•••••••••••••••••••••••••••••

Costică (*) în «focul» opiniei publice.

Nu, nu cumva să credeți că activează în vreunul dintre cercurile din școală sau de la Casa pionierilor, că e componentul vreunei formatii cultural-artistice. Activitățile lui sînt de cu totul altă natură. Sînt de așa natură încît deseori stîrnesc o vie emoție și-o mare animație acolo unde se desfășoară, fie în școală, fie pe străzile din împrejurimi. Și cum n-ar stîrni așa ceva o «ședință» de tragere la țintă cu praștia, să zicem, cînd ținta aceasta e geamul unei case sau unul din becurile de pe stradă? Sau o demonstrație de îndemînare și prestidigitație, în care Costică fie că face să dispară în cinci minute toate florile de pe un rond din parc, fie nu știu cîți știuleți de porumb dintr-un camion staționat pe stradă, fie un obiect oarecare din curtea unei case, sau niște stopuri de la mașini, lucruri pe care apoi le vinde cui vrea să dea pe ele cîțiva lei, pentru că el e băiat mare și are nevoie de bani de buzunar, de fonduri de care să nu știe nici mămica, nici altcineva. Cum însă cu asemenea preocupări nu poate să-și umple chiar tot timpul liber de care dispune (și dispune de foarte mult, pentru că atunci cînd n-are el chef de lecții lipsește de la școală), face ce se nimerește: fie că bate mingea, fie că joacă țurca sau tintarul, fie că pur și simplu se plimbă pe străzi prin oraș. Că, slavă domnului, orașul are destule străzi... Și măcar dacă s-ar mulțumi să-și «cultive» de unul singur aceste «pasiuni»!... Dar nu, ține morțiș să aibă și discipoli. Și, din păcate, se mai găsește cîte unul, cel mult doi, care să-i cînte în strună, si să-l urmeze precum propria-i umbră, așa cum este acum, de pildă, *Constantin Toma*, coleg de clasă cu el.

Corăbii în larg. Și-n timp ce unele, cele mai multe, conduse cu pricepere și siguranță de către piloți ca Virgil Coman și Eugen Rîpeanu înaintează sigure spre țărmul știut și dorit, altele, la cîrmele cărora se află de-al de Costică Moldoveanu și compania, se clatină și se învîrt pe loc, rămînînd tot mai în urmă, mereu mai în urmă... Că piloții lor ar mai avea încă timp să le orienteze, să găsească direcția cea bună și cu eforturi sporite să le ajungă pe celelalte nici nu încape discuție. O vor face însă? Nu știm, nu putem să vă spunem decît că asta depinde de ei. Numai și numai de ei...

CONSTANTIN DIACONU
Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

ROZETA SĂPTĂMÎNI

Dragi cutezători,

Este prima dată cînd vă scriu, dar este şi primul eveniment important petrecut în viaţa mea.

Astăzi am devenit pionieră. Nu ştiu cum să-mi exprim bucuria acelor clipe cînd am primit cravata roşie. Nu ştiu cum să mulţumesc părinţilor, pentru căldura cu care mă-nconjoară, tovarăşei învăţătoare Eugenia Cosma, care mi-a îndrumat primii paşi la şcoală, partidului nostru drag, care ne asigură condiţii fericite de viaţă şi învăţătură. **Prin voi, dragi cutezători, mulțumesc tuturor! Vreau să fiu demnă de cravata mea.**

MARINA CORODEANU
cl. a III-a,
Școala generală de 10 ani nr. 8,
Bîrlad, jud. Vaslui

VARZA ROȘIE

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

DAȚI-MI UN PUNCT FIX... (ARHIMEDE)

Miroase a oțet fiert, a foi de dafin și piper, în toată casa. Bucătăria e plină de borcane, grămezi de gogoșari, ardei, gogonele și varză roșie umplu tot spațiul și pînă în camera din fund răzbate tocănitul cuțitului de bucătărie. Se pun murăturile pentru iarnă.

— Vrei să te ajut și eu, mămico?

— Tu vezi-ți de-ale tale.

Goguță se întoarce la măsuță. E umilit, se simte ca o barcă ancorată într-un șanț. În asemenea momente se scriu demisii, se spun cuvinte grave, de adio, sau... se tace, înghițindu-se umilința. Ce demisie să-și dea Goguță? «Stimate tovarășe director, vă rog să primiți demisia mea din calitatea de elev în clasa a V-a, deoarece nu pot suporta ca sub fereastra mea copiii să joace fotbal în timp ce nimeni, de două ore, nu se gîndește să mă ajute să transform niște nenorociți de m^3 în decalitri?» Sau, poate: «Dragă mamă, te rog să mă socoți demisionat din calitatea mea de fiu al tău deoarece mă simt jignit de a fi mereu expediat «să-mi văd de-ale mele», niște amărîte de exerciții încurcate, cînd eu aș putea să dovedesc lumii întregi...

Păi, da! Cîte n-aș putea dovedi? «Stimate d-le comandant Ives Cousteau, știu că faceți experiențe submarine cu batiscafuri speciale și că aveți nevoie de scafandri sau de vînători subacvatici... Vă rog să credeți că sînt capabil să vă fiu de folos. În două ore aș fi în stare să mă pun la punct pentru a duce la bun sfîrșit orice misiune...

Mintal, scrisoarea e compusă dar... să stai ancorat pe un fund de ocean? Interesant e să călătorești! Nu e prea greu, cunoaște Goguță pe cineva, pe cineva foarte cunoscut...

Stimate d-le Thor Heyerdahl, cunosc peripețiile dv. cu ambarcațiunea de papirus Ra II. Știu că puneți la cale o nouă expediție. Vă rog să contați pe mine. În două ore, dacă sînteți de acord, devin omul dv. cu stimă și devotament... De-a lungul și de-a latul oricăror oceane»...

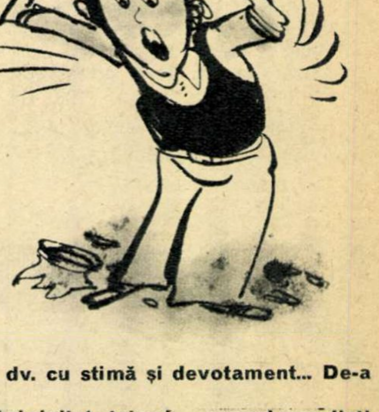

Sau, e în stare să rămînă închis, parafat și sigilat, doi ani, — record mondial! — într-o peșteră, fără nici o legătură cu lumea din afară. O! asta ar fi grozav — numai să-i motiveze absența și să-l treacă direct într-a VIII-a...

Deși... să stai pitit în fundul pămîntului? Ț! Mai bine altceva: vulcanolog! A auzit el de un ins celebru care coboară pe craterele în erupție...

Goguță se simte mai bine. Acum e iarăși la bucătărie. Simte în vine puteri noi, flacăra marilor acțiuni. Nu mai întreabă nimic. Apucă un borcan, cel mai mare. O să-l care singur pe raftul din cămară...

— Trosc! Bang!

— Ce-ai făcut, nepricopsitule?

Goguță privește îngrozit. Picioarele îi sînt pline de sînge, litri de sînge! Poate decalitri! Un metru cub...

— Mămicooo! Îmi curge tot sîngelee... Oprește-mi-l!

— Hai pleacă de-aici. Ți-ai vărsat pe picioare toată zeama de varză roșie. Piei din fața mea!

Goguță trece la masa lui de lucru. E din nou umilit, de litri, decalitri, de zeama de varză, de tot. Dar nu-i nimic, cunoaște el pe cineva care vînează rechini, rechini fioroși, albaștri, în stare să înfulece dintr-o înghițitură un borcan întreg de murături, a citit de curînd în «Magazin...»

Și iarăși compune o scrisoare...

CUTEZĂTORII ÎN VIZITĂ LA SCRIITORUL

MARIN

- **Cînd apare vocația?**
- **Ilie Moromete este un personaj real?**

Un grup de elevi din Capitală, cititori ai revistei «Cutezătorii», ne-au rugat să le înlesnim o întîlnire cu prozatorul Marin Preda.

«Am citit romanul «Morometii» și multe din nuvelele lui Marin Preda, îl cunoaștem și din manualele școlare, dar vrem să stăm de vorbă cu scriitorul și să-l cunoaștem și «dincolo de manual», **ne-au rugat ei.»**

Așa se face că, într-una din diminețile acestei toamne scăldată în aur, ne-am îndreptat, nu fără emoție, spre locuința scriitorului.

Pe una din străzile Cotrocenilor, învăluită într-o liniște, în care poți surprinde tremurul ușor al frunzei de toamnă, se află locuința sa. Am avut astfel prilejul nu numai să stăm de vorbă cu Marin Preda, dar să-l și cunoaștem în cadrul în care lucrează, în mijlocul cărților și tablourilor preferate, alături de soția și de fiul său, Nicolae.

Marin Preda i-a primit cu amabilitate pe cititorii noștri, ajutîndu-i să-și învingă fireasca timiditate. După cîteva minute, discutau cu vioiciune, ca între prieteni.

MARIN PREDA–Cîte ore pe săptămînă citiți voi? Cîte vă lasă părinții vostri, cînd nu vă trimit după treburi? Fiindcă părinții sau frații mei mai mari îmi luau cartea din mînă ca pe ceva nefolositor și mă trimiteau să fac treburi mai utile și mai presante...

— Cinci, șase ore.

MARIN PREDA — Da. Cam puțin... Ei, ia să vă aud... De ce lucruri sînteți curioși?

— *UN CITITOR — Scrieți de dragul artei sau pentru că v-au impresionat mult locurile, oamenii pe care i-ați întîlnit și pentru că scriind vă amintiți de sat, de părinți?*

MARIN PREDA — Da, un mare scriitor francez, Marcel Proust scria pentru că își amintea de orășelul lui, de părinți... Dar se poate scrie și de dragul artei, cu condiția ca totuși s-o faci din vocație. Sînt îndeletniciri și meserii care se pot împărți în două mari categorii: care cer o vocație și care cer doar o specializare. De pildă, ca să fii mecanic, înveți mecanica, înveți cum este făcut motorul și gata. Dacă vrei să fii fermier într-o cooperativă, la fel. Desigur, capeți dragoste de muncă pentru tot, însă vocația nu este necesară, faci o treabă folositoare și cu multă plăcere. Sînt însă și meserii care cer vocație. Ce înseamnă vocație? Înseamnă chemare, aplicație specială, dorință mai profundă spre o anumită îndeletnicire. De pildă, pentru ca să devii aviator, pe lîngă faptul că poți să înveți cum se conduce un avion, mai trebuie și puțin curaj. Curajul nu este necesar ca să devii profesor, sau cizmar, dar marinar, da! Ca să pornești pe mare îți trebuie curaj. Vocația, în sensul mai plin al cuvîntului, apare la îndeletniciri cum ar fi filozofia, arta teatrală, literatura, pictura și, desigur, la omul de știință și la omul politic.

UN CITITOR — Vă place politica? Am văzut că, la un moment dat, una din plăcerile lui Moromete era de a discuta politică.

MARIN PREDA — Sînteti prea mici ca să aflați că politica este o obsesie a timpurilor noastre, pentru că ea îți intră în viață chiar dacă vrei s-o eviți. În secolele trecute parcă nu s-a întîmplat chiar așa, ca sute de milioane de oameni să fie atrași de politică.

UN CITITOR — Activitatea de scriitor este o meserie?

MARIN PREDA — Desigur, poate fi! Balzac a făcut din activitatea de scriitor o meserie împinsă pînă la cele mai înalte culmi ale inspirației. Puterea lui de muncă este pentru noi, scriitorii, dovada că acțiunea de a scrie nu-și pierde cu nimic din noblețe dacă devine o profesiune. Există două categorii de scriitori: unii care simt că pot face din scrisul lor o meserie, alții nu. De pildă, Matei Caragiale, fiul lui I.L. Caragiale a scris la o carte toată viața. E vorba de *Craii de Curtea veche*. Cezar Petrescu a făcut din arta de a scrie o profesiune, a trăit din asta. Dar și Dostoievski a făcut la fel.

UN CITITOR — Ați încercat vreodată să scrieți versuri?

MARIN PREDA — Dar voi? Precis că aveți caietele pline!

UN CITITOR — Aveți un poet preferat?

MARIN PREDA — Am. În afară de Eminescu îmi place Bacovia și din literaturile străine Baudelaire. Poate și Victor Hugo, dar pentru că a scris *Mizerabilii* îl prefer ca prozator.

UN CITITOR — V-am ruga să ne satisfaceți curiozitatea în legătură cu Ilie Moromete. Să ne explicați ceva despre realul Ilie Moromete, deoarece, cred, că ați plecat de la un personaj real. În fața celorlalți părea un om sucit, dar în realitate era un om cu o fire armonioasă.

PREDA

• Dar cine este Niculae? • Ce părere aveți despre generația noastră?

Ce diferență este între realul Ilie Moromete și cel din carte!

UN CITITOR — Între Niculae, cel din prima carte, și cel din a doua carte ce diferență este?

MARIN PREDA — Întîi despre Niculae. În volumul II avem în față un erou care a ajuns bărbat și care se formează, în primul volum îl avem copil. Atunci îl admira pe tatăl său, acum se uită cam de sus la el, dar nu încetează să-l iubească, deși se poartă destul de aspru cîteodată. La sfîrșit, în visurile lui, tatăl îi revine des în amintire... Cît despre deosebirea dintre un erou și modelul său din viață trebuie să știți că niciodată un scriitor nu copiază realitatea. Nici pictorul, nici muzicianul, nici scriitorul nu copiază. De pildă, un pictor, dacă face un portret care seamănă prea de tot cu persoana reală nu cred că este bun fiindcă mai bună este în acest caz o fotografie. Artistul nu face decît să se proiecteze pe el însuși prin altcineva, printr-un om pe care l-a iubit, sau pe care l-a urît, sau prin mai mulți oameni, prin familie, sau printr-o întreagă colectivitate umană, un sat sau o regiune. Creangă, de pildă. În fond, părinții săi, o pupăză, o mătușă care îl gonea cu jordia prin cînepă, n-au o valoare prea mare, însă Creangă își proiectează sensibilitatea și sufletul lui prin ei toți. Dar el are și personaje cu relief propriu, cum este Oșlobanu sau Moș Nichifor Coțcariul.

UN CITITOR — Revin la Ilie Moromete. M-a impresionat partea a doua din volumul I, cînd Ilie Moromete stă pe prispă și privește ploaia. Ați simțit această vedere a lumii satului în lumea întrebărilor sau este o transpunere a imaginației dumneavoastră?

MARIN PREDA — Putem descoperi într-o carte și puncte care coincid cu o anumită realitate. Proiecția unei imagini subiective nu este ruptă de realitate. Contemplarea este o trăsătură a țăranului muntean. Există țărani contemplativi sau iubitori de vorbă.

UN CITITOR — Am observat în cartea dumneavoastră voluptatea cu care Moromete ascultă cuvintele vecinilor.

MARIN PREDA — Da, la țăranul român se poate observa această ciudățenie, îi place cuvîntul care exprimă o idee strîmbă, din capul unui om despre care nimeni nu bănuia ce zace în el. Prostia de pildă, îl poate încînta prin formele ei originale de exprimare. Asta înseamnă că ne aflăm în fața unor oameni cu o veche civilizație, care se observă pe ei înșiși și iau cunoștință de firea și caracterul fiecăruia.

UN CITITOR — Care este personajul dumneavoastră preferat din tot ceea ce ați scris pînă acum?

MARIN PREDA — Moromete, deși la un moment dat mi s-a părut că Niculae.

UN CITITOR — Pentru că ați amintit de Niculae, ați vrea să ne spuneți cine e?

MARIN PREDA — Niculae este un personaj aproape imaginar, nu este autobiografic. El este un copil voluntar, ambițios, certăreț, ceea ce autorul lui n-a fost.

UN CITITOR — Dar Bisisica a existat?

MARIN PREDA — Da, a existat. Era o oaie șchioapă, stearpă, foarte urîtă, cu unghia de jos crescută lateral; era foarte încăpățînată și rea... Dar ia spuneți-mi, voi ce citiți?

UN CITITOR — Am citit din Sadoveanu, dar am văzut Baltagul la televizor și atunci n-am mai citit cartea.

MARIN PREDA — Ce-ar fi să vă uitați mai puțin la televizor? Citiți cărțile direct, fără intermediari... La sfîrșit de an vi se dau premii în cărți?

UN CITITOR — Da.

MARIN PREDA — Foarte bine. Prima mea carte citită a fost *Dănilă Prepeleac*, cu ilustrații. Trecusem clasa I primară, și cînd am venit acasă și m-am uitat în ea mi-am dat seama că știu să citesc. N-am să uit asta niciodată.

UN CITITOR — Ce carte recomandați copiilor de 14 ani?

MARIN PREDA — *Cuore*. Educația înseamnă printre altele deprinderea de a trăi împreună cu ceilalți și de a cîștiga o stăpînire de sine... În *Cuore* există o scena: copilul trebuie să plece la școală, mama din grabă îi varsă ceaiul pe mînă, mama scoate un țipăt, dar copilul are puterea să tacă și să surîdă. Copilul trebuie învățat să nu țipe la suferință. Cred că nimeni n-a scris mai bine în acest sens decît Edmondo de Amicis în *Cuore*. Am văzut și un film după o altă povestire de a sa «De la Apenini la Anzi», unde un copil se duce din Italia tocmai în America să-și caute mama, despre care nu știa nimic de mulți ani. Un foarte bun film ca și povestirea.

UN CITITOR — Nouă ce ne recomandați?

MARIN PREDA — Citiți Andersen, e un mare povestitor, ca și Creangă.

UN CITITOR — Mie îmi place să citesc o carte care intră direct în acțiune, să nu citesc ceva inutil.

MARIN PREDA — Puteți de pe acum citi și Caragiale sau Sadoveanu, în special povestiri...

UN CITITOR — Am fi curioși să știm ce părere aveți despre generația noastră.

MARIN PREDA — Dacă seamnă cu voi, părerea mea este foarte bună. Numai să nu vă îngîmfați. Îngîmfarea tulbură mintea și cine e îngîmfat nu mai gîndește bine, nu face mare lucru în viață... În general dacă îngîmfatul și-ar da seama cît e de antipatic, poate că ar renunța, de aceea nu vă sfiiți să-i întoarceți spatele. Nu confundați însă mîndria naturală a celui conștient de meritele lui, cu îngîmfarea, care cel mai adesea se bazează pe merite închipuite.

MARIN PREDA

Ce ne spune Orion?

- fragment -

Dar mai există printre noi, românii, o categorie de oameni care sînt chiar așa cum îi vrea poetul, contemplativi... Tatăl meu era un astfel de om. Ar fi putut să stea pe prispa scăldată de soare, dacă nu s-ar fi lăsat noaptea, nu ore, ci zile întregi, spectacolul lumii, atît cît se vedea de pe prispa lui, fiindu-i absolut suficient ca să-l uimească și să-l încînte fără slăbire. Mama era desperată, fiindcă știa că nu e un leneș și că își crescuse copiii cu ciomagul, să muncească, să se «arănească». Da, îi spunea el mamei, dar asta nu înseamnă că munca era valabilă și pentru el și că statul îl merită toți proștii. Nu orice nerod are dreptul să stea și să caște gura. La muncă!

Și avea dreptate, fiindcă din contemplarea lui s-a născut gîndirea lui originală, care atrăgea și fermeca lumea, descrețind frunțile, și făcîndu-i nu o dată pe unii dintre ei să simtă că valoarea omului nu stă în cumularea de bunuri, care era singura care conta pentru cei mai mulți, ci în minte, adică în spirit, valoare care îi deosebia cu adevărat de boii pe care îi înjugau.

Da, dar tatăl meu avea și dușmani. Existau oameni care se simțeau iritați numai la simpla lui vedere și nu o dată unii dintre aceștia ne înjurau pe noi, copiii, cînd ne vedeau rău îmbrăcați sau gălbejiți de boli. Bă, cutare, (așa și pe dincolo) tac-tu ăla ce tot face de dimineață și pînă seara și nu pune mîna să vă țină? Are două loturi de pămînt, ar trebui să aveți haine croite pe voi și pantofi în picioare, nu să umblați desculți și trențăroși. O să ajungeți voi oameni, dacă vă luați după el!... La Chitila o să ajungeți...

Adică dintre cei care n-o să-și poată cîștiga existența decît adunînd oase de pe cîmp și vînzîndu-le la Chitila, unde se colectau pentru fabricile de zahăr. Era o trimitere obișnuită. Dar nu era adevărat, tata avea cultul muncii și știa că nimic nu ajunge cel care nu pune mîna și nu trudește din greu. Cu cîți copii avea își spunea însă că era acum rîndul lor să ajungă oameni și să muncească și să-și facă. El considera, în sinea lui, că își cîștigase acest drept suveran: să stea adică și să se uite, după atîția ani cît se trudise.

(APĂRUT ÎN NUMĂRUL 42 AL SĂPTĂMÎNALULUI „LUCEAFĂRUL")

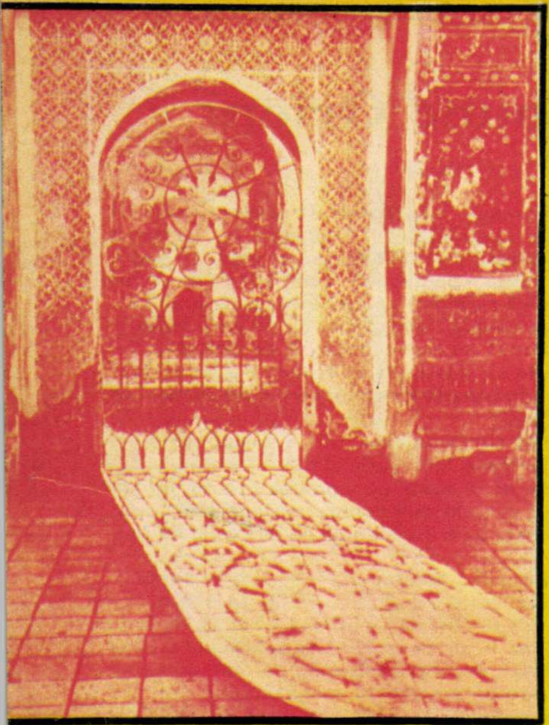

POARTĂ
CĂTRE
LUMEA
ȘEHEREZADEI?

EXCURSIE PE GLOB

SAMARKAND
2 500

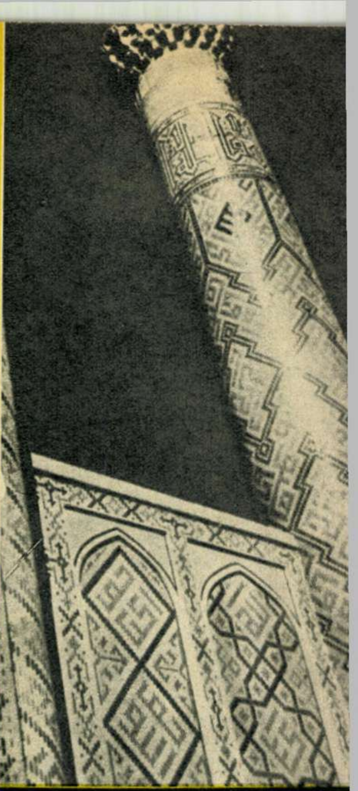

ARMONII
VERTICALE.

De la întemeierea acestui oraș s-au împlinit de curînd două milenii și jumătate. Situat în Asia Centrală, pe străvechiul «drum al mătăsii» dintre civilizația mediteraneană și cea a Fluviului Galben, Samarkandul a traversat veacurile aducînd pînă la noi însemnele unei culturi elevate, ale unei arhitecturi robuste, pecetea de legendă a unor fapte de seamă. Situat în Republica Sovietică Socialistă Uzbekistan, asaltat asiduu de arhitectura și modul de viață modern, vechea cetate a timurizilor își conservă si îsi restaurează cu pietate monumentele, fiind al treilea oraș din U.R.S.S., după Moscova și Leningrad, în privința numărului de turiști fascinați anual de comorile sale.

Ca să ajungi la Samarkand, de la București, îți sînt de ajuns — fără a socoti escalele avionului — șase-șapte ore de zbor. Facilitatea unui asemenea voiaj nu îți dă răgazul de acomodare cu peisajul, cu atmosfera locurilor. Descinzi la aeroportul din nordul cetății, încă întrebîndu-te dacă nu te afli cumva într-un ungher al munților dobrogeni. În ciuda distanțelor, a diferențelor de peisaj și mentalitate umană, în ciuda mai ales a intenselor pustiuri, brăzdate acum de canale artificiale, pe care tocmai le survolașeși — orașul te primește familiar, cu aceeași aură de tihneală pestriță și bonomă a Orientului, pe care o poartă de 2 500 de ani.

Dacă fotografiile reproduse în această pagină ar avea în pigment o fărîmă din cerneala cu care au fost scrise cele «1001 de nopți» ale Șeherezadei, cuvintele de mai jos poate n-ar fi necesare. Din fiecare fotografie s-ar ridica o geană de miracol, de feerie, de extraordinar.

• • •

Dar să ne închipuim că totul se petrece aievea și că, din fotografiile culese la Samarkand, prind viață întocmai amiezile acelea zăpușite sub soare vertical, că peste respirația nisipurilor și veghea munților din Sud se desfășoară din nou șiragul caravanelor, fastul cortegiilor, colorată lume a antichității și a evului mediu.

Poposind aici după campania din India, Alexandru Macedon ar fi exclamat: Tot ce am așteptat de la frumusețile Samarkandului este adevărat; numai că, magnific, orașul întrece tot ce mi-am imaginat.

Distrusă de hoardele lui Cinghis-han, cetatea avea să renască în secolul XIV, sub Tamerlan, ambițiosul fiu de păstor care visa să cucerească întreaga lume.

In 1405 însă, după ce umpluse de groază Asia, «biciul lui Dumnezeu» cădea el însuși fulgerat de moarte. Tixit de huzur, de biblioteci, de monumente arhitecturale, Samarkandul rămînea în urma lui, mărturie dramatică

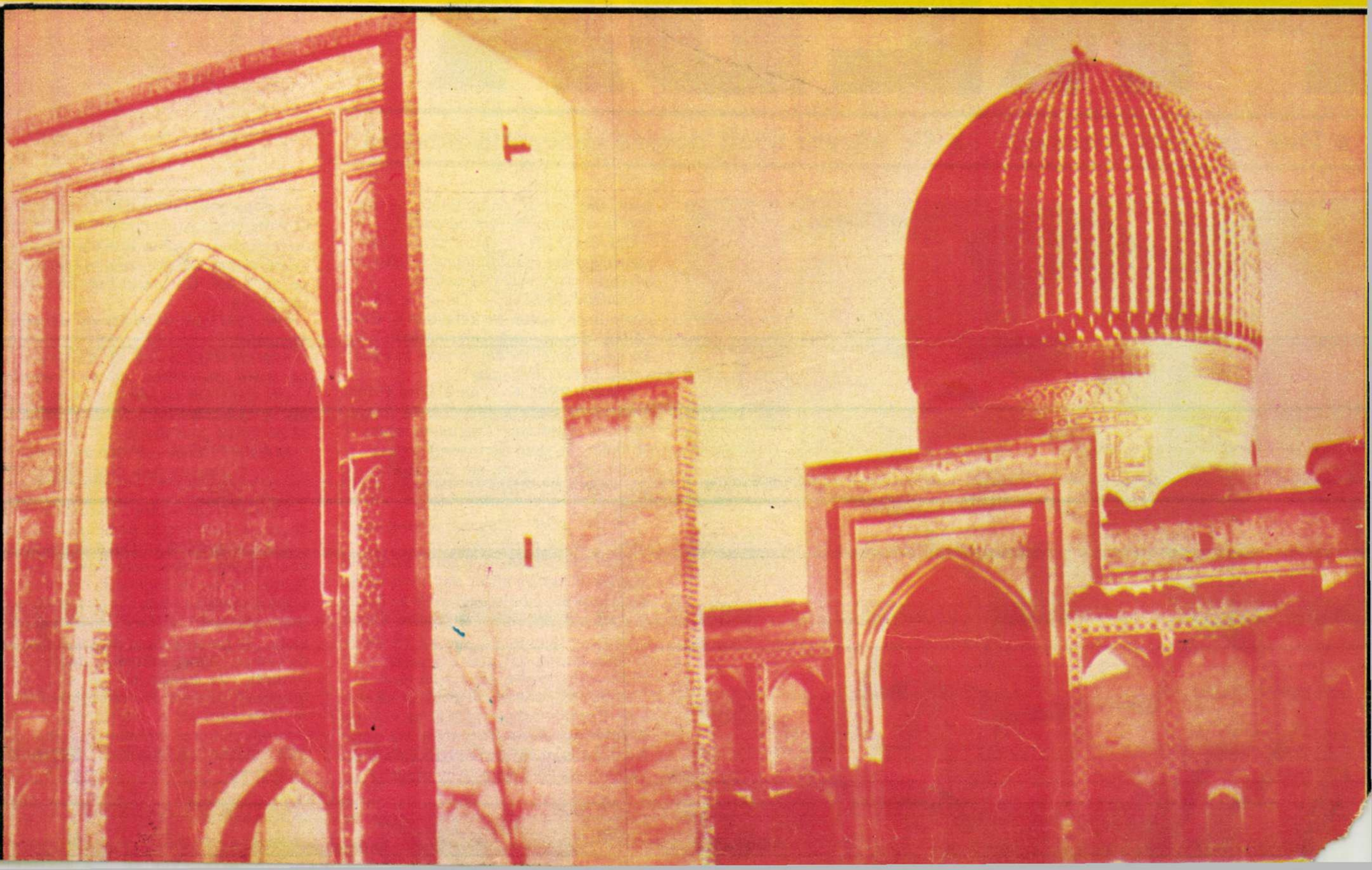

MAUSOLEUL GUR EMIR CONSTRUIT ÎN SECOLUL AL XV-LEA.

RUBRICA «PRETUTINDENI TRĂIESC COPII» VĂ PREZINTĂ CÎTEVA ASPECTE DIN VIAȚA ȘI PREOCUPĂRILE COPIILOR DE PE DIFERITE MERIDIANE ALE GLOBULUI

● Un veritabil dans marinăresc din care nu lipsește, după cum vedeți, nici cîntecul și nici hazul. Numai că marinarii care vor să pară neapărat niște încercați «lupi de mare» sînt... fete. Ele sînt membre ale unuia dintre cele 139 de cercuri ale Palatului pionierilor din Berlin, capitala Republicii Democrate Germane (foto 1).

● În multe dintre localitățile din apropierea orașului Katmandu, capitala Nepalului, condițiile de viață ale populației sînt foarte grele. Grija pentru existență îi preocupă pe copii încă de la vîrste fragede. Iată-i pe fiii unui sat nepalez ajutîndu-și părinții la transportarea cu ajutorul elefanților, a crengilor de copaci atît de necesare în gospodărie (foto 2).

● Această orchestră de muzică tiroleză (foto 3) este a Palatului pionierilor din orașul Herson (U.R.S.S.). Cîntecele și dansurile specifice regiunii Tirolului executate cu pricepere de ei au cucerit de nenumărate ori aplauzele colegilor.

● Vara, orașul Phenian (R.P.D. Coreeană) pare o imensă grădină. La munca de înfrumusețare a Capitalei, participă și pionierii. De primăvara pînă toamna ei se preocupă atît de plantarea cît și de întreținerea zecilor de specii de flori. Grădinile din preajma blocurilor de locuit sînt îngrijite numai de copii (foto 4).

● Pentru această fetiță din Tanzania (foto 5) creșterea iepurilor de casă a devenit o pasiune .

● Problema poluării, atît de dezbătută în ultimul timp, îi preocupă și pe copii. Iată un aspect din timpul unei demonstrații a elevilor din Stockholm care vin astfel în sprijinul acțiunilor împotriva poluării atmosferei (foto 6).

● Ceardașul este unul dintre cele mai îndrăgite dansuri populare din R.P. Ungară. Pionierii îl interpretează totdeauna la serbările lor (foto 7).

● În fiecare an, indienii din Anzii peruvieni participă la o tradițională sărbătoare numită «Huanca». Copiii, îmbrăcați în costume special pregătite, colindă străzile satului natal călare pe lama (foto 8).

Record amenințat!

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

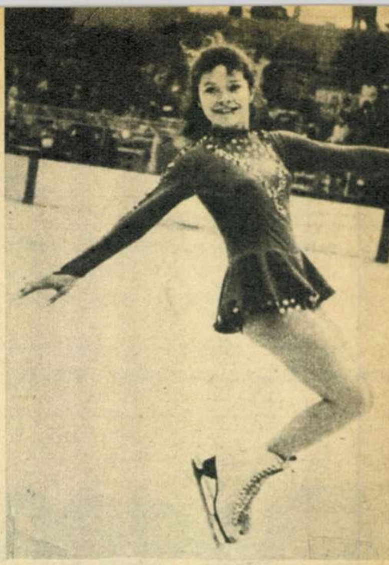

Un zîmbet pentru voi de la Beatrice Huștiu.

Foto: M. CIOC

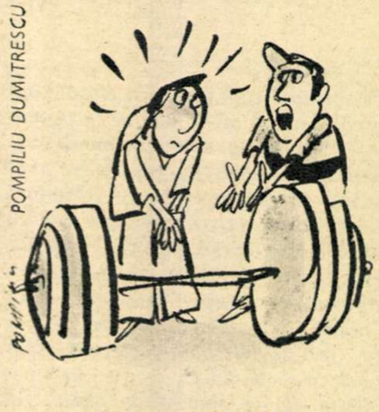

POMPILIU DUMITRESCU

Ce-i aia, „nu pot, nu pot"... N-ai voință domnule, n-ai voință!!!

MICRODICTIONAR
FOTBALISTIC

„STÎLPUL APĂRĂRII“

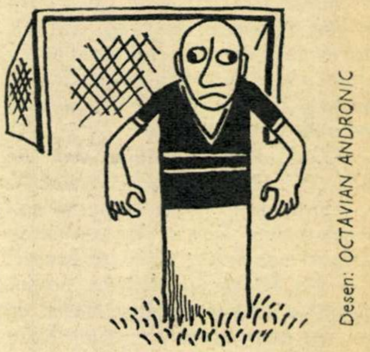

Desen: OCTAVIAN ANDRONIC

Roman foileton ⑧

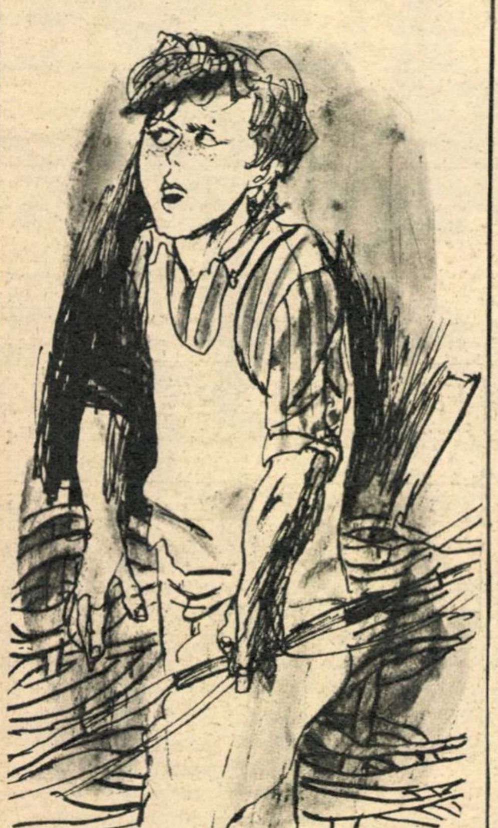

Roman foileton ⑨

cinstit, că n-am furat nici o dată nimic în viața mea, puteți să vă interesați la toți colegii mei. Vă rog să-i întrebați și pe părinți.

— Cum n-ai furat niciodată nimic? N-ai spus tu chiar adineaori?

— De data asta a fost un complex de împrejurări.

— Asta schimbă situația. Care a fost complexul ăla de împrejurări?

— Bunica are o vecină căreia îi cam place să pună mîna. I-a furat bunicii și găini, și o bibilică! Barem de lucrurile din casă, nici nu mai vorbesc.

— Las-o încolo de vecină! Treci la complexul de împrejurări.

— În ziua aia bunica primise pensia. Vreo 850 de lei, în bancnote de 25. A pus banii pe poliță și s-a dus să facă niște tîrguieli. Eu eram la pescuit cu încă vreo doi băieți din sat. Pe unul îl cheamă Aurică Nichipercea, iar pe celălalt...

— Nu mă interesează numele lor!

— Cînd m-am întors de la pescuit mi s-a făcut o poftă de o înghețată... Au acolo un cofetar formidabil. Face niște înghețată... Lumea zice că a lucrat la...

— Ți s-a făcut poftă de înghețată. Și?...

— Eu terminasem banii de buzunar pe care-i aveam de-acasă. Am strigat-o pe bunica, am căutat-o peste tot să o rog să-mi dea bani de înghețată, dar ea nicăieri. Era plecată după cumpărături. Am văzut bancnote de 25 de lei pe poliță, și am luat una cu intenția ca atunci cînd mă întorc să-i spun că i-am luat și să-i aduc restul.

— Și?

— Am mîncat înghețata și mă întorceam fluierînd spre casă. Bunica are casa puțin mai la deal de poștă. De la poștă am văzut în fața casei bunicii zarvă mare. Bunica o păruia pe vecina aia a ei. A prins-o, cînd s-a întors de la alimentara, cu banii în sîn. La noi acolo, la țară, nu se încuie ușile. Vecina aia...

— Am înțeles. Îi furase pensia. A dus-o la miliție?

— Nu. A iertat-o bunica. Se zice de vecina asta că e bolnavă. D-aia fură. A păruit-o puțin și i-a dat drumul.

Roman foileton ⑩

— Și cu cei 25 de lei care i-ai luat tu, cum a rămas?

— De aici încolo începe încurcătura.

— Ce încurcătură?

— Cînd am ajuns eu acasă, vecina aia hoață, de frică să nu o ducă la miliție, a dat de la ea și cei 25 de lei pe care-i luasem eu. Bunica n-a știut că eu fusesem pe acasă. Așa că a susținut că-i furase ea.

— Și tu?

— Am tăcut din gură.

— Frumos din partea ta.

În clipa aia a dat buzna pe ușă Iliuță, prietenul meu. Trăgea după el un băiat cam de înălțimea mea, dar cu ochelari de vedere și cu cravată bej.

— Vi l-am adus pe Sorin. El este băiatu ăla care are bicicletă franțuzească și care i-a fost furată. Puteți să stați de vorbă cu el? A trecut în ziua aia prin clipe de groază... Da' de ce vă uitați așa de urît la mine? Sînteți supărat? Cine-i băiatul ăsta?

— Îl cheamă Marian.

— De un cîine aveți nevoie? mă întrebă din senin Iliuță?

— Să am nevoie de un cîine? Pentru ce?

— Pentru roman. Un cîine lup dresat.

Exact un cîine lup îmi lipsea din casă. Încolo, nimic. Nu știam ce să mai fac. Iliuță traversă camera și cînd dădu cu ochii de mormanul de bancnote încremeni.

— Mamă, ce de bani! Ce e cu banii ăștia?

— E opera ta. Tu ai lipit afișele alea pe stîlpi?

— Da.

— A citit și el unul și a venit să-i dau o mînă de ajutor.

— Ai cui sînt banii ăștia? De unde ai tu atîția bani? Cîți sînt?

— 39 525 de lei.

Marian se întoarse spre mine și mă întrebă:

— Vreți să ascultați mai departe povestea cu banii?

— Un moment...

(Va urma)

romanului de față, în căutarea eroilor cărții sale. Suspens, acțiune, neprevăzut!

Descoperirea

SCHIŢĂ DE OCTAV PANCU IAŞI

Noiembrie, se ştie, e cu un picior în iarnă, cine a trecut luna asta la toamnă n-a făcut decît să mărească harababura anotimpurilor. Soare cu dinţi. Ploaie. Plictiseală.

— Dau două noiembrie pe juma' de decembrie! anunţă Dan, îmbrăcîndu-şi canadiana şi apucînd servieta.

Toţi erau grăbiţi să plece mai repede acasă, se terminase ultima oră, profesorul de geografie ieşise, cineva deschisese fereastra şi în clasă intra un vînt zgomotos, nu prea rece, dar grozav de zgomotos şi mirosind parcă a fum, a sobă căreia nu-i trage hornul, mă rog, ceva pe aici. Nimănui nu-i ardea de glume proaste.

— Dau două noiembrie doar pe cinci zile de decembrie veritabile, cu zăpadă şi cu toate celelalte, mai strigă o dată Dan şi de la cine se aştepta mai puţin, primi răspunsul:

— S-a făcut. Îmi convine preţul.

Dan se uită la bucăţica aceea de om, cea mai scundă colegă din clasa lui şi de departe cea mai timidă — şi se miră mai tare decît o făcuse cînd profesorul de geografie le spuse că şi azi, după aproape 400 de ani de la descoperirea Americii, unii mai cred că isprava asta n-a făcut-o Columb, ci alţii, vikingii se pare, bărboşii ăia de vikingi. Se uită, va să zică, la bucăţica aceea de om şi cu toate că n-avea nici o îndoială, că răspunsul ieşise din gura-i mititică, printre buzele subţiri şi palide, totuşi, ca să se mai convingă o dată, întrebă:

— Ascultă, Stela, tu mi-ai răspuns?

— Eu, confirmă fata. E un preţ care îmi convine. Cînd facem schimbul?

— Oricînd, rîse Dan, dar cine ştia cum rîde el de obicei, cu toată faţa, din toată inima, nu l-ar fi recunoscut. Rîsul încă mai purta în el mirarea că tocmai Stela îi răspunse, tocmai Stela care nu scotea niciodată un cuvinţel şi dacă, totuşi, se întîmpla să spună ceva, atunci minunea se petrecea numai la lecţii şi numai primind pentru asta nota 10. Pentru un 9 sau, doamne fereşte, pentru un 8 nu se obosea. Era, cu alte cuvinte, un rîs care ajunsese aşa ceva din întîmplare, nu se născuse rîs adevărat, ci doar un zîmbet căruia îi era teamă de fracţiunea de secundă cînd se va preface în rîs şi de aceea ieşise teribil de caraghios.

— Perfect, spuse Stela. Mergem împreună?

— Mergem, dădu din cap Dan.

Stela era îmbrăcată într-un pardesiu albastru cu nasturi de metal, mult prea lung pentru ea, dar chiar dacă i l-ar fi cumpărat de la raionul de îmbrăcăminte pentru puştii de şapte ani, ei tot lung i-ar fi venit; era aşa de scundă că toţi o credeau printr-a treia sau a patra; purta o căciuliţă cu ciucure şi avea, ca totdeauna, servieta burduşită.

Ieşiră amîndoi în stradă, în vîntul şi în fumul de pe stradă şi Dan voia să spună ceva, voia să fie tot atît de spiritual cum fusese în clasă, cînd propusese schimbul, numai că acuma nu-i mai venea nimic în minte, ba, mai rău, acuma nu ştia ce să mai spună nici în legătură cu schimbul. Cum, naiba, să schimbi nişte zile cu altele? Asta merge, aşa, cînd vorbeşti, este, cum ar spune prietenul lui, Mircea, o chestie deşteaptă, însă n-are nici o noimă, e un fel de tra, la, la, de ala-bala-portocala, spui ceva ca să te amuzi, s-o faci pe şmecherul, nu te gîndeşti la nimic, cui îi place — treaba lui, cui nu — la revedere, mai citeşte-l pe Marin Sorescu, mai deschide o carte de Jules Renard, lasă colecţia «Aventura», lumea e sătulă de bandiţi tîmpiţi şi de poliţişti geniali.

— Ei? întrebă Stela. Cum facem?

— Cu ce?

— Cu schimbul. Ţi-am spus doar că mă interesează.

Dan găsi că singura cale de a ieşi din încurcătură era să-şi ia un aer plictisit şi superior.

— Prostii, spuse. Aiureli.

— Ba, de loc, îl contrazise Stela. E cel mai serios lucru. Sau poate că vrei să-ţi iei cuvîntul înapoi?

— Ce să iau înapoi? E de luat ceva?

— Sigur. Ai făcut o propunere. Poate că nu vrei s-o mai...

— Stela! o dojeni Dan. Dacă nu ţi-e bine...

— Mi-e cît se poate de bine. Şi schimbul pe care mi l-ai propus mi se pare avantajos pentru amîndoi. Pentru tine, patinatorul numărul unu al şcolii, cinci zile de decembrie, cinci zile cu zăpadă şi ger, fac fără îndoială cît o întreagă lună noiembrie cu ploaie şi vînt. Eu nu ştiu să patinez, sînt şi grozav de friguroasă, iar vîntul ăsta, cu toate că nu-mi place cine ştie ce, e simpatic, vreau să spun că nu-i atît de rău încît să-mi zboare căciuliţa. E un schimb drept pentru amîndoi. De ce te codeşti?

— Dar nu pricepi, începu Dan, nu pricepi....

Se opri, nemaivenindu-i nimic în minte. Ce era de priceput?

— Te ascult, îl invită să continue Stela.

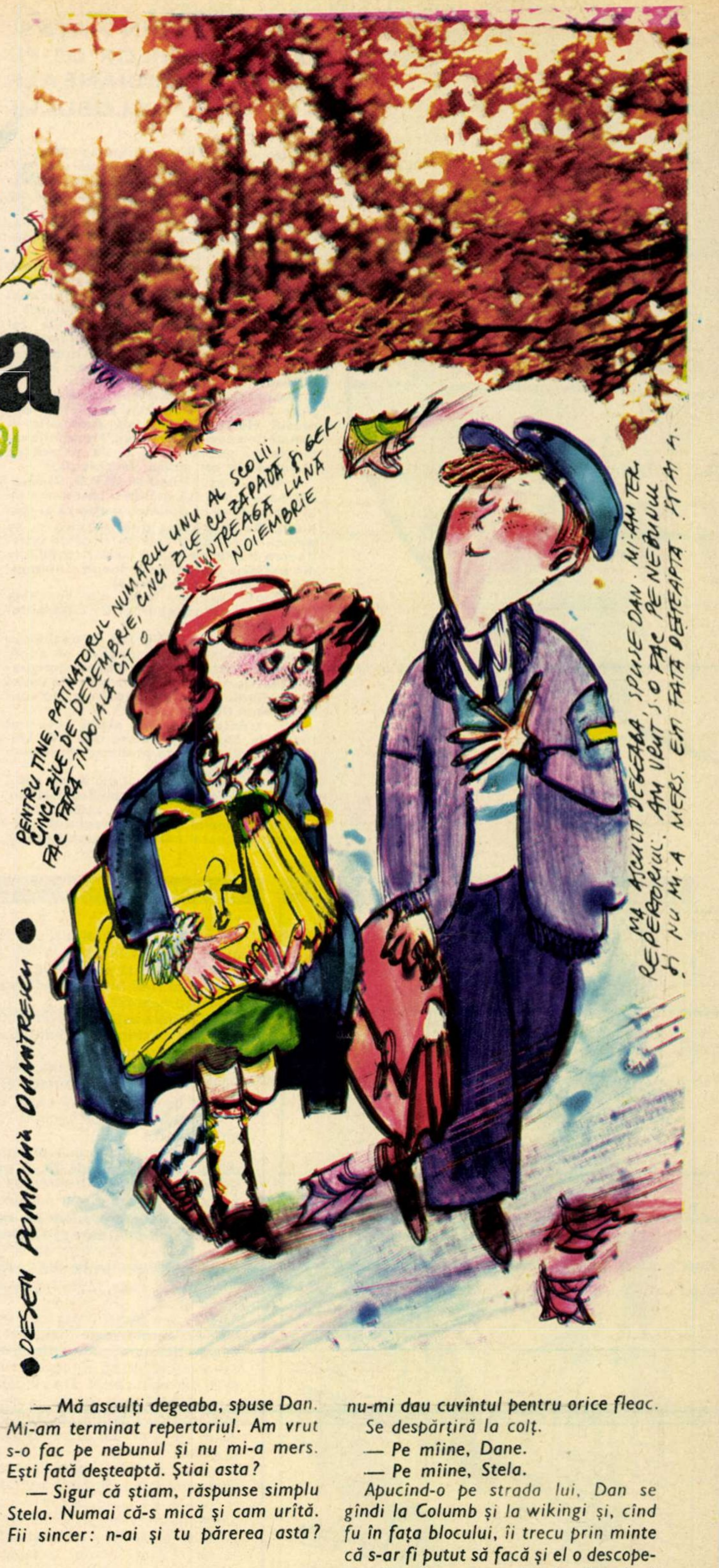
PENTRU TINE, PATINATORUL NUMĂRUL UNU AL ŞCOLII,
CINCI ZILE DE DECEMBRIE, CINCI ZILE CU ZĂPADĂ ŞI GER,
FAC FĂRĂ ÎNDOIALĂ CÎT O ÎNTREAGĂ LUNĂ
NOIEMBRIE
MĂ ASCULŢI DEGEABA, SPUSE DAN. MI-AM TER-
REPERTORIUL. AM VRUT S-O FAC PE NEBUNUL
ŞI NU MI-A MERS. EŞTI FATĂ DEŞTEAPTĂ. ŞTIAI A.

● DESEN POMPILIU DUMITRESCU ●

— Mă asculţi degeaba, spuse Dan. Mi-am terminat repertoriul. Am vrut s-o fac pe nebunul şi nu mi-a mers. Eşti fată deşteaptă. Ştiai asta?

— Sigur că ştiam, răspunse simplu Stela. Numai că-s mică şi cam urîtă. Fii sincer: n-ai şi tu părerea asta?

— Eu...

— Nu. Fără fasoane. Sincer.

— Sincer?

— Numai aşa.

— Ei bine, asta era şi părerea mea.

— Era? De ce era?

— Pe cuvînt că n-o mai am. Şi eu nu-mi dau cuvîntul pentru orice fleac.

Se despărţiră la colţ.

— Pe mîine, Dane.

— Pe mîine, Stela.

Apucînd-o pe strada lui, Dan se gîndi la Columb şi la wikingi şi, cînd fu în faţa blocului, îi trecu prin minte că s-ar fi putut să facă şi el o descoperire în ziua aceea, bineînţeles dacă nu cumva o făcuseră alţii mai înainte: descoperirea că oamenii deştepţi sînt foarte frumoşi. Dar mai mult ca sigur că şi cu el se întîmpla ca şi cu Columb, descoperirea lui stătea sub semnul îndoielii; o făcuseră alţii mai devreme...

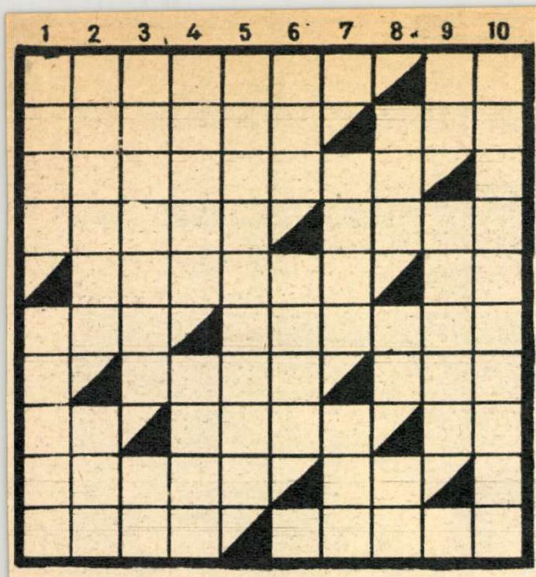

ORIZONTAL: 1) Drum spre cupola circului (dim.). Deasupra. 2) Aleea pe care se află Circul. Splendoare. 3) Însuflețirea provocată de spectaculozitatea diferitelor numere. 4) Din programul spectacolului de circ (sing.) Ton ino, Ciacanica, Tache și Sache. 5) Prinse-n gura leului! Cuprins în calendar. 6) Țesătură. Pricepere în executarea unor exerciții de mare dificultate și virtuozitate sub cupola circului. 7) Precede un salt. Spațiul zburătorilor. 8) Unu și una! La înălțime! Jean Ionescu. 9) Măsură de siguranță în calea căderii zburătorilor (pl.). În frunte! 10) Fără credință (fem.) Spațiul circular din mijlocul unui circ (pl.).

VERTICAL: 1) Împreună cu Bran. Colectivul de actori ai unui circ. 2) Corp geometric (pl.). Nu-i acesta. 3) Deprinse prin dresaj să execute anumite acțiuni. În aer! 4) Popor antic care aprecia în mod deosebit spectacolele de circ și întrecerile de care. Plase. 5) Provocată de activitatea clovnilor. 6) Tot pe la Iași. Lac african. 7) Învîrtit pe... deget. Merge pe el fachirul, fără să pățească nimic. 8) «Regele» arenei! Dînsa. Case! 9) În public! Arenă pe care animalele dresate evoluează la circ. 10) Numere de senzație.

Prof. **DUMITRU IACOBESCU**

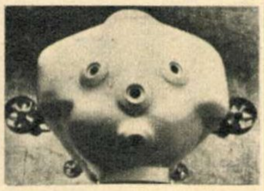

1. Un monstru din adîncuri? Nicidecum. Imaginea reprezintă batiscaful «P × 15» cu care cunoscutul om de știință JAQUES PICCARD a studiat viața subacvatică, între Miami și Noua Scoție, la adîncimea de 600 de metri.

PROFESORUL
PARBRIZ
LANSEAZĂ PENTRU VOI:
CUTEZĂTORII SERVICE
CUTEZĂTORII SERVICE
CUTEZĂTORII SERVICE
CUTEZĂTORII SERVICE
CUTEZĂTORII SERVICE
CUTEZĂTORII SERVICE
CUTEZĂTORII SERVICE
CUTEZĂTORII SERVICE

Expediați scrisorile acestei rubrici pe adresa: revista «Cutezătorii», București, Piața Scînteii nr. 1, cu specificarea «scrisoare-service».

Stimați cititori, ați văzut inscripția «Service» mai ales pe mașinile autodepanatoare. Un «auto-service» gonește pentru a remedia pana în care se află, pe cine știe ce șosea, un automobil. Ei bine, începînd din acest număr, rubrica noastră «Cutezătorii-Service», își propune să ajute la rezolvarea unor chestiuni care-i interesează pe cititorii noștri! Citind «scrisorile-service» pe care le publicăm mai jos, vă veți face o idee de ceea ce urmează să apară la această rubrică deschisă tuturor cititorilor. Îi rugăm pe corespondenții noii rubrici să ni se adreseze concis, indicîndu-și adresa cu precizie și, neapărat, să-și facă o datorie de onoare din a *răspunde neîntîrziat* scrisorilor pe care le vor primi de la ceilalți cititori.

PE URMELE UNOR VECHI PRIETENI

Surorile **CRISTINA** și **ILDIKO COVACI — din str. Simion Bărnuțiu nr. 35, Sighetul Marmației, județul Maramureș** — au fost colege și prietene cu **TAMARA BULZ** și cu fratele ei, **CLAUDIU,** care s-au mutat însă din localitate. **«Mara și Claudiu citesc cu regularitate revista, de aceea sîntem sigure că vor afla dorința noastră de a le cunoaște noua adresă pentru ca prietenia noastră să nu se piardă».**

Îi rugăm pe frații **BULZ** să răspundă neîntîrziat acestui gînd frumos.

COLECȚIONARUL DISTRAT

MIHAI CUDRIȚESCU, *în vîrstă de 14 ani, ne roagă să-i anunțăm pe amatori că el colecționează o grămadă de lucruri: vederi, timbre, cutii de chibrituri (are 500!) și calendare de buzunar (o sută de calendare numără colecția lui!) Mihai ne informează că locuiește în București, blocul M 36, sc. 8, et. 9, ap. 347... dar* **strada,** *ei bine, strada a uitat s-o specifice! Păcat. În felul acesta, el n-a făcut decît să îmbogățească colecția noastră de... scrisori cu adresa incompletă!*

SCHIMB DE REVISTE

Lui GELU CHELARU, din satul Hociungi, comuna Moldoveni, județul Neamț, **îi lipsesc din colecția revistei «Cutezătorii» numerele 1 din 1967, 40 din 1968 și 11, 21 din 1970. In schimbul acestora, el ține la dispoziția amatorilor următoarele numere pe care le are în duplicat: 7, 9, 10, 11, 12, 13 din 1967; 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 din 1968; 25, 26, 33, 38, 39 din 1969 și 17, 18, 19, 33 din 1970.**

MUZICĂ UȘOARĂ

ȘTEFAN BUICLIU din Tulcea, str. Traian nr. 8, **ne scrie: (transcriem cu fidelitate).**Iubesc foarte mult muzica ușoară, aș vrea dacă puteți să-mi scrieți și mie melodia «Nam noroc» cîntată de Anda Călugăreanu.

Singurul răspuns: «Navem!»

SE CAUTĂ UN PARTENER

Cititorul nostru, Dan Alexandrescu, din Arad, dorește să joace șah prin corespondență și e în căutarea unui partener. Cine va răspunde la provocare? Stimați șahiști, iată adresa lui: **Dan Alexandrescu, str. Dunării 170, Arad.** Rămîne să vedem cine va efectua prima mutare!

UN JUDOKA

ADRIAN DRUȘCĂ din satul Bușca, județul Olt, *în vîrstă de 15 ani, e pasionat de judo. El ne solicită adresa unui tînăr judoka din Japonia, pentru a coresponda cu acesta.*

Dragă Adrian, nu cunoaștem o astfel de adresă, în schimb îți putem indica o revistă pentru copii din Japonia, căreia i te poți adresa în limba engleză: «CHILDREN'S WEEKLY», Reimei BLDG 1-36, Kanda-Jinbo-cho, Chiyoda-Ku, Tokio, JAPAN».

CU CARTUL PE AUTOSTRADĂ?!

OVIDIU ANDRĂȘESCU din Simeria, județul Hunedoara, str. Teilor 27 îl întreabă pe profesorul Parbriz: *«Se poate folosi cartul ca mijloc de transport pe drumurile publice?»*

Răspunsul profesorului:

Nu. Pentru ca un automobil să fie inmatriculat legal, el trebuie să îndeplinească o serie de condiții speciale, privind sistemele de semnalizare, frînare, suspensie etc., condiții pe care un cart nu le posedă.

ABC FOTOGRAFIC **ABC** FOTOGRAFIC **ABC** FOTOGRAFIC **ABC** FOTOGRAFIC **ABC** FOTOGRAFIC **ABC**

ABC FOTOGRAFIC

VIRAREA

DE ELENA FUNDULEA

Colorarea imaginilor pozitive gata prelucrate — diapozitive și fotografii pe hîrtie — se face cu scopul de a reda tonalitățile de gri în altă culoare ce duce la o îmbunătățire a calității artistice a imaginii. De exemplu, un peisaj cu verdeață se colorează în verde, un peisaj marin în albastru, un portret în maro etc. Operația este cunoscută sub numele de «virare» sau «tonare». Fotografiile trebuie corect prelucrate după procedeele indicate anterior și apoi, la lumină nu prea puternică, se trece la virare.

BAIA DE ÎNĂLBIRE; rețetă generală: fericianură de potasiu 10 g; bromură de potasiu 6 g, amoniac (25 la sută) — 20 ml; apă pînă la 1 000 ml. În această baie imaginile developate și fixate corespunzător se înălbesc 2—3 minute. După o scurtă spălare, se folosește una din următoarele băi: **CULOAREA MARO** apă 500 ml, sulfură de sodiu 2 g;

CULOAREA ROȘIE. Pentru obținerea culorii roșii cu nuanțe foarte frumoase, de la roșu-violet pînă la roșcat, fotografiile trebuie puțin supradevelopate:

BAIA DE VIRARE: sulfat de cupru 10 g, citrat de potasiu 80 g; fericianură de potasiu 9 g, bromură de potasiu 1 g; apă pînă la 1 000 l;

CULOAREA ALBASTRĂ. Se pregătesc trei soluții; soluția I, fericianură de amoniu 1 la sută; soluția a II-a, fericianură de potasiu 1 la sută, soluția a III-a, acid citric 5 la sută. Înainte de virare, aceste soluții se amestecă astfel: soluția I — 50 ml, soluția a II-a 50 ml, soluția a III-a 10 ml, apă distilată 100 ml. Se țin fotografiile în această baie pînă obțineți intensitatea de albastru dorită. După fiecare dintre aceste soluții de virare, fotografiile se spală bine cu apă curgătoare și se usucă.

V-am dat mai multe rețete pentru colorarea imaginilor pozitive, pentru a alege una. Adică aceea pentru care puteți procura substanțele chimice.

1

2

1. Portretele tonate în maro capătă tonuri plăcute.

2. Unui peisaj marin i se potrivește, desigur, culoarea albastră.

• Urmăriți în numărul viitor; «STUDIO 50» — un nou concurs al revistei noastre, dotat cu mari premii.

AUREL VLAICU

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

5

Scenariu de
RADU F. ALEXANDRU
Desene de
Albin STĂNESCU

MAI 1909. VLAICU FACE PRIMA PROBĂ A PLANORULUI CONSTRUIT DE EL. PENTRU ASTA APELEAZĂ LA CONCURSUL VALERIEI, SORA LUI.

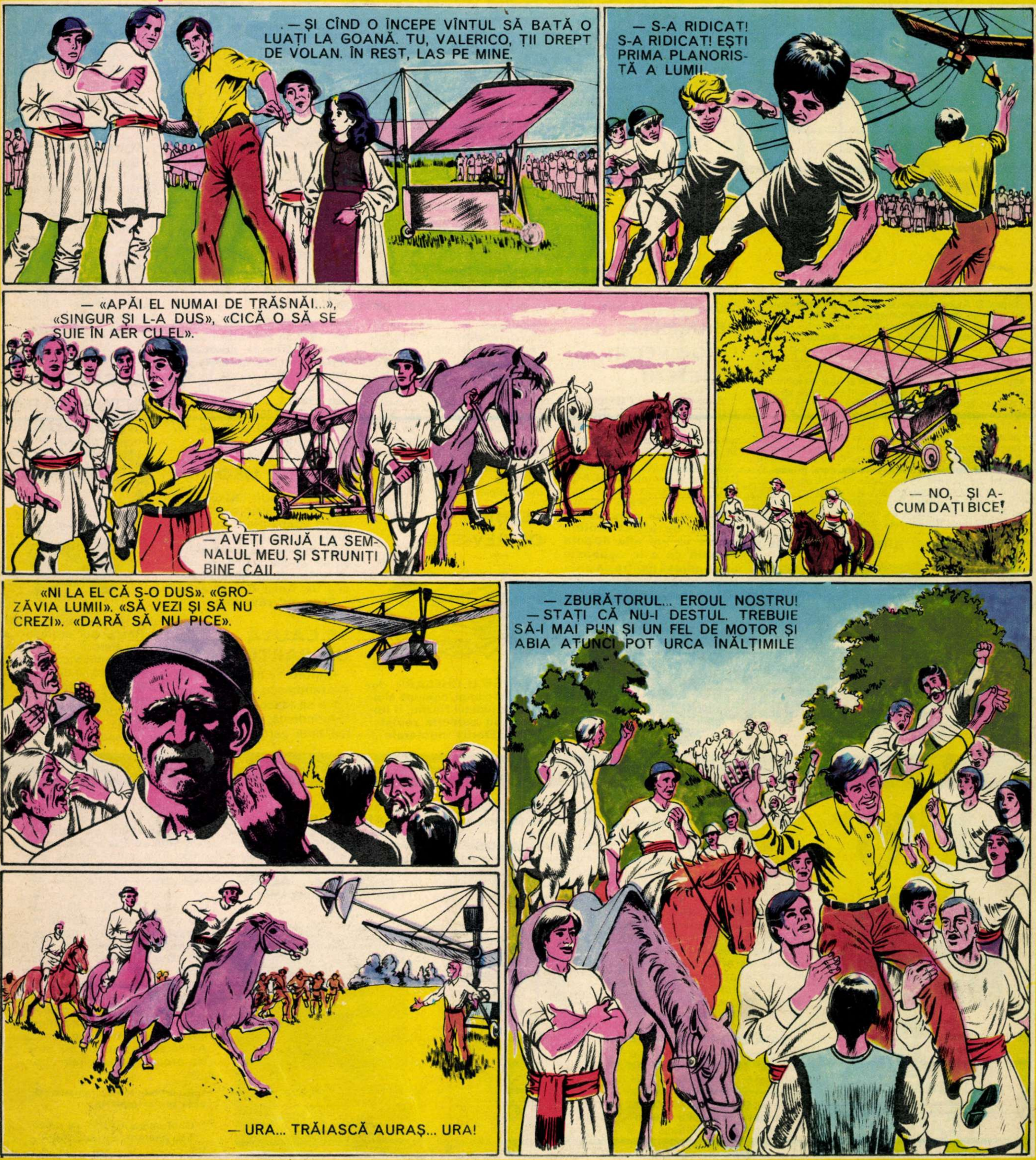
— ȘI CÎND O ÎNCEPE VÎNTUL SĂ BATĂ O LUAȚI LA GOANĂ. TU, VALERICO, ȚII DREPT DE VOLAN. ÎN REST, LAS PE MINE.
— S-A RIDICAT! S-A RIDICAT! EȘTI PRIMA PLANORISTĂ A LUMII.
— «APĂI EL NUMAI DE TRĂSNĂI...», «SINGUR ȘI L-A DUS», «CICĂ O SĂ SE SUIE ÎN AER CU EL».
— AVEȚI GRIJĂ LA SEMNALUL MEU. ȘI STRUNIȚI BINE CAII.
— NO, ȘI ACUM DAȚI BICE!
«NI LA EL CĂ S-O DUS». «GROZĂVIA LUMII». «SĂ VEZI ȘI SĂ NU CREZI». «DARĂ SĂ NU PICE».
— ZBURĂTORUL... EROUL NOSTRU!
— STAȚI CĂ NU-I DESTUL. TREBUIE SĂ-I MAI PUN ȘI UN FEL DE MOTOR ȘI ABIA ATUNCI POT URCA ÎNĂLȚIMILE
— URA... TRĂIASCĂ AURAȘ... URA!

(VA URMA)

Cutezătorii 45

Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta. Redacția București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10. Administrația. Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii. Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu. Tehnoredactor: Lucia Sicomaș.

1 LEU

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

DIALOG CUTEZĂTORII:

Cu Academicianul profesor GHERASIM CONSTANTINESCU, despre cutezanță, curaj și înțelepciune

O discuție cu academicianul profesor Gherasim Constantinescu este totdeauna plină de naturalețe, caldă și degajată. Asta și pentru că vîrsta de azi a cravatei roșii constituie pentru omul, profesorul și savantul Gherasim Constantinescu o temă permanentă de cugetare.

— Am dori să cunoaștem ceva din copilăria dv. Ce gîndeați, cum învățați, ce preocupări mai dragi aveați la anii de azi ai pionierilor?

— Ca fiu de țăran am trecut prin atîtea privațiuni încît cu greu mă pot gîndi la propria-mi copilărie fără o dureroasă strîngere de inimă. De mic însă am dobîndit o mare voință. Îmi amintesc că după primele luni de școală am reușit să ocup un loc în banca întîi. În condițiile de atunci, cînd învățătorul te muta pe un loc mai în față numai după ce făceai dovada că ai învățat temeinic, acest loc cucerit într-o modestă bancă de lemn așezată în primele rînduri a însemnat un mare succes. După absolvirea școlii primare, n-am avut posibilități materiale să merg la liceu. Am plecat împreună cu tata și cu un frate mai mare cu oile. Am continuat însă să învăț mereu, cu o mare îndîrjire. Așa am reușit să dau primele două clase de liceu în particular și să mă pot înscrie în clasa a 3-a.

— Cu ce credeți că trebuie să înceapă copilăria?

— Cu o atentă verificare a aptitudinilor. Chiar din primele clase de școală, un copil trebuie să știe bine ce vrea și să lupte neîncetat pentru ceea ce-și propune. Lui se cuvine să-i aparțină cele mai frumoase inițiative, cu care să se mîndrească și părinții, și profesorii, și frații mai mari.

— Ce trăsătură de caracter considerați a fi mai importantă în comportarea de fiecare zi a unui pionier?

— O, nu cred că e vorba de o singură trăsătură, ci de mai multe, pentru că un pionier se cade a fi cu adevărat un **cutezător,** adică un om de curaj și de înțelepciune. Iar a fi înțelept și curajos înseamnă în primul rînd a duce orice inițiativă la bun sfîrșit, a nu întrerupe și a nu amîna nimic. Nici chiar timpul de recreație, de reîmprospătare a forțelor.

— Și care credeți că e cea mai bună metodă de folosire a timpului liber?

— Mulți spun că sportul. Eu însă nu cred. E adevărat că sportul e agreabil și nu cere un mare efort psihic. Dar sportul care nu e privit ca o posibilitate de reîmprospătare a forțelor în vederea unui nou efort, un asemenea sport mai mult moleșește, după părerea mea, decît întărește voința, puterea de a lupta cu greutățile. De aceea eu cred că nu trebuie să existe un bun sportiv care nu este și un bun pionier, adică un tînăr dotat deopotrivă cu forță, curaj și înțelepciune.

— Care e cea dintîi urare pe care doriți s-o adresați pionierilor?

— Le doresc și le urez trei lucruri de seamă: Să trăiască într-o bună înțelegere cu părinții, adică să nu afișeze «poziții personale» față de părinți atîta vreme cît aceștia tremură pentru ei. Să-și aleagă o disciplină care să le fie cea mai dragă și să lupte a fi discipoli destoinici ai profesorului respectiv. Să-și dobîndească prin muncă personalitatea, demnitatea și să le păstreze ca pe lumina ochilor.

MIHAI IORDĂNESCU

ÎN CINSTEA CELEI DE A 50-A ANIVERSĂRI A CREĂRII PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, REVISTA «CUTEZĂTORII» LANSEAZĂ UN MARE CONCURS DE FOTOGRAFII REALIZATE DE CĂTRE CITITORI

„studio 50”

CONCURSUL NOSTRU VĂ DĂ POSIBILITATEA SĂ VĂ DOVEDIȚI INGENIOZITATEA, FANTEZIA, GUSTUL PENTRU FRUMOS ȘI TOTODATĂ CAPACITATEA DE A FOLOSI LEGILE OPTICII CARACTERISTICE ACESTEI ARTE A VEACULUI XX — ARTA FOTOGRAFICĂ

CINE POATE PARTICIPA LA CONCURSUL «STUDIO 50»?

Pot participa la concurs toți cititorii «Cutezătorilor», indiferent de vîrstă, individual sau pe grupe, membrii cercurilor foto de la casele pionierilor sau din școli.

(Continuare în pag. 5)

GRIVIȚA 33
DOFTANA

În cadrul acțiunilor culturale dedicate semicentenarului Partidului Comunist Român, cu prilejul comemorării a 30 de ani de la prăbușirea Doftanei, Consiliul județean Prahova al Organizației pionierilor, a organizat la Muzeul Doftana o impresionantă evocare istorică.

Prezenți la această manifestare, cei peste 10 000 pionieri și școlari din județele Prahova, Buzău, Dîmbovița și municipiul București au asistat la montajul literar-muzical «Vorbește istoria», prezentat de pionierii din Liliești, au vizitat secțiile muzeului, au depus buchete și jerbe de flori la cimitirul «Trei pruni». În felul acesta, pionierii au adus un cald omagiu memoriei luptătorilor revoluționari căzuți pe aceste locuri, glorioaselor tradiții de luptă ale partidului. Fotografiile de mai sus au fost realizate de pionierul Bărbulescu Adrian, cl. a VI-a A, Liceul nr. 2, Cîmpina.

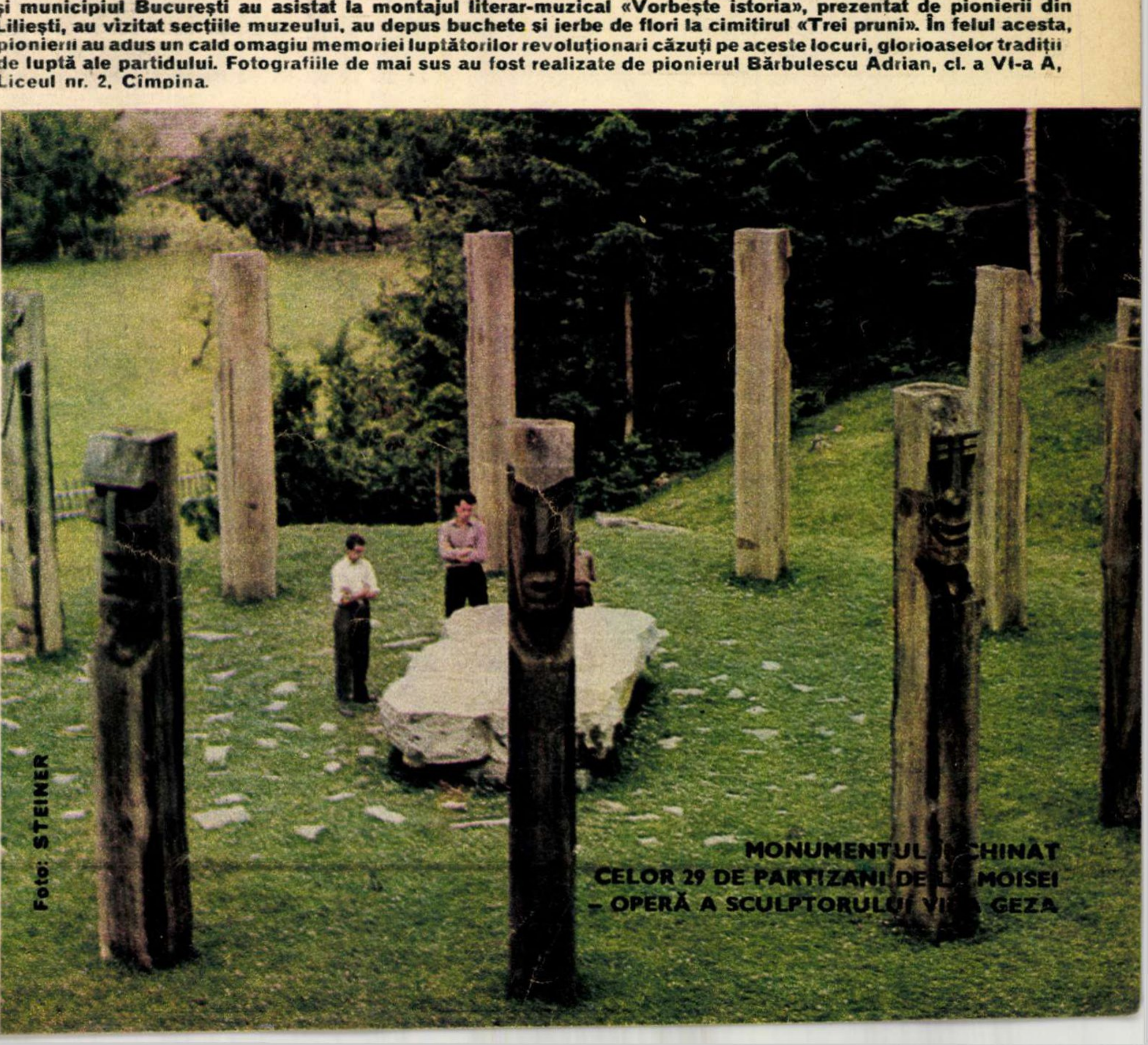

Foto: STEINER

MONUMENTUL ÎNCHINAT CELOR 29 DE PARTIZANI DE LA MOISEI – OPERĂ A SCULPTORULUI VIDA GEZA

1

A venit la noi o dată cu primele zile însorite ale acestui auriu sfîrşit de toamnă. Îl cunoşteam de mult, din desenele cu care a îmbogăţit nenumărate pagini de revistă.

A venit invitat de calitatea desenelor voastre, de admiraţia pe care i-o nutriţi. Din primul moment ne-a cucerit prin marea sa generozitate, prin nedesminţita tinereţe, prin umorul şi fascinanta spontaneitate ce-l defineşte nu atît pe maestrul Arnal, nu atît pe domnul Arnal — cît, simplu, pe Arnal, marele prieten al copiilor de pretutindeni.

A venit, pentru că sub nici un motiv nu şi-ar fi permis să lipsească de la întîlnirea fixată, cu pionierii din ţara noastră. Nu trecuse nici un sfert de oră de la aterizarea avionului şi mult-aşteptatul oaspete a vrut să ştie pentru cînd este programata întîlnirea cu «excelenţii desenatori» (expresia îi aparţine), cîştigători ai concursului de bandă desenată «Aventurile colegului Minitehnicus». Şi sinceră i-a fost plăcerea cînd a aflat că avea să-i cunoască a doua zi la redacţie, în cadrul unei mese rotunde pe care era invitat s-o prezideze. «Cînd şi cum aţi debutat?», «De la ce porniţi în realizarea unei benzi desenate?», «Care vi se pare relaţia ideală între desen şi scenariu?», «Cum se poate trece de la banda desenată la filmul de desene animate?», «Care consideraţi că va fi evoluţia desenului de bandă desenată?». Astea n-au fost decît cîteva din întrebările pe care laureaţii concursului le-au adresat «colegului» şi maestrului lor cu o atît de strălucită experienţă. Dar alături de Radu Marian şi ceilalţi premiaţi au mai participat la întîlnire şi cîţiva apreciaţi colaboratori ai revistei noastre: M. Sânzianu, T. Bogoi, N. Rusu, Pompiliu Dumitrescu, Ioan Donca.

7

C. Arnal

ÎN VIZITĂ LA „CUTEZĂTORII”

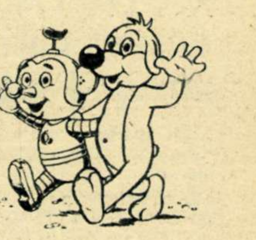

2

«Simţim o deosebită satisfacţie să salutăm în mijlocul nostru pe unul dintre cei mai cunoscuţi şi îndrăgiţi oaspeţi, domnul Arnal» — sînt cuvintele cu care, în ziua următoare, Restivan Aurel a întîmpinat, la sosirea la Palatul pionierilor, în numele copiilor ce activează în cele peste 50 de cercuri, de aici, pe părintele lui Pif şi Minitehnicus. O formaţie de carturi avea să-l conducă pe aleile parcului şi mulţimea celor prezenţi avea să-l ovaţioneze la intrarea în sala de festivităţi, unde urma să aibă loc decernarea premiilor la concursul organizat de revista noastră. Atmosteră de sărbătoare. Două echipe ale Televiziunii, reprezentanţi ai Radio-ului şi ai presei centrale au imortalizat pe peliculă sau bandă magnetică bucuria consacrării a zeci de promisiuni ale artelor noastre grafice. În continuare, d-lui Arnal îi este înmînată de către tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, adjunct al ministrului învăţămîntului. diploma de onoare a Consiliului Naţional al Organizaţiei pionierilor. Apoi oaspetele este invitat să vizioneze un film şi să viziteze o expoziţie, oglindind activitatea artistică a pionierilor din tara noastră.

Din nou pe aleile Palatului şi din nou acelaşi entuziasm, aceeaşi bună dispoziţie caracteristică zilelor de sărbătoare. Pentru că, fără îndoială, întîlnirea cu C. Arnal a fost o sărbătoare deosebită. Şi asta v-ar fi putut-o spune oricare din sutele de admiratori care astăzi se pot mîndri cu un desen original şi cu un autograf din partea celui pe care ne bucurăm să-l numim un mare prieten al «cutezătorilor».

Foto reportaj de
RADU F. ALEXANDRU
şi GRIGORE PREPELIŢĂ

3

4

5

6

C. Arnal: «Bravo, Radu Marian! O bandă excelent desenată și frumos colorată».

8

9

10

11

1—2. Inconjurat cu dragoste de « cutezatori», C. Arnal oferă autografe. 3. În redacție, comentind lucrările premiate. 4—5. Discutind cu părintele unei premiate și cu scriitorul Aurel Lecca. 6. Pe terasa redacției, intre laureați și redactori (prin iscusința fotoreporterului, portretul d-lui Arnal apare de două ori) 7. În parcul Cotroceni, împreună cu Președintele C.N.O.P. și directorul Palatului pionierilor.

8—9—10—11 premii și felicitări pentru tinerii colegi din România, in fața unei săli entuziaste.

12. La revedere d-le C. Arnal. Înaintea plecarii spre Paris, o ultimă fotografie in parcul Hotelului de pe Șoseaua Kiseleff.

12

„Studio 50"

Foto: DOROBANTU GH. OTILIA Alexandria, jud. Teleorman.

TEMATICA CONCURSULUI

(Urmare din pag. 3)

Urmărind să înfățișeze realizările poporului nostru dobîndite sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Român, participanții își pot alege pentru fotografiile lor cele mai diferite teme. Ei pot surprinde aspecte ale muncii desfășurate la orașe și sate, frumusețile patriei, monumente istorice caracteristice regiunii, chipuri de comuniști, portrete ale părinților, ale profesorilor și colegilor, instantanee de pe stradă, din școală, fotoreportaje diverse.

Stă în puterea fiecărui participant de a găsi teme originale și, bineînțeles, surprinse artistic în fotografie. Este preferabil ca fotografiile să aibă mărimea de 13/18 sau 18/24, fiind realizate în alb-negru sau color.

Pe plicul în care trimiteți fotografiile, puse între cartoane mai groase, scrieți exact adresa voastră, numele și prenumele, clasa, școala, denumirea străzii și numărul, orașul sau comuna.

Pe plic menționați: Pentru «Studio 50».

DATELE DE DESFĂȘURARE A CONCURSULUI:

Concursul începe la data publicării și durează pînă la 30 aprilie 1971 (data poștei). Un juriu alcătuit din specialiști va selecta cele mai bune lucrări, premiindu-le.

CE PREMII OFERĂ CONCURSUL «STUDIO 50»-?

Marele premiu — un laborator foto
Premiul I — un aparat de filmat
Premiul II — aparat foto cu blitz
Cinci premii III — cîte un aparat foto
Premiul colectiv — pentru un colectiv de 10 copii, cîte un aparat foto Smena
20 mențiuni — aparate foto Certina
100 diplome de merit

Lucrările premiate vor fi publicate în revista noastră, iar cele mai reușite fotografii și diapozitive color vor deveni coperți ale «Cutezătorilor». Lucrările premiate vor fi expuse într-o expoziție.

Rubrica «A B C fotografic» publicată în fiecare număr al revistei noastre vine în ajutorul participanților la concurs.

Concursul «Studio 50», un concurs modern, fascinant, vă deschide larg porțile

Pentru orice lămuriri adresați-vă «Profesorului Blitz» pe adresa revistei noastre — Piața Scînteii nr. 1, București.

Urmăriți în fiecare număr știri și informații în legătură cu concursul «Studio 50», precum și reproducerea celor mai frumoase fotografii primite la concurs.

INTRE NOI, REPORTERII

de OCTAV PANCU-IAȘI

Am văzut pe masa de lucru a unui prieten arhitect proiectul unei școli. Al unei școli obișnuite, de cultură generală — mi-a spus prietenul — atrăgîndu-mi atenția că aici vor învăța numai **o mie de elevi. Un liceu găzduiește un număr adeseori dublu sau chiar mai mare, iar un institut... Gîndiți-vă că localul nou al Politehnicii bucureștene, cu amfiteatrele, laboratoarele și celelalte săli și cabinete ale sale întinse pe o suprafață de 270 hectare, este destinat unui număr de peste 16 000 de tineri!**

Nu trebuie să uităm însă — și mie îmi face o mare plăcere să nu uit — că, în sate ascunse în munte și pădure, ori în cătune din inima unor întinse **cîmpii, ființează școli doar pentru cîțiva copii. Pentru ca nici un fiu al țării noastre să nu rămînă în afara învățăturii, pînă și în cele mai mici așezări se ridică o școală. Anul trecut, la Vîrvata, un cătun din pădurile Sucevei funcționa o școală numai pentru 11 copii!**

Cu cîtă bucurie aflu dintr-o corespondență că în aceste «școlițe» (cum, probabil, le-ar mai numi și azi «prizăritul și rușinosul» humuleștean Nică a lui Ștefan al Petrei, ajuns neîntrecutul Ion Creangă) breasla noastră, a reporterilor, cunoaște mlădițe de nădejde. Printre acestea se numără, fără îndoială, colega voastră VIOLETA CARMEN RELEA, din clasa a III-a a micii școli din satul Lăureni, **comuna Miercurea-Niraj, județul Mureș. Ea trimite «Cutezătorilor» un reportaj încărcat de fapte interesante, scris cu o adevărată dragoste și respect pentru fiecare amănunt semnificativ. Îmi face o mare plăcere să citez din reportajul Violetei, intitulat «În vizită la rapsodul satului», mai multe fragmente:** «Deși școala noastră are un număr mic de elevi și pionieri, avem multe de povestit despre acțiunile noastre. Cea care, în ultimul timp, ne-a impresionat cel mai mult, a fost vizita la bătrînul rapsod al satului nostru, Benedict Ardeleanu, în vîrstă de 83 de ani». **Violeta istorisește apoi cum bunicul Ardeleanu le-a povestit despre vechea așezare a satului, despre școala din trecut, așa cum spune ea,** «de pe vremea cînd copiii și oamenii de pe la noi umblau desculți din primăvară și pînă toamna tîrziu». **Tot depănînd firul amintirilor, scrie Violeta,** «bătrînul se tot uita la noi și într-un rînd ne-a spus: — Pe vremea aceea numai fiii de împărați erau îmbrăcați ca voi, astăzi!». **Și apoi cîte aventuri extraordinare n-a trăit Benedict Ardeleanu! Ia să vă mai citesc din reportajul Violetei:** «Prin 1909 a fost luat la armată, a făcut stagiul la marină și a ajuns pînă în China și Japonia. Întors acasă, patru ani încheiați a luptat în primul război mondial!» **Și Violeta încheie:** «Ne-am fotografiat la sfîrșit cu iubitul bunic, fericiți că am auzit de la el atîtea povești adevărate și dorind ca exemplul nostru — inițierea, adică, a unor asemenea acțiuni — să fie preluat și de alte detașamente».

Las la o parte scrisoarea Violetei și mă gîndesc. Ce-ar fi să vă propun, stimați tineri colegi, să ne scrieți mereu despre aceste activități care fac atît de frumoasă viața voastră pionierească.

Trecut-au două veacuri şi un sfert de cînd s-a stins din viaţă Ion Neculce, cronicarul, (1672–1745). O dată cu el s-a stins şi lumînarea din sfeşnicul care i-a luminat hîrtia unde şi-a însăilat, cu pana, gîndurile, alcătuind una din cele mai luminoase pagini din literatura noastră veche.

Vreţi să-i cunoaşteţi viaţa şi să înţelegeţi de ce Ion Neculce este unul dintre părinţii literelor române? Ascultaţi-o.

A trăit, deci, Ion Neculce, cronicarul, în a doua parte a veacului al XVII-lea şi în prima celui de al XVIII-lea. Rămas orfan de mic, l-a crescut bunică-sa, «Iordăchioaia visterniceasa cea bătrînă», femeie învăţată, iubitoare de ţară. Avea Ion nouăsprezece ani, în iarna lui 1891, cînd Miron Costin, celălalt mare cronicar moldovean, pierea de sabie neprietenă, la marginea oraşului Roman. Şi poate că Ion Neculce a jurat atunci, în sinea lui, să ducă el mai departe cronica prea bunului şi înţeleptului Miron logofătul. A stat Neculce o vreme, în Ţara Românească. Apoi, întors în Moldova, a prins să urce treptele dregătoreşti, una după alta, tot mai sus: postelnicel, vătaf de aprozi, vel agă, mare slujer, mare spătar, iar în vremea lui Dimitrie Cantemir a ajuns în rangul de mare vornic şi chiar mare hatman. A avut cinstea de a comanda oastea moldovenească în lupta de la Stănileşti (1711), unde românii s-au angajat, alături de Rusia lui Petru I, într-o mare bătălie împotriva stăpînirii otomane. Din nefericire pentru ţările române, Stănileştii fost-au o tristă şi grea înfrîngere. Domnitorul Dimitrie Cantemir şi hatmanul Ion Neculce n-au mai putut rămîne în Iaşi. Ci, goniţi de primejdia otomană, s-au adăpostit în Rusia. Vreme de nouă ani a umblat vel hatmanul nostru pribeag, «la ruşi şi la leşi», cum însuşi scrie, jinduind după Moldova şi jelind de dor de-acasă. Din depărtare ţara încă şi mai dragă-i era şi pentru soarta ei parcă şi mai amarnic suferea. Iară atunci cînd primi ştirea «că toate greşelile sînt iertate» se întorsese la vatra lui, încredinţat că, în fapt, nu greşise cu nimica faţă de ţară, cercînd s-o elibereze, «s-o dezbată» de sub stăpînirea otomană. Spre bătrîneţe, Ion Neculce a lăsat spada în sama altora mai tineri şi a luat pana, să ticluiască povestea vieţii şi suferinţelor poporului şi a ţării. Şi aşa, ca un bunic sfătos, a înnodat firul cronicii de la Dabija vodă (din 1661), de acolo de unde a lăsat-o Miron Costin. Cu răbdare, cu migală, cu firească dragoste de ţară, cu mult farmec, cu mare har de povestitor, a urmat-o pînă în zilele cînd scria. A ticluit letopiseţul cu gînd bun, cuminte, îngrijorat de viitorul ţării sale. Auziţi-l glăsuind: «Rugăm pe dumneavoastră, iubiţilor cetitori tineri, să luaţi sama acestei scrisori (a cronicii), că de s-ar tîmpla vreodată să mai vie nişte lucruri ca aceste în ţara noastră a Moldovii, să vă ştiţi chivernisi, să nu păţiţi şi voi ca noi».

Din respectul lui pentru istorie, pentru adevăr, pentru frumos a izvorît şi gîndul lui Ion Neculce de a scrie cele 42 de povestiri, intitulate «O samă de cuvinte» şi pe care le-a aşezat,la loc de cinste, în fruntea cronicii, ca pe tot atîtea perle ale literelor române. Aici, în aceste scurte povestiri îl întîlnim de mai multe ori pe Ştefan cel Mare, ba zidind Putna, luptînd la Vaslui, sfătuind cu Daniil Sihastrul. Aici îl găsim pe Neculai Milescu spătarul, pe Vasile Lupu şi pe mulţi alţii, zugrăviţi în cuvinte calde, măiestrit alese, expresive, izvoditoare de adîncă simţire şi bogată dragoste pentru trecut. Unele povestiri

1

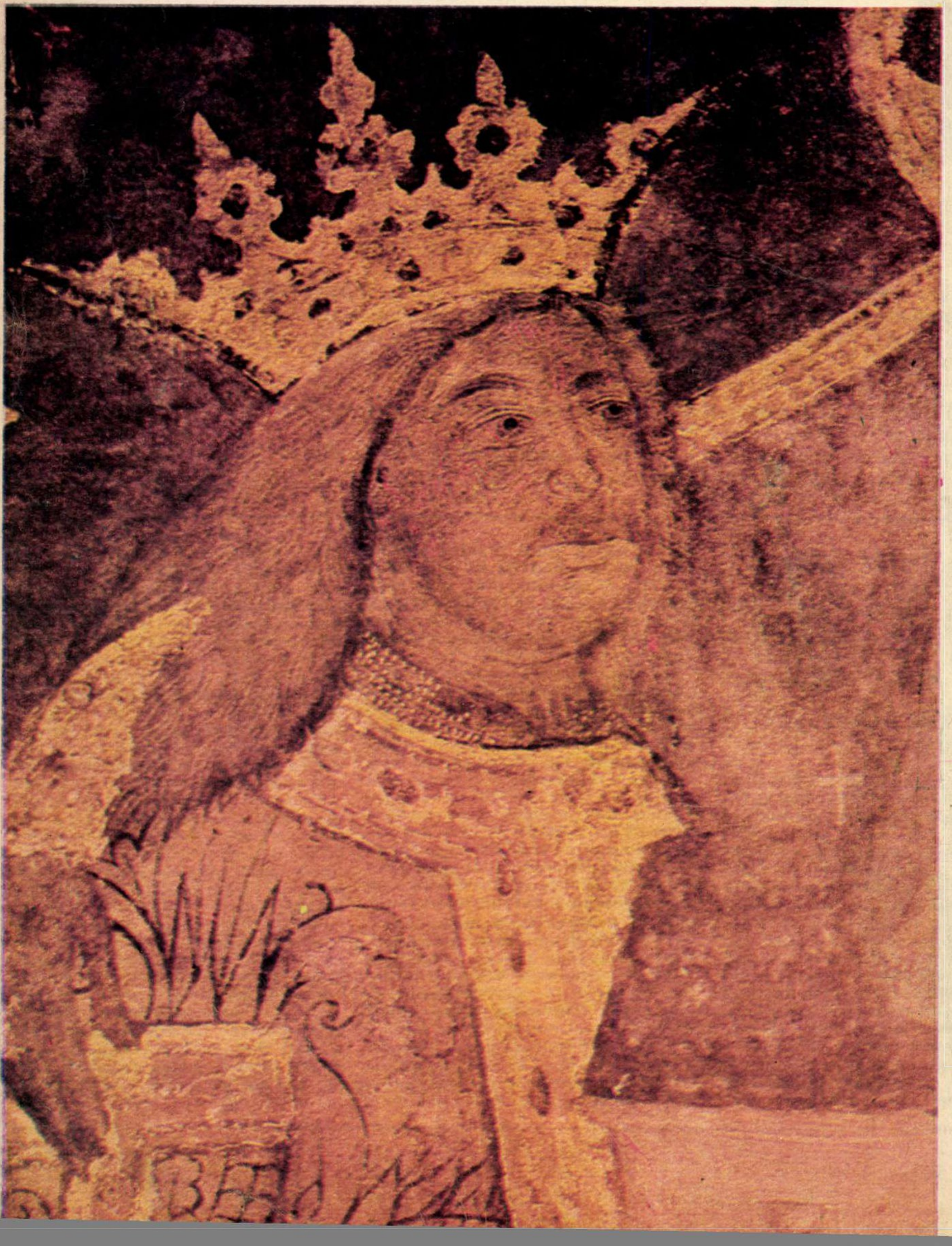

2

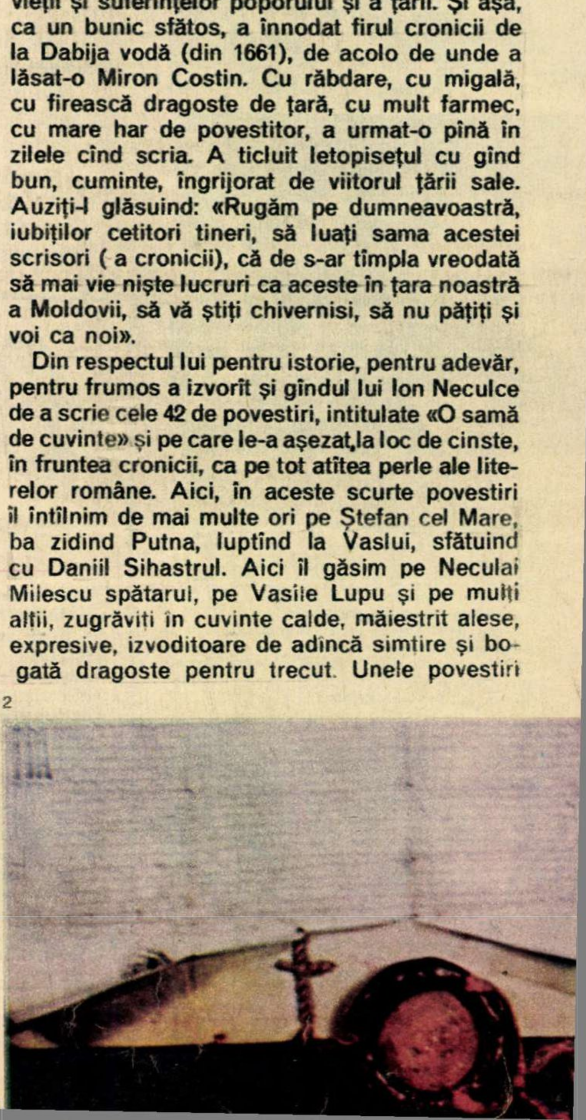

ION NECULCE

MARE CRONICAR ȘI POVESTITOR ISCUSIT

de DUMITRU ALMAȘ

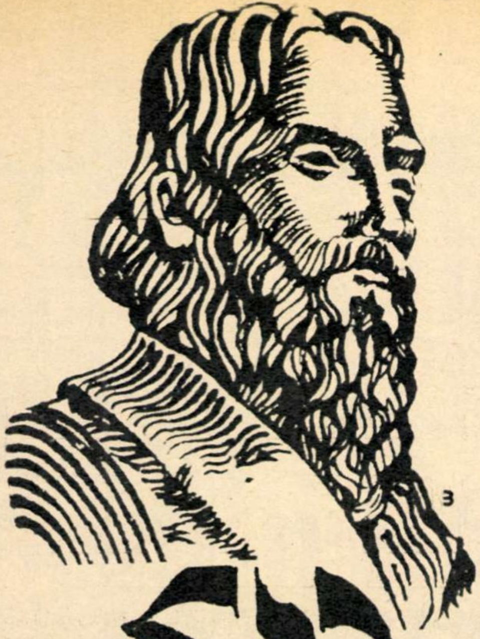
3

sînt tragice. Altele, hazlii. Toate vădesc că Neculce, cronicarul, se făurea pe sine ca un iscusit povestitor, ca un destoinic mînuitor al graiului românesc, ca un cizelator al acestui grai și ca un creator de genuri și portrete literare. Și pornea, totdeauna, de la adevărul istoric îmbrăcat în vorbirea vie, orală, folosită de popor în viața de toate zilele. De aici adîncul simțămînt al dragostei de patrie. De aici puterea de a portretiza eroii povestirilor. Povestește de pildă că, într-un moment greu pentru Duca Vodă, Miron Costin logofătul, l-a sfătuit să nu părăsească țara, ci să se apere împotriva potrivnicilor: «Ce putere au ei (dușmanii) să vie asupra măriei tale? Să nu dăm locul, că **pămîntul acesta este frămîntat cu sîngele moșilor și a strămoșilor noștri».**

Cronicarul scrie mereu tot ce-și amintește și tot ce păstrează în inima-i de cărturar și de patriot. Ca să fie mai convingător, mai pilduitor, mai frumos își presară paginile cu înțelepte zicale, auzite în popor: «lacrimile săracilor nici soarele. nici vîntul nu le poate usca», ori cînd povestește despre doi boieri care «se potriveau într-o fire, tot atît de nevrednică», un proverb plin de tîlc adaugă: «calul rîios găsește copaciul scorțos».

Neîntrecut rămîne Neculce cronicarul în zugrăvirea unor portrete de domni sau boieri. Au devenit adevărate modele portretul lui Duca Vodă, al lui Dosoftei, al lui Dumitrașcu Vodă Cantacuzino, al țarului Petru I.

Iată de ce cronica lui n-a îmbătrînit, în pofida veacurilor care au trecut.

Iată de ce scriitorii mari, ca Ion Creangă, Mihai Eminescu sau Mihail Sadoveanu, au ținut cronica lui Neculce ca pe-o adevărată carte de căpătîi.

Luminarea s-a stins, de mult; de două veacuri și un sfert.

Sfeșnicul a ruginit. Pana s-a topit în vijeliile anilor. Ci cronica lui Neculce a rămas ca o comoară de informație, de gînd, și de frumuseți nepieritoare. Și va rămîne totdeauna.

MICRODOCUMENTAR

- **De la 1661 — domnia lui Eustratie Dabija — anul în care se încheie cronica lui Miron Costin, Ion Neculce își propune să aducă istoria Moldovei pînă în zilele sale. El vrea să pună la îndemîna contemporanilor săi un letopiseț întreg al țării, o lucrare care fără să nege aportul înaintașilor săi să fie cunoscută sub numele de «Izvodul lui Neculce».**
- **Originalul cronicii lui Neculce s-a pierdut, dar prima copie a acesteia, cunoscutul manuscris înregistrat la Biblioteca Academiei cu nr. 253 conține numeroase completări și modificări făcute de mîna lui Neculce.**
- **«Letopisețul Țării Moldovei» a fost editat în 1845 de către Mihail Kogălniceanu și de la acea dată s-a impus cititorilor săi, devenind un izvor de inspirație pentru mulți dintre scriitorii noștri.**
- **Culegerea «o samă de cuvinte» cuprinde 42 de legende prin care relatează fapte și întîmplări, știri istorice, anecdote, legende, se întinde pe un interval istoric de aproape 200 de ani, în vreme ce cronica în sine cuprinde o perioadă istorică de 82 de ani.**
- **«Bătălia de la Stănilești (1711) este considerată ca fiind cea mai amplă narațiune de luptă din cronicile noastre» (George Ivașcu).**
- **Ion Neculce a murit în 1745 la Prigoreni, sat unde se născuse. În 1934 s-au descoperit în vecinătatea urmelor fostului conac al Neculceștilor, pe locul unde fusese odinioară biserica, osemintele marelui cronicar. La mîna dreaptă a fost găsit un inel de aur masiv, cu o pecete octagonală, pe care era gravată o cruce și cîteva litere chirilice. Semnificația lor n-a putut fi identificată și în 1940 inelul, împreună cu alte obiecte aflate în mormîntul cronicarului, s-au pierdut în vălmășagul războiului. Satul Prigoreni poartă azi numele lui Ion Neculce.**
- **Documentul de față care datează din 26 februarie 1491, a fost dat de Ștefan cel Mare pentru a pecetlui lui Purice Spătar, fraților și nepoților săi dreptul de a stăpîni două sate. Vă reamintiți că Ion Neculce, în legendele din «O samă de cuvinte», povestește despre aprodul Purice.** 2

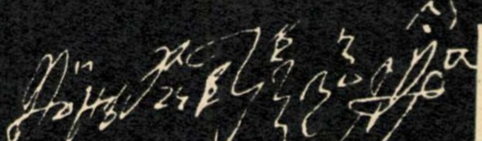
4

Chipul lui Ștefan cel Mare așa cum se vede pe o frescă de la mănăstirea Voroneț (1). Portretul lui Ion Neculce realizat după o sculptură de Corneliu Grecu (3). Semnătura lui Ion Neculce, aflată pe un act (4).

Acasă la

ROBIN HOOD

de **IOAN MIHUȚ**

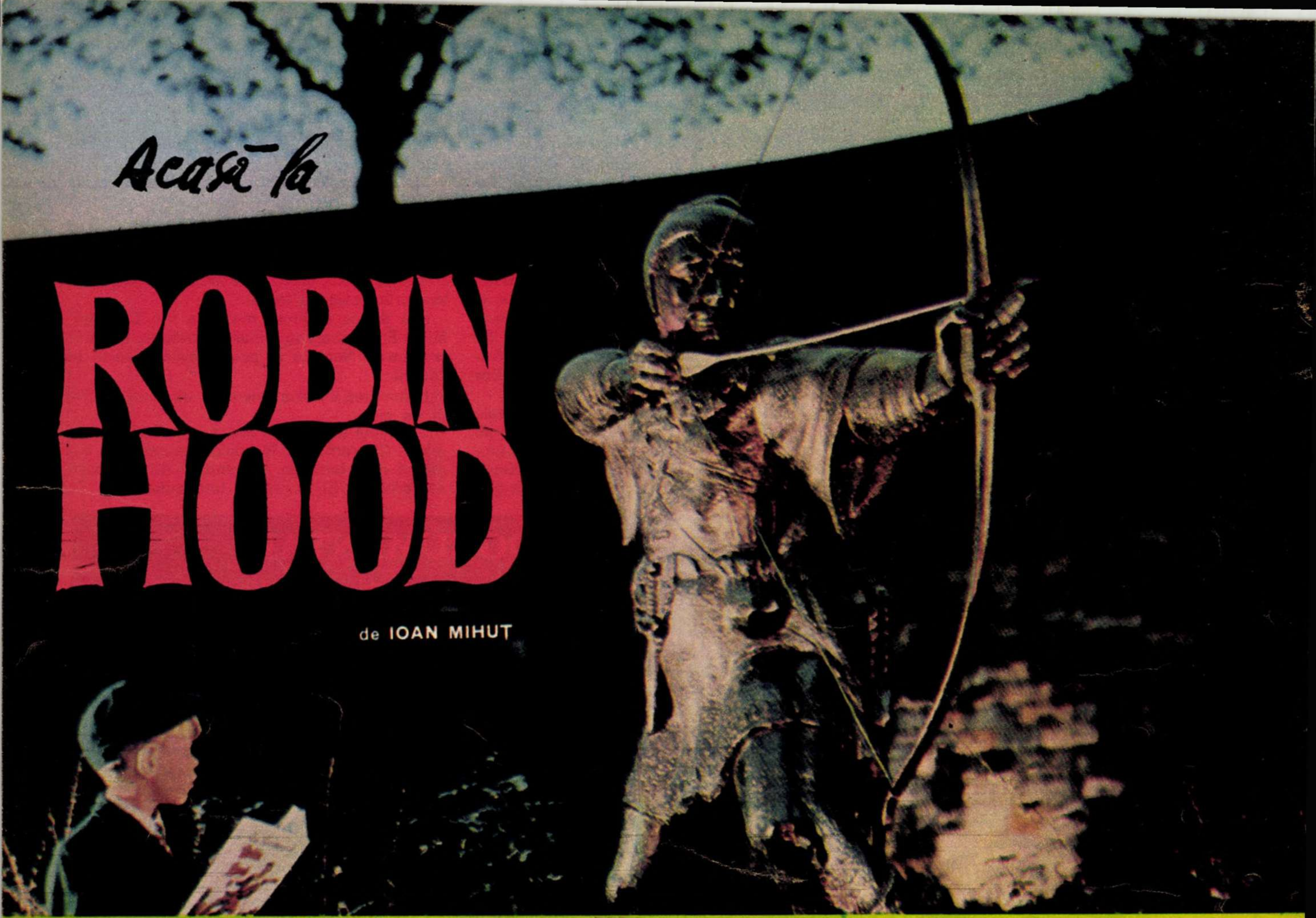

Nottingham, unul din cele mai mari orașe ale Regatului Unit, socotit ca «rege al Angliei de mijloc» (Middle England), este foarte vechi, fiind menționat în documente din anii 868, cînd se afla sub ocupație daneză. El însă exista în secolul al VI-lea, ca un sat anglo-saxon. Încă în a doua jumătate a secolului I, înaintea erei noastre, pe dealul actualului castel, exista un fort roman. Pe același loc a fost construit castelul, de către William Cuceritorul, în 1068, devenit fortăreață normandă, în jurul căruia s-a dezvoltat apoi orașul, de-a lungul secolelor.

Orașul este mare și frumos. Dar dincolo de firmele și vitrinele sale luminoase, de casele încăpătoare — din centru — — se află cartierele mohorîte, în tonuri roșietice — întunecate, asemenea unor depozite, în care locuiesc muncitorii, negrii și indienii, veniți aici pentru a-și cîștiga existența... Pe fundalul unui timp mai mult noros, cu cer plumburiu, cu precipitații și vînt, orașul cu aceste cartiere sumbre pare trist și apăsător. Îl animă, însă, căldura și ospitalitatea oamenilor, optimismul și sufletul lor deschis, amintirile unui trecut peste care domină umbra plină de glorie a legendarului Robin Hood, simbol al revoltei populare împotriva nedreptății și asupririi.

Înainte de a intra în oraș, te întîmpină priveliștea mirifică a unor lanuri întinse de trandafiri, anume cultivate parcă pentru a sfida capriciile vremii atît de zgîrcite în soare. Încă de pe la mijlocul secolului trecut, un anume Hole, decan de Rochester, vicarul Caunton-ului, de lîngă Nottingham, fondase aici Societatea Națională a Rozelor. Este o veche tradiție cultivarea trandafirilor în împrejurimile orașului, remarcîndu-se întinderile de la Toton Lane — Stapleford, Woodborough etc. Din iulie pînă în octombrie, trandafiri de diferite culori și specii, cultivați pe mari suprafețe, răsfață privirile trecătorilor. Este ceea ce atrage în aceste locuri mulțimea localnicilor și a turiștilor.

Nottingham-ul este renumit în întreaga țară, prin tradiționalul «tîrg de gîște», ale cărui origini se pierd în negura a peste zece secole. În fiecare an, în prima joi a lunii octombrie, lordul primar deschide tîrgul, după care urmează ceremonii tradiționale; trei zile în șir, pînă la miezul nopții, au loc în inima pădurii, de la marginea orașului, distracții la care participă numeroși vizitatori. La început se vindeau aici gîște, în număr mare, aduse de

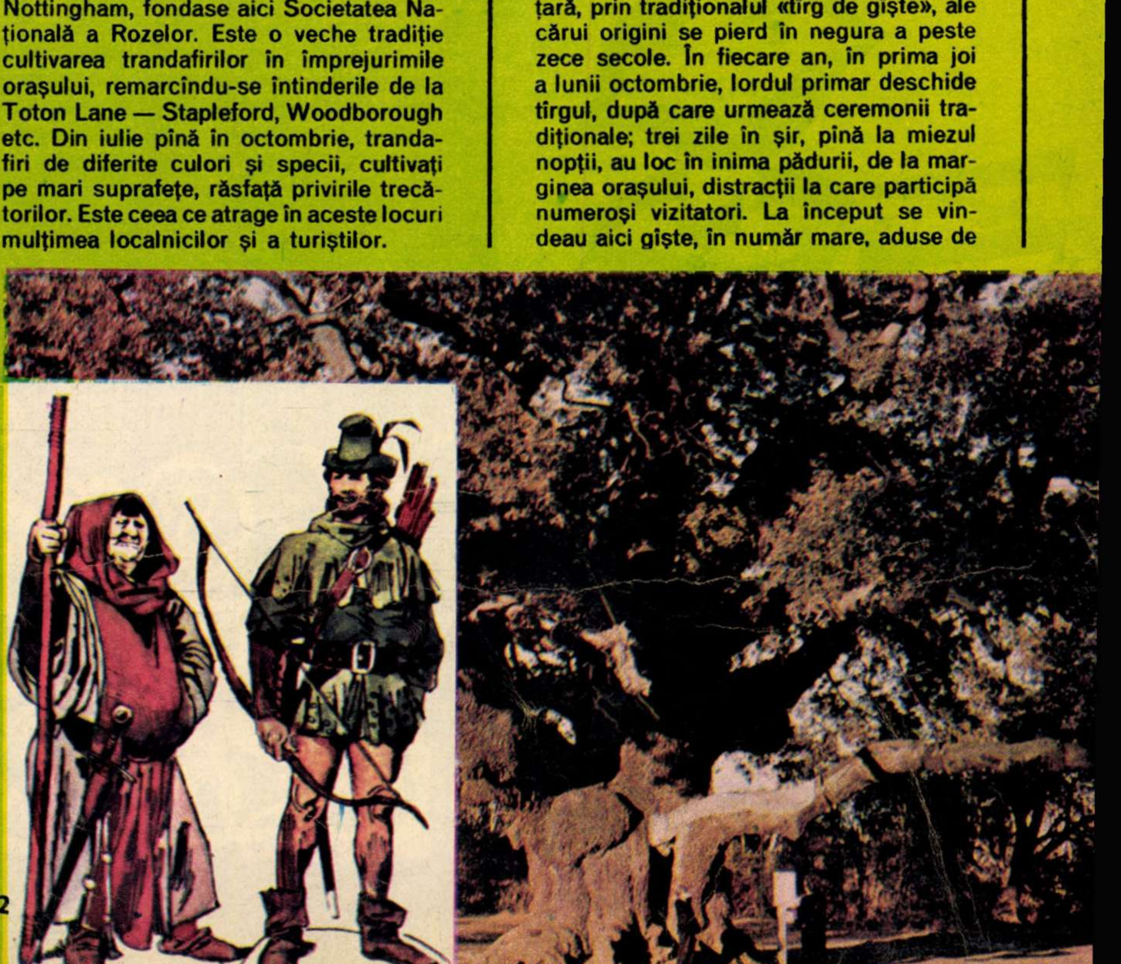

la distanţe apreciabile, pe jos — din Lincolnshire şi Norfolk. Pentru a rezista drumului lung — se spune — gîştele erau... «potcovite» (cu un fel de amestec de gudron şi nisip).

Pădurea «Sherwood», locul de refugiu al lui Robin Hood şi al haiducilor săi, a devenit un simbol al luptei împotriva asupririi şi nedreptăţii. Pădurea Sherwood se întindea odinioară pe o suprafaţă de 200 mile pătrate spre nordul Nottinghamului, pînă la Worksop, cuprinzînd Mansfield-ul. Era o pădure regală, în perioada regelui John şi a Plantageneţilor. Numele acestei păduri este însă legat îndeosebi de acela al lui Robin Hood care — în fruntea unei cete de oameni veseli, ca romanticul Little John (Micul Ion), Will Skarlet şi Friar Tuck — îşi aşază aici «statul său major». Se spune că Robin Hood era un arcaş vestit,care lupta împotriva clericilor trufaşi, nobililor bogaţi şi cavalerilor, de la care lua banii şi îi dăruia celor nevoiaşi, dînd de lucru şerifului districtual.

The «Major Oak» — Marele stejar, de lîngă Edwinstowe, care se păstrează ca un adevărat monument al naturii, din partea locului — se spune că i-a folosit de adăpost lui Robin Hood şi oştenilor săi.

Lîngă castelul din oraş există o statuie a legendarului erou, din 1952, înconjurat de grupuri statuare şi plăci înfăţişîndu-i pe adepţii lui şi faptele lor. La Primăria oraşului Nottingham o pictură mare evocă figura lui Robin Hood şi a ortacilor lui, iar clopotul ceasului din turn este poreclit Little John. Numele lui Robin Hood, mîndria localnicilor, este prezent peste tot: statui îl înfăţişează în diferite situaţii, dintre care cea cu arcul întins a devenit clasica reprezentare a eroului cîntat în numeroase balade, începînd din secolul al XIV-lea (deşi existenţa lui este atestată mai de demult, încă din secolul al XII-lea). Turnurile vechiului castel, rămăşiţe ale acelor timpuri, se află pe dealul dinspre partea de sud-est a oraşului, legat de numele aceluiaşi Robin Hood, care deschid intrarea în castelul reconstruit în secolul trecut, după ce fusese ars în timpul răscoalei de la 10 octombrie 1831. Acum el găzduieşte un muzeu de pictură şi istorie.

Istoria acestui oraş este foarte bogată. Aflăm că în 1883 s-a deschis la Nottingham prima bibliotecă publică pentru copii. Într-un parc frumos, cu lac şi arbori seculari, se află clădirea Newstead Abbey, unde se păstrează manuscrise şi vestigii amintind de viaţa marelui poet al libertăţii — lordul Byron — care a locuit aici în anii 1798—1799. Un alt scriitor englez, D.H. Lawrence, mai aproape de zilele noastre, s-a născut pe aceste meleaguri. Fundalul unor scrieri ale sale îl constituie districtul minier al Nottinghamului — unde el şi-a petrecut copilăria — înfăţişat ca un loc de o «sluţenie cu totul fără suflet»...

Oraşul este un important centru universitar, cu facultăţi în diferite domenii. În mijlocul unui parc, pe o ridicătură, se înalţă impunătoarea clădire în stil elizabethan a Muzeului de istorie naturală, «Wollaton Hall», construită între anii 1580—1588. Muzeul are secţii de botanică, geologie, arheologie şi paleontologie.. Aici se află una din cele mai bogate colecţii de fluturi din lume (exotici şi europeni, totalizînd peste 26 000 de specii) ca şi de coleoptere.

Industria de dantele, cea mai veche din lume, se leagă de asemenea, de numele acestui străvechi oraş.

Cel mai vechi han din ţară se află tot aici — «Trip to Jerusalem»— vizitat de cruciaţi în drumul spre «locurile sfinte».

Dar ceea ce te farmecă cel mai mult la Nottingham este firea oamenilor. Oamenii cu căldura şi ospitalitatea lor, cu sufletul lor deschis, în amintirea cărora eroul legendar, Robin Hood, a rămas mereu tînăr, neasemuit cavaler al dreptăţii, luptător neînduplecat împotriva asupririi.

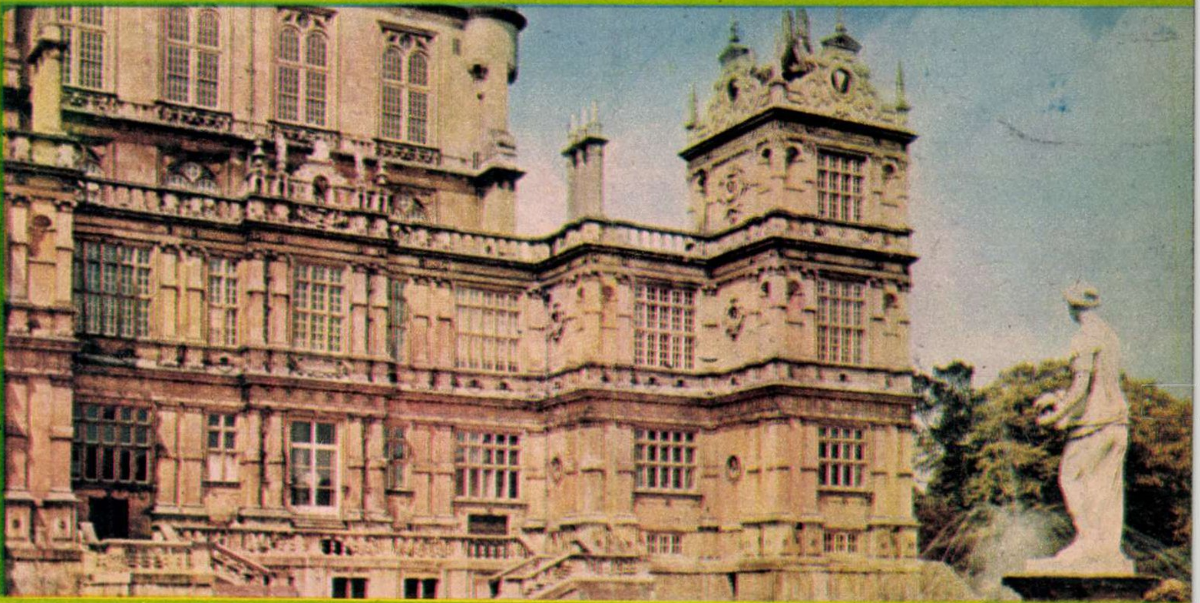
4

EXCURSIE PE GLOB
5

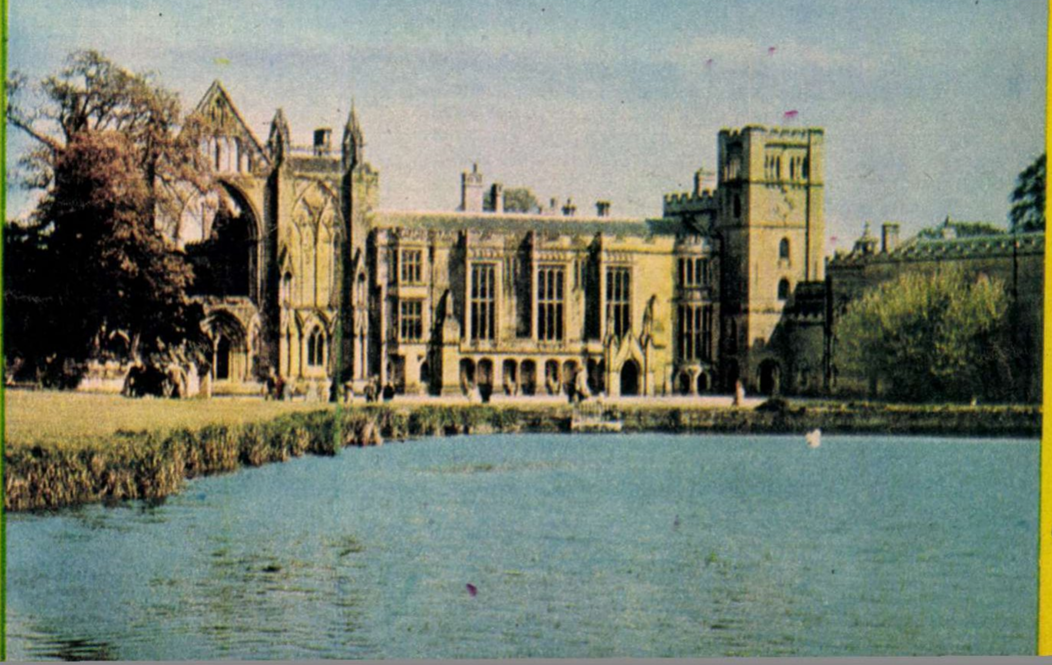
6

1. Una dintre numeroasele intruchipări statuare ale eroului. 2. Doi dintre tovarăşii săi de luptă — Friar Tuck şi «Micul» John. 3. Marele stejar din pădurea Shervood. 4. Wollaton Hall — Muzeul de istorie naturală. 5. Din impunătoarea clădire a Parlamentului londonez, faimosul «Big-Ben» acompaniază cu sunete grave o legendă nemuritoare. 6. Newstead Abbey — casa în care a locuit Byron.

pagina fetelor

PRACTICE

- *Din cauza folosirii zilnice, fusta uniformei prinde adesea un luciu neplăcut. Pentru a-l înlătura, așezăm partea lustruită pe un șervet gros, apoi, periem materialul cu o soluție de amoniac cu apă. Șervetul va absorbi murdăria, iar uniforma va rămîne curată.*
- Lentilele ochelarilor se curăță foarte bine cu hîrtie sugativă peste care am turnat cîteva picături de alcool. Ștergem apoi cu o bucățică de material care nu lasă scame.
- *O pată de cerneală de pe bluză, de pe fața de masă sau de pe altă țesătură de bumbac o facem să dispară punînd-o pentru cîteva minute în lapte și apoi, după ce am stors-o, în zeamă de lămîie. Dacă pata nu a ieșit de la prima încercare, repetăm operațiunea, după care clătim locul cu apă curată.*
- Petele de cafea cu lapte sau cacao se scot ușor cu apă călduță în care s-a pus amoniac (o linguriță la un pahar cu apă) și cu săpun. Locul unde a fost pata se clătește bine.

CÎȘTIGĂTOAREA MARELUI PREMIU

Mariana Moise, clasa a VII-a, Adjud a cîștigat marele premiu, un magnetofon, la concursul «CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?» organizat de «CUTEZĂTORII». Ea a participat la toate trei seriile concursului, dînd răspunsuri foarte bune.

Bravo, Mariana, te felicităm și-ți dorim audiție plăcută!

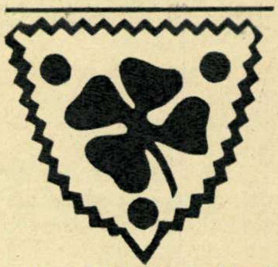

Un model de emblemă care se aplică pe mîneca sau pe epoleții unei bluze, la o jachetă sau canadiană. Se confecționează ușor din bucățele de fetru colorat sau mănuși vechi, cu aplicații de șnur alb (costă foarte ieftin, 1,30 lei metru).

* * *

O PRĂJITURĂ ÎN... CINCI MINUTE

20 biscuiți, 1 pahar cu lapte îndulcit, 1 pahar cu nuci măcinate, 1 lingură de cacao, rom și vanilie.

Se înmoaie biscuiții cu un pahar de lapte îndulcit. Se adaugă nucile măcinate, cacao, rom și vanilie după gust. Se fac perișoare de mărimea unor nuci, se dau prin praf de cacao și se așază în coșulețe mici de hîrtie. Puteți folosi coșulețele de la bomboanele de ciocolată.

JURNALUL OLGUȚEI

În timpul celor două săptămîni care au trecut de la apariția paginii noastre, a fetelor, am primit o mulțime de scrisori care pun numeroase probleme și întrebări. Dați-mi voie, deci, să trec peste obișnuita introducere, să intru direct în subiect și să scriu pentru:

Florica Ivan – Jimbolia — Olguțo, azi mi s-a întîmplat ceva neașteptat. Să vezi, cînd m-am întors din recreație am găsit în bancă un bilețel, un bilețel cu un trandafir. Înăuntru erau cîteva versuri care semănau cu cele din poezia «pe lîngă plopii fără soț» (noi avem plopi acasă...) M-am uitat bine. Nu era nici o semnătură. Cu toate acestea, după scris și după altele cam știu de la cine este. Mă simt cam stînjenită acum. Nici nu știu ce să fac. Să arăt că am citit versurile sau să fiu ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic?

Știu și eu Florica? Drept să-ți spun m-ai pus în încurcătură. Oricum, cred că nu trebuie să te simți stînjenită. N-ai de ce.

Violeta Pascu – Sărmaș, Mureș. Aș vrea să-mi pregătesc de pe acum, podoabe pentru pomul de iarnă. Poți să-mi dai cîteva modele?

Acum, nu le am, dar pentru una din paginile următoare îți voi pregăti o surpriză: nenumărate modele din ghindă și castane. Pînă atunci, Violeta și voi, celelalte cititoare, care v-ați exprimat aceeași dorință, stringeți ghindă și castane.

Pentru Elisabeta Stan – Tg. Ocna, Ana Nicolae – Craiova, Margareta Popa – Călan și Ana Brătan din Slobozia-Giurgiu, *am pregătit răspunsuri la rubrica noastră de sfaturi practice.*

Olguța

CITEVA CLIPE CU DANIELA ANENKOV

Daniela Anenkov era de vîrsta voastră cînd a început să prezinte emisiunile destinate copiilor. Împreună cu Așchiuță, ea ne-a oferit multe ceasuri plăcute în fața micului ecran. Daniela este acum actriță la Teatrul «Ion Creangă» din București. Fiindcă n-o despart prea mulți ani de cînd mai purta cravata roșie, am rugat-o să facă pentru această pagină cîteva recomandări în legătură cu ținuta fetelor, cu vestmintația lor.

După ce criterii îți alegi îmbrăcămintea, Daniela?

— Nu-mi fac niciodată o rochie pentru că are și cutare sau pentru că-i modern. Caut să găsesc ceva să mi se potrivească în primul rînd mie și numai mie, să se armonizeze cu chipul, cu statura, cu părul, cu felul meu de a fi, să aducă un plus personalității mele. Nu-mi plac hainele largi care atîrnă lălîi, ci, dimpotrivă, le prefer pe cele care se mulează frumos, sînt totdeauna curate și călcate. Țin mult la impresia de curățenie, de îngrijit, care trebuie s-o aibă o fată. Asta dă totdeauna un aer de veselie care se potrivește cu tinerețea.

Crezi că uniforma se potrivește ca ținută la teatru sau la un concert?

— Eu mi-am iubit foarte mult uniforma și la emisiunile de televiziune am apărut tot timpul îmbrăcată în haina școlară. Cred însă că în ceasurile libere, după-amiaza, seara la teatru, fetele preferă o rochie cochetă. Dar, există un... dar. Decît să îmbraci o rochie împopoțonată, un pantalon sau o fustă sport, la o ocazie este mai potrivită ținuta în uniformă. Eu, personal, am purtat-o de multe ori în împrejurări festive și m-am simțit bine, iar impresia care am făcut-o, sînt sigură, a fost bună.

Recomandă cititoarelor noastre două din rochiile tale preferate.

— Un sarafan de culoare gri închis (l-am prefăcut dintr-o rochie mai veche) la care îmi place tăietura. Pentru că are mîneci, în loc de bluză, port plastron prins în butoni. Am trei plastroane tricotate: unul cu dungi albastre, roșii și albe, un plastron verde și unul roșu aprins. Cu ajutorul lor par mereu altfel îmbrăcată.

O rochie simplă din plușcord bordo (plușcord cu linii subțiri) care se poate îmbrăca la teatru sau la o reuniune între colege. La rochia aceasta, îmi place pasmanteria care o împodobește și fiindcă se poate purta în două variante: cu o jachetică scurtă din același material, și fără.

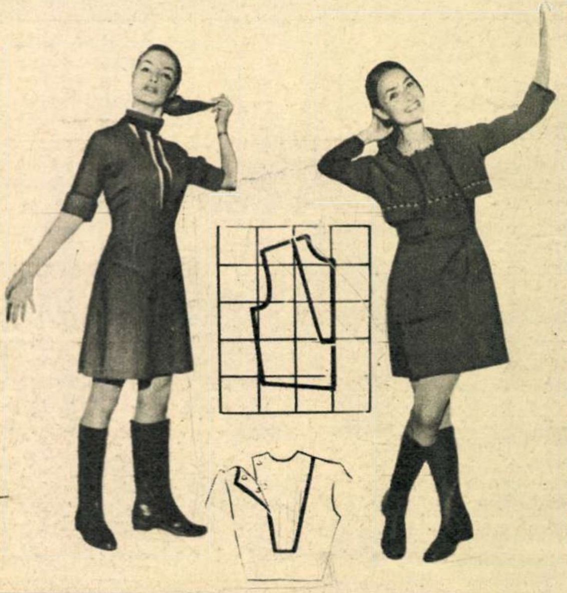

Licuriciul

de **TITUS VIJEU**

El nu era Steaua Polară, deși visa în secret, să ajungă așa ceva; era doar o crustă luminînd calea drumeților obosiți. Oamenii nu-l băgau în seamă decît noaptea, o nerecunoștință de milenii îi făcea pe semenii neamului său să treacă neobservați peste zi cînd căutau și ei odihnă prin scorburi ori de-a dreptul pe cîmp, printre spice blonde, legînd pîinea în rodul îndelung așteptat dinainte de a se așterne vitregia albă a iernii. Atunci era foarte trist pentru licurici, deoarece gerul le spăla lumina verde din spate, și fără ea viața le părea fără rost. Dar apoi venea primăvara, larma copiilor îi reînvia și ei porneau încolonați ori singuri peste cîmpuri, prin iarba potecilor arsă de pașii drumeților. Noaptea, felinarele lor luminau puternic, părînd case minuscule cu ferestre fosforescente, iar dimineața se retrăgeau spre pacea scorburilor și a spicelor de grîu.

El știa toate acestea despre semenii săi. Se întorcea acum după o noapte în care veghease somnul oamenilor, se oprise din zbor pe pămînt, făcînd pași mici de dansatoare japoneză. Era obosit, simțea în spatele lui pașii grăbiți, din ce în ce mai grăbiți, unu, doi, trei, dar el nu mai putea să se dea în lături, privi înapoi și văzu doi copii alergînd. Bucuria lui era mare, vedea ființele acelea mici (și totuși, pentru el atît de mari, de puternice) și se simți liniștit, dar deodată se simți strivit, dat în lături, căzu într-un somn dureros. Înțelesese totuși că fusese lovit în fugă, sub pasul unui copil, nu-i purta pică pentru aceasta poate că nici nu-l văzuse. Somnul acela dureros îl cuprinse apoi în întregime. Cînd se trezi, soarele era la amiază; simțea o durere surdă în partea dreaptă și înțelese că o elitră îi fusese zdrobită. Mai înțelese că se afla în palmele unui copil care îl îngrijea, poate că era cel care alerga în spatele celui dintîi, poate era un altul. Îi veni să spună ca în titlul unei cărți de care auzise vorbindu-se: «toți copiii sînt buni, toți copiii sînt răi», dar tăcu, deoarece își dădu seama că nu va mai putea fi niciodată Steaua Polară.

Primele anotimpuri

de **VASILE BĂRAN**

Nunta avea loc de sîmbătă pînă luni și se povestea că bărbatul furase mireasa pe cînd stătea în tindă, vineri, la miezul nopții, pe piatră afumată, privindu-se-n oglinda flăcării din tavan.

«— Eu nu voi mai fi nicicînd așa!»

«— Ba, ai să fii, ba ai să fii! — țipau, mincinoase, viorile — cînd va face plopul mere și răchita micșunele».

A treia zi, seara, eu îmi luam ochii și îi urcam pe garduri s-o văd plecînd.

«— Ba, ai să fii, ba, ai să fii!» se lingușeau arcușurile din păr de cal alb. Și eu stăteam pe garduri pînă cînd apărea carul și tata mă chema să descărcăm rogozul cosit și-adus acum acasă.

Și, deodată, totul îngheța.

Nici acum nu-mi pot explica în ce chip se petreceau lucrurile, îmi amintesc numai că, din jocul acela, pămîntul se răsucise-n var, făcîndu-se alb, și s-a-nvelit cu viscol și nimeni nu mai știa unde e soarele în jurul căruia ar fi trebuit să ne rotim. Se lăsase un fel de întuneric alb din a cărui pricină cu greu ai fi putut deosebi dealul de vale sau pădurea de cîmpie. Fîntîna nu mai semăna cu fîntîna, iar cireșul părea un urs ridicat în două labe, și mama, înfricoșată, m-a închis în casă.

Și în toate zilele care au urmat am stat lipit cu nasul de fereastră să văd mai bine ce se întîmplă afară. Totul era neclintit, nici cîinelui nu-i venea să-și scoată botul dincolo de coteț, omul de zăpadă se cățărase în aer pe o frînghie fără cap și fără coadă și rămăsese acolo înghețat. Dar eu am suflat pe geam și ziua de-afară a început să tremure.

Pămîntul se încălzea cu aburii din mine.

Altfel n-ar fi răsărit, în primăvară iarba.

Și n-a trecut mult și roata de soare s-a urcat iarăși în văzduh, împinsă de umerii pămîntului albastru.

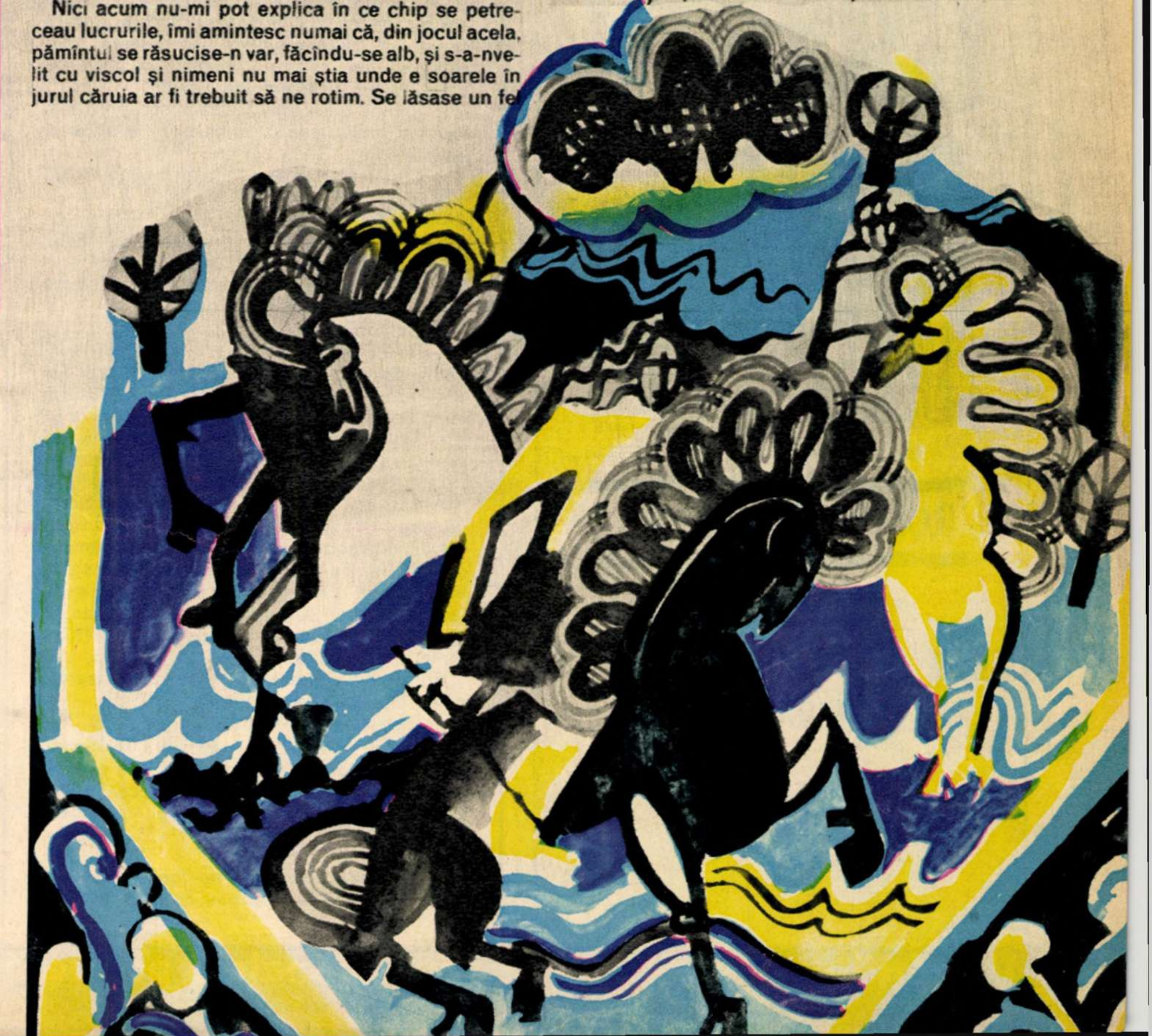

Țin minte numai soarele cu spițe lungi din suliți, rostogolit în sus de umeri albaștri, și eu plecam, trezit de rouă, în rogozul verde dintre sălcii, cu caii, să-l mănînce, dar îi lăsam să secere cu limba lor dințată și-n iarba de alături, fiindcă atunci tot scopul meu era să-i văd cu părul strălucind pe burțile sătule și să-l aud pe tata: «Bravo, ai nota zece!»

În drumul spre casă, treceam printr-o poiană unde era fîntîna cu jgheab de adăpat și-i îndemnam din urmă cu biciușca. Scoteam șase găleți făcînd din jgheab pîrîu și m-așezam pe mal, și-n clipele acelea avea loc întîmplarea care mă fascina: stingîndu-și setea, caii păreau să mediteze!

«Ce larmă de imagini o fi sub fruntea lor? mă întrebam uitîndu-mă în ochii mari, adînci, Ce cred ei despre apă? Dar despre rîndunici? Știu ei ce e copacul?»

Îmi dădeam însă seama că n-aveam cum să aflu ceva din gura lor și îi duceam acasă și rămîneam cu mine. Și-astfel venea amiaza, cînd trebuia să plec din nou cu ei la iarbă.

Și astfel trecea și vara.

Pe urmă se lăsa peste pădure toamna, adică o scuturare generală, și vîntul, găsind stîlpul cerului, îl zgîlțîia atît de tare încît, de pretutindeni, cădeau frunze, și vița de vie se trăgea înapoi, dar nu mai înainte ca vinul să țîșnească, gîlgîind, spre gîturile întinse ale lumii care se pregătea de nuntă.

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII“
ECHIPAJUL „CHINDIA“

ORA H

Corturile sînt bine împachetate. Secundul inspectează restul echipamentului: păturile, sacii de dormit...

— Felinarele, unde sînt felinarele?

Gospodarul expediției, răspunde prompt:

— N-ai grijă. Sînt lîngă sacii de drum...

— Ai strîns toate uneltele?

— Toate, în ordine!

Ultimele verificări și expediția e gata să plece la drum. Ne aflăm în dimineața zilei de 27 iulie 1970. Echipajul «Chindia», al Casei pionierilor din Tîrgoviște, format din 10 elevi, pornește într-o călătorie în munți, acțiune ce se înscrie în cadrul «Expedițiilor Cutezătorii» organizate în acest an. Echipajul — un colectiv unit, călit în numeroase acțiuni ale cercului de turism al Casei pionierilor, este alcătuit din fruntași la învățătură și încercați sportivi. Căpitanul echipajului, **Tzitzeclis Gheorghe,** are ca secund pe **Mihai Camelia** și este întovărășit de **Balcaș Maria,** topograf și geolog, **Andreescu Adriana,** zoolog, **Iordănescu Cristian,** istoric, **Crăciun Sorin,** botanist, **Mărtoiu Cristina,** sanitar. **Tănase Silvian** (media 9,56) se va ocupa de problemele administrative, iar **Georgetei Mihai** îi revine rolul de a guverna voia bună a expediționarilor (este bucătar-șef!)

STATUL MAJOR AL EXPEDIȚIEI

Întrucît planurile de cercetare a munților Bucegi și Leaota cuprind o adevărată țesătură de excursii și explorări, echipajul se statornicește în preajma apei, nu departe de cabana Zănoaga.

De aici au pornit să cutreiere ținutul. urcînd treptele de piatră ce duc, străjuite de gențiane și flori multicolore, spre Peștera Ialomicioarei. Au explorat platoul Bucegilor, reținînd în amintire, dar și pe peliculă, minunile de piatră ce le-a sculptat natura pe culmi. Și tot de aici au explorat universul mineral al Peșterii Miresei, sălile bolților din Peștera Ialomicioarei și au admirat frumusețea sălbatică a Cheilor Zănoagei și Mioriței. O lume pentru ei, pînă mai ieri, necunoscută, ce li s-a deschis azi prietenoasă, chemătoare.

Căpitanul, sensibil la frumusețea muntelui, este în același timp un excelent statistician: el înscrie în oglinda expediției lungimea itinerarului explorat: 532 km.

CU OCHII-N PATRU

Urcînd pieptiș spre Piatra Arsă, în lumea întortocheată și zgribulită a jnepenilor, pe povîrnișurile Caraimanilor ori pe culmile pleșuve bîntuite de furtuni ale Omului, echipajul și-a rostuit astfel pasul încît să poată cerceta îndeaproape natura rocilor, cursul apelor, în tovărășia arborilor de diferite esențe, de la un etaj la altul al muntelui. Și s-au mirat, bucurîndu-se totodată, cît de sus pot urca plantele, în pofida vîntului ostil și a soarelui arzător de pe culmi. Gențiane, bujorii de munte și o seamă de alte reprezentante ale lumii florale din cuprinsul Leaotei și a Bucegilor și-au găsit loc în ierbarele expediției.

— Ce zici, să îl luăm, Maria?

Balcaș Maria, geologul expediției, încuviințează:

NICUTA TANASE

Caşata de la miezul nopții

ROMAN FOILETON

3 Incredibila dispariție a lui Marian

ROMAN FOILETON ⑪

L-am rugat pe Marian și pe ceilalți doi musafiri să mă scuze pentru cîteva secunde și am trecut în camera cealaltă de unde am dat un telefon la Uniunea scriitorilor. Pentru seara aia eram convocat la o ședință. I-am rugat să mă învoiască întrucît am în vizită de lucru pe niște eroi de roman.

În momentul cînd puneam receptorul în furcă a venit Iliuță la mine și mi-a spus în șoaptă:

— Cine e Marian ăsta? Ce e cu acele 39 575 lei?

— O să aflăm noi.

— Să știți că mie nu-mi place tipu' ăsta.

— De ce?

— A vrut să tragă cu urechea la discuția dumneavoastră de la telefon.

— Ce vorbești!...

— Pe cuvîntul meu. S-a uitat și pe gaura cheii, dar l-am pus la respect... Să știți că mie nu-mi inspiră prea multă încredere. Un copil de vîrsta lui să umble cu atîția bani la el.

— Iliuță numai tu ești vinovat de toată povestea asta... În sfîrșit, hai să mergem dincolo. Nu e frumos să lăsăm musafirii singuri.

Am revenit în camera unde Marian și Sorin stăteau ca două momîi. De fapt eu eram vinovat că nu făcusem prezentările, așa cum se cuvine. Pentru că în casă la mine se găsește întotdeauna o masă rotundă, i-am invitat pe toți trei în jurul ei și l-am rugat pe Marian să ia de la început povestea celor 25 de lei furați de la bunica lui.

Spre marea mea surprindere am observat că lui Marian îi dau lacrimile.

— Ce e cu tine, Mariane?

— Eu am venit la dumneavoastră din disperare de cauză... Am venit să îmi dați o mînă de ajutor, să mă salvați din încurcătura asta în care am intrat fără să vreau și dumneavoastră...

— Eu ce?

— Cu cine ați vorbit la telefon?

— Ce legătură are telefonul cu cazul nostru?

ROMAN FOILETON ⑫

— Ați chemat miliția?

— Pentru ce să chem miliția? Dacă e nevoie, o chem.

— Nu. Nu vreau, Dacă află părinții mei că...

— Tu n-ai încredere în cuvîntul meu? Îți dau cuvîntul meu de onoare că nu am vorbit cu miliția.

— Vreau ca povestea acestor bani să o cunoașteți numai dumneavoastră... Vă spun încă o dată că nu sînt furați... În băieții ăștia doi aveți încredere?

— Pe discreția lui Iliuță se poate conta. Îl cunosc de multă vreme. De Sorin ce a-și putea să-ți spun? Astăzi l-am cunoscut și eu... Aflu că și el are un necaz ca și tine și a venit să mi se destăinuie. I-a furat cineva o bicicletă...

Stingherit, Sorin se ridică de pe scaun și îmi dădu de înțeles că vrea să se retragă. N-am insistat să rămînă. Cu toate că o gazdă trebuie să facă lucrul ăsta, mai ales cu un musafir ca Sorin care chiar de la prima vedere mi-a făcut o impresie foarte frumoasă. L-am rugat în schimb să-mi dea numărul lui de telefon și i-am promis că în momentul cînd voi fi mai liber am să-l invit la mine să-mi spună ce are pe suflet.

Marian s-a mai liniștit puțin. Așa că l-am întrebat:

— Așadar, ai venit de la cofetărie unde ai mîncat o înghețată. Ai văzut zarvă la poartă. Și?

— Din bancnota aia de 25 de lei luată de pe poliță mai aveam în buzunar 23 de lei... O înghețată costă 2,50 lei dar am mai găsit prin buzunar o monedă de 50 de bani.

— Mă rog. Și?

— Bunica era foarte nervoasă din cauza incidentului cu vecina aia și eu n-am mai îndrăznit să-i spun că am luat cei 25 de lei de pe poliță.

— De ce n-ai îndrăznit?

— O făceam de rușine. O păruise pe vecina aia... Și pe urmă mă gîndeam că...

Urmăriți număr de număr senzaționalele peripeții prin care a trecut autorul

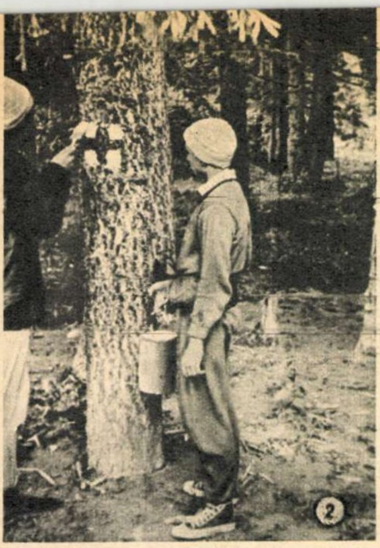

1) Sediul echipajului în apropierea cabanei Zănoaga.
2) În plină activitate de marcaj: Bolboci-Băteiu
3) Fixarea stîlpului central și a indicatoarelor turistice care arată drumurile către cabanele Bolboci, Zănoaga și Leaota.

— E un conglomerat interesant. Îl luăm!

Colecția de minerale se înavuțește mereu: șișturi argiloase, cu scînteieri metalice, calcare, roci feruginoase, cu dungi de culoare ruginie, umplu spornic rucsacurile. E o povară care dă expediționarului sentimentul exploratorilor ce cercetează un țărm necunoscut. O zonă în care, poate, cei zece pionieri de astăzi vor găsi începutul drumului de mîine.

SECRETUL BUCĂTARULUI ȘEF

Mihai Georgeta este bucătarul șef al expediției. Asta înseamnă că, în fapt, e responsabilă cu întreținerea energiei, a bunei dispoziții, a entuziasmului. Dacă notele ei la învățătură au atins cote înalte — 9,49 — pentru imaginație și spirit gospodăresc, tovarășii săi i-au dat de bunăseamă nota maximă, 10 pe toată linia: pentru ostropelul de pui, pentru sărmăluțele savuroase, pentru inspiratul fel indigen «tocăniță de mănătărci». Cît despre prăjiturile cu fragi și afine au rămas consemnate în jurnalul de bord, alături de faptele de ispravă ale expediționarilor. Dar, fără îndoială, lista de bucate n-ar fi fost atît de bogată și Georgeta n-ar fi dat de rost tuturor treburilor gospodărești, fără ajutorul băieților și celorlalte fete. Statisticile expediției consemnează cu exactitate matematică cifra kilometrilor parcurși de pionieri — 100 — pentru a aduna lemne pentru foc, pentru a culege fructele pădurii — afine, fragi, zmeură și delicioasele mănătărci.

«CUTEZĂTORII AU TRECUT PE AICI»

Membrii echipajului «Chindia» au explorat molidișurile și jnepenișurile Bucegilor, au urcat pe drumuri știute și neștiute, însemnîndu-și cu grijă itinerarul. Dar cea mai de seamă acțiune a lor — în fapt obiectivul principal al expediției — a constituit-o **marcarea unui traseu nou turistic,** ce face legătura între Bucegi și Leaota. Înarmați cu pensule și cutii de vopsele, zile de-a rîndul, pionierii, în frunte cu comandantul lor, profesorul **Vasile Gheorghiu**, au străbătut pădurea însemnînd din loc în loc, pe trunchiul copacilor, semnul — **călăuză** — o cruce roșie pe fond alb. Și-n luminișurile mai largi ori acolo unde nu aflau sprijinul copacilor, au împlîntat stîlpi metalici, indicatori, cărora le-au pregătit din timp fundație de ciment. O activitate ce a implicat nu numai o muncă stăruitoare, ci și iscusință și mult spirit practic.

Cînd veți întîlni în inima pădurii, pe poteci dificile, semnele **călăuză,** marcate de pionierii tîrgovișteni, veți înțelege îndreptățita mîndrie cu care au lăsat însemnată trecerea lor prin aceste locuri: la cabanele Bolboci și Zănoaga, cîte o tăbliță amintește că pe aici au trecut cutezătorii expediției «Chindia» lăsînd în urmă semne cu folos pentru cei ce pornesc pe cărările tainice ale munților.

AUREL LECCA

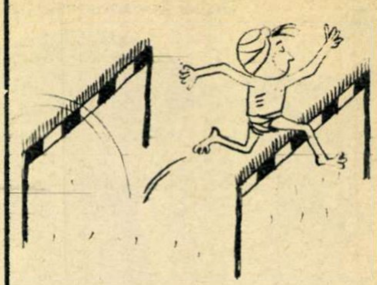

Desen: DAN VASILE DUMITRESCU

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

MIC DICTIONAR FOTBALISTIC

M

„Măturător“

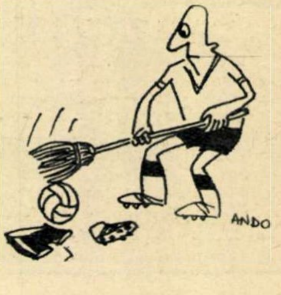

OCTAVIAN ANDRONIC

ROMAN FOILETON ⑬

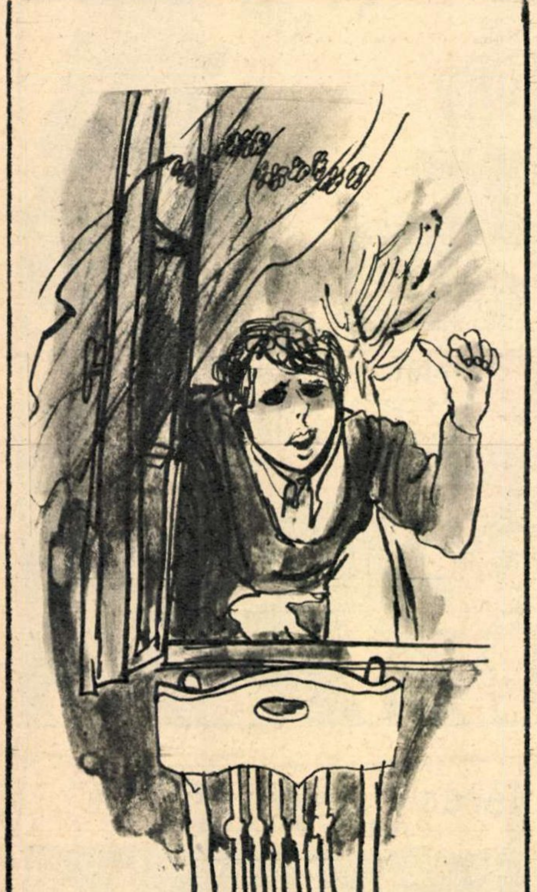

ROMAN FOILETON ⑭

— Ce te gîndeai?

— Luasem banii fără știrea ei... Știți, era plecată la alimentara.

— Știu.

Iliuță era așa de convins că uitase să mai și clipească. Era atît de atent, atît de concentrat... Stătea nemișcat pe scaun ca la un film de aventuri.

— Mi-era teamă ca nu cumva să creadă bunica mea că îi luasem.

— Și ce a urmat? De ce nu te-ai dus să-i duci cei 25 de lei femeii care i-a dat în locul tău?

Marian a avut o tresărire:

— Dacă îmi dădea prin cap așa ceva era grozav de bine, îmi pare rău.

— Și pe urmă?

— Am pornit din nou spre centrul comunei. Eram într-o situație groaznică. Nu știam ce să fac cu banii. Cu cei 23 de lei care îmi rămăseseră. Parcă aveam în buzunar pietre de moară nu bani. Am vrut la un moment dat să-i arunc.

— Din ce comună e bunica ta? întrebă nu știu de ce Iliuță.

— Din comuna Ciuceni.

— Ciuceni? repetă de cîteva ori Iliuță...

Exact în clipa aia ne-a întrerupt din discuție soneria de la intrare.

— Iliuță, te rog du-te tu și vezi cine e? Nu da drumul la nimeni. Spune că sînt foarte ocupat.

Cu povestea asta uitasem să și fumez. Cafeaua se răcise de tot,dar cu toate astea m-am dus să deschid fereastra. Am făcut asta pentru Iliuță. Era și el la fel ca și mine de curios și nu voiam să-și continue Marian povestea în lipsa lui. După cîteva secunde a intrat Iliuță cu un aer mai mult misterios decît mirat. Mi-a spus:

— Vă caută un tovarăș maior de miliție. Vrea să stea neapărat de vorbă cu dumneavoastră.

I-am rugat pe băieți să mă ierte și m-am dus în hol. Era tovarășul Maior Lupaș de la

ROMAN FOILETON ⑮

circulație. Se deranjase personal cu o invitație. Mă ruga cu insistență să particip, să fac parte din juriul unui concurs de la Palatul pionierilor în legătură cu circulația. L-am asigurat că voi răspunde cu plăcere invitației și după ce ne-am luat rămas bun am intrat în birou,unde îi lăsasem pe Iliuță și pe Marian.

Dacă în minutul acela nu stăteam bine cu inima, astăzi nu mai eram printre voi. În biroul meu nu mai era nimeni. Am cotrobăit toată casa. Nici Iliuță, nici Marian. Bancnotele în mijlocul camerei. Ba era să-mi scrîntesc și piciorul. M-am împiedicat de lădița aia. N-am fost pus în viata mea într-o astfel de situație. Lași niște oameni în cameră, îi lași puțin singuri și cînd te întorci... Nu știam ce să mai fac. Să dau telefon la miliție?... Îmi era teamă să nu care cumva să creadă că fac glume. Cum să dispară doi copii cît ai bate din palme?

Cînd inima a început să-mi bată și mai puternic am văzut două mîini pe pervazul ferestrei, apoi părul răvășit al lui Iliuță. A escaladat fereastra și gîfîind mi-a spus:

— Mi-a scăpat. Era cît pe-aci să pun mîna pe el și mi-a scăpat. S-a urcat din mers în autobuzul 106.

— Dar ce s-a întîmplat?

— În momentul cînd v-am spus că vă caută un tovarăș maior de miliție, s-a ridicat de pe scaun, a luat o bancnotă de 50 de lei și desperat a sărit pe fereastră... Era să pun mîna pe el, dar mi-a scăpat.

— De ce a fugit?

— De unde să știu eu? O fi crezut că ați chemat miliția pentru el. V-am spus eu că băiatul ăsta nu-mi inspiră încredere... Eu mă duc să aduc cîinele ăla polițist.

— A luat o bancnotă de 50 de lei?

— Da... Mă duc după cîine.

— Ai puțină răbdare... Hai mai întîi să numărăm banii...

(Va urma)

romanului de față, în căutarea eroilor cărții sale. Suspens, acțiune, neprevăzut!

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

După personajele lui C. ARNAL

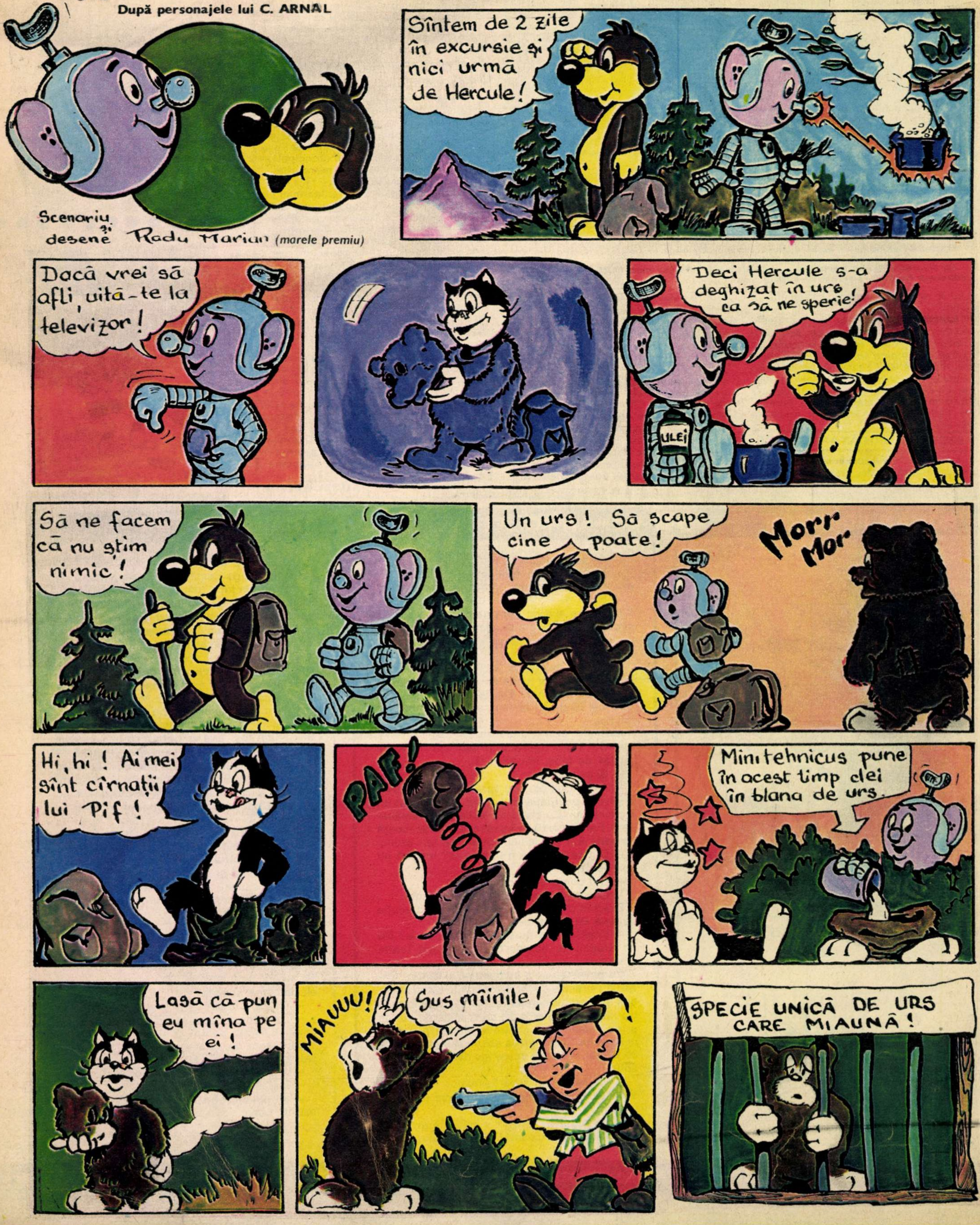

Scenariu și desene Radu Marian (marele premiu)

Sîntem de 2 zile în excursie și nici urmă de Hercule!
Dacă vrei să afli, uită-te la televizor!
Deci Hercule s-a deghizat în urs ca să ne sperie!
ULEI
Să ne facem că nu știm nimic!
Un urs! Să scape cine poate!
Morr Mor
Hi, hi! Ai mei sînt cîrnații lui Pif!
PAF!
Minitehnicus pune în acest timp clei în blana de urs.
Lasă că pun eu mîna pe ei!
MIAUUU!
Sus mîinile!
SPECIE UNICĂ DE URS CARE MIAUNĂ!

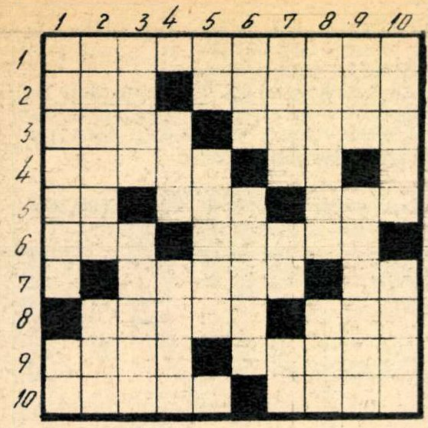

Cu carul...

ORIZONTAL: 1) Pictor clasic român, autorul unor binecunoscute «Care cu boi». 2) Fructă. Fratele lui Pollux, neîntrecut în iscusința de a conduce carul. 3) Alt mare pictor, autor al pînzei «Car cu boi». Un car... invers. 4) Proeminență la capătul de sus al leucei carului. Comune la cal și căruță! 5) Un ocol dat Soarelui de Pămînt! Din neamul oscilor. Mereu. 6) Localitate în Suedia. Folosește carul pentru transportarea poverilor. 7) A căra. Din obadă! 8) Boală dentară. Exclamație de frig. 9) Deplasare a unei unități militare. Partea din mijloc a carului care leagă cele două osii. 10) Bătrînul rege al Troiei, care ieșind într-un car prin porțile Scheene avea să jure în fața grecilor că după lupta dintre fiul său Paris și Menelaos, indiferent de rezultat, va încheia pacea. Car de foc (înv.).

VERTICAL: 1) Cu carul... ...la cîmp! 2) Participau la întreceri și ceremonii cu care. Vehicul cu două roți tras de doi sau patru cai. 3) Erou grec care pentru a se căsători cu frumoasa Marpessa o răpește pe aceasta într-un car înaripat. A se ofili de căldură. 4) Prefix pentru nou. Carul mare sau mic. 5) Din loc! Cele șapte stele care alcătuiesc carul mare sau carul mic. 6) Șină de fier care se aplică pe o roată de lemn. În căpățîna de usturoi! 7) În deschidere! Din trăsură! Nicu Tudor. 8) Arteră de circulație Dare (inv.) 9) Unealtă agricolă la azteci. Cu carul (pl. fem.) 10) Greu la deal cu boii mici! Castel construit în secolul al XIII-lea lîngă Brașov.

Prof. TEODOR AXIOTI

PRIETENII REVISTEI

După cum am anunțat anterior, redacția «CUTEZĂTORII» oferă LUNAR județului cu cel mai mare procent de pionieri și școlari abonați la revistă O BICICLETĂ. Cîștigătorul acesteia va fi desemnat, prin concurs, de către Consiliul județean respectiv al Organizației pionierilor.

Iată situația lunii noiembrie:

Pe primul loc, județul CARAȘ-SEVERIN.

Felicitările noastre!

V-AȚI REÎNNOIT ABONAMENTUL LA «CUTEZĂTORII»?

BLITZ

N-O SĂ MĂ CREDEȚI, DAR ASTA-I PASIUNEA MEA!

EXPEDIAȚI SCRISORILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI PE ADRESA: REVISTA «CUTEZĂTORII», BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII NR. 1, CU SPECIFICAREA «SCRISOARE-SERVICE».

Cutezătorii SERVICE

DORESC SĂ CORESPONDEZE

- *Lucia Dan, clasa a VIII-a, satul Dulcea, nr. 414, comuna Ibănești, jud. Mureș. Ea colecționează fotografii de actori și de cîntăreți de muzică ușoară. Nu e însă singura ei pasiune: Lucia mai colecționează și... note foarte bune; a terminat clasa a VII-a cu media 9,66!*

- Viorica Minceh, satul Pojogeni, comuna Tg. Cărbunești, județul Gorj. Dorește să facă schimb de cărți poștale ilustrate. E un «hobby» din ce în ce mai răspîndit în ultima vreme!

- **Șerban Mănică, București — sectorul 1, Calea Floreasca 142, et. 2, ap. 7 — e filatelist. Și cum filateliștii sînt mari amatori de corespondență în vederea schimbului de mărci... abia așteaptă scrisorile voastre!**

ATENȚIUNE, RADIOAMATORI!

Elevul CONSTANTIN GALEȘ, str. Fundătura Istrița nr. 1, Mizil, **are o cască telefonică pe care o ține la dispoziția colegilor interesați. Ar dori, în schimb, un condensator variabil** 500 **pF și un tranzistor oarecare.**

SCHIMB DE REVISTE

OVIDIU ANDRĂȘESCU, din Simeria, județul Hunedoara. str. Teilor 271 adresează cititorilor următoarele rînduri: **«Îmi lipsesc din «Cutezătorii» numerele 17, 30 și 35 din 1968 și din «Racheta cutezătorilor» nr. 3 din 1969. Îi rog pe colegii care au aceste numere în plus să-mi scrie».**

FILME FOTOGRAFICE

Mai mulți cititori ai rubricii «ABC fotografic» ne cer amănunte despre noile filme Leica — Ferania 3 m P 30 aflate de curînd în magazinele de specialitate «Arfo». Răspunde fotoreporterul nostru E. Fundulea: aceste filme au sensibilitatea 20° DIN, ele se pot utiliza și prelucra în aceleași condiții ca și filmele ORWO, binecunoscute de voi.

ATENȚIE RECOMPENSA

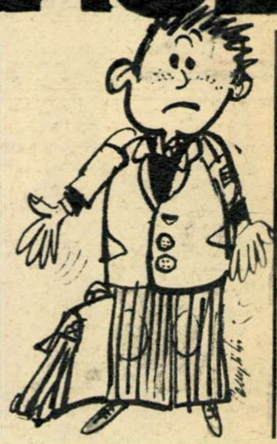

Ionică (cel din desen) și-a pierdut un nasture. Ajutați-l să-l găsească. **Este ascuns undeva în interiorul revistei. Cel care îl va găsi, va primi, prin tragere la sorți, din partea redacției, un set de nasturi și un cadou-surpriză. În răspunsul vostru indicați locul unde ați găsit nasturele.**

Pentru a facilita cheltuielile poștale puteți trimite în același plic răspunsul mai multor colegi sau prieteni. Scrieți-vă fiecare numele și adresa lîngă răspunsul propriu. O frumoasă surpriză își așteaptă cîștigătorul.

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC

ABC
FOTOGRAFIC
LUMINA
- 7 -

Executarea fotografiilor la lumină naturală oferă de obicei avantajul folosirii unor timpi de expunere scurți, înlăturîndu-se prin aceasta pericolul producerii unei neclarități de mișcare. Totodată, îngăduie ca modelul fotografiat să se afle într-o atitudine firească. În cazul iluminării modelului cu lumină naturală este bine să se rețină că: iluminarea frontală a subiectului are ca efect obținerea unor imagini plate; dure; iluminarea verticală, în cazul unui portret, determină producerea unor umbre în arcadele ochilor, sub nas și sub bărbie; iluminarea puternic laterală a modelului (cazul în care razele solare formează un unghi de 90° cu axa de vizare) formează umbre puternice, supărătoare.

Este indicat, pe cît posibil, ca modelul să fie astfel așezat, încît iluminarea să fie ușor oblică (razele solare directe să formeze un unghi de 30—40° cu axa de vizare). În cazul iluminării cu lumină naturală, cele mai bune rezultate, în timpul verii, se obțin în primele ore ale dimineții, de la 6 la 9, după-amiaza de la 15–19 și la orice oră din zi, cînd soarele este acoperit de un strat subțire de nori.

În cazul fotografiilor executate cu ajutorul luminii artificiale se deosebesc două metode de lucru. Mijloacele cele mai simple, chibritul, lumînarea, iluminatul electric, și mai ales, lumina lămpii Nitrafot. A doua metodă utilizează mijloacele de iluminare speciale: pulberea de magneziu și lămpile fulger electronice (blitz).

În general, amatorii pot folosi becuri supravoltate (Nitrofot), care funcționează la un voltaj scăzut, de circa 60 volți. Aceste becuri permit o expunere scurtă pentru subiectele prea mobile. De asemenea, pot fi folosite becurile mate, care dau o lumină omogenă. Și, în sfîrșit, lumina fulgerului electronic, care nu este cea mai bună rezolvare datorită faptului că ea distruge efectele artistice.

ELENA FUNDULEA

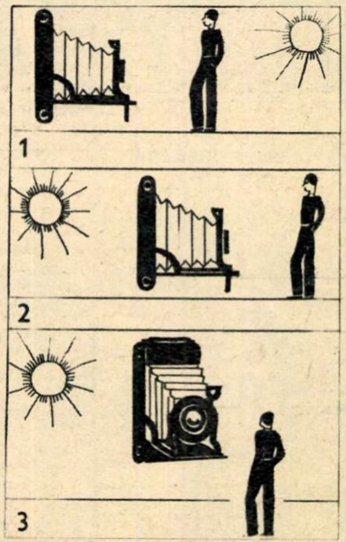

1 **Soarele în fața aparatului contre jour! Pericol pentru începători.**

2 **Soarele în spatele aparatului. Imagine plată.**

3 **Soare dintr-o parte. Lumina ideală.**

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC

ABC FOTOGRAFIC ABC

ABC FOTOGRAFIC ABC

AUREL VLAICU

6

ÎNCERCĂRILE LUI VLAICU NU RĂMÎN FĂRĂ ECOU. «GAZETA DE TRANSILVANIA» ŞI «FOAIA INTERESANTĂ» ÎNCEP SĂ SCRIE CU REGULARITATE DESPRE «ISPRĂVILE» ZBURĂTORULUI DIN BINŢINŢI.

LA ORĂŞTIE, ÎN 1909, SE ÎNFIINŢEAZĂ PRIMUL CLUB AVIATIC DIN LUME: «CLUBUL AVIATIC AUREL VLAICU», CE URMA SĂ STRÎNGĂ FONDURI PENTRU MOTORUL PLANORULUI... ANIMATORUL CLUBULUI ERA UN FOST COLEG AL LUI AUREL, AVOCATUL ROMULUS BOCA.

Scenariu: RADU F. ALEXANDRU
Desene: ALBIN STĂNESCU

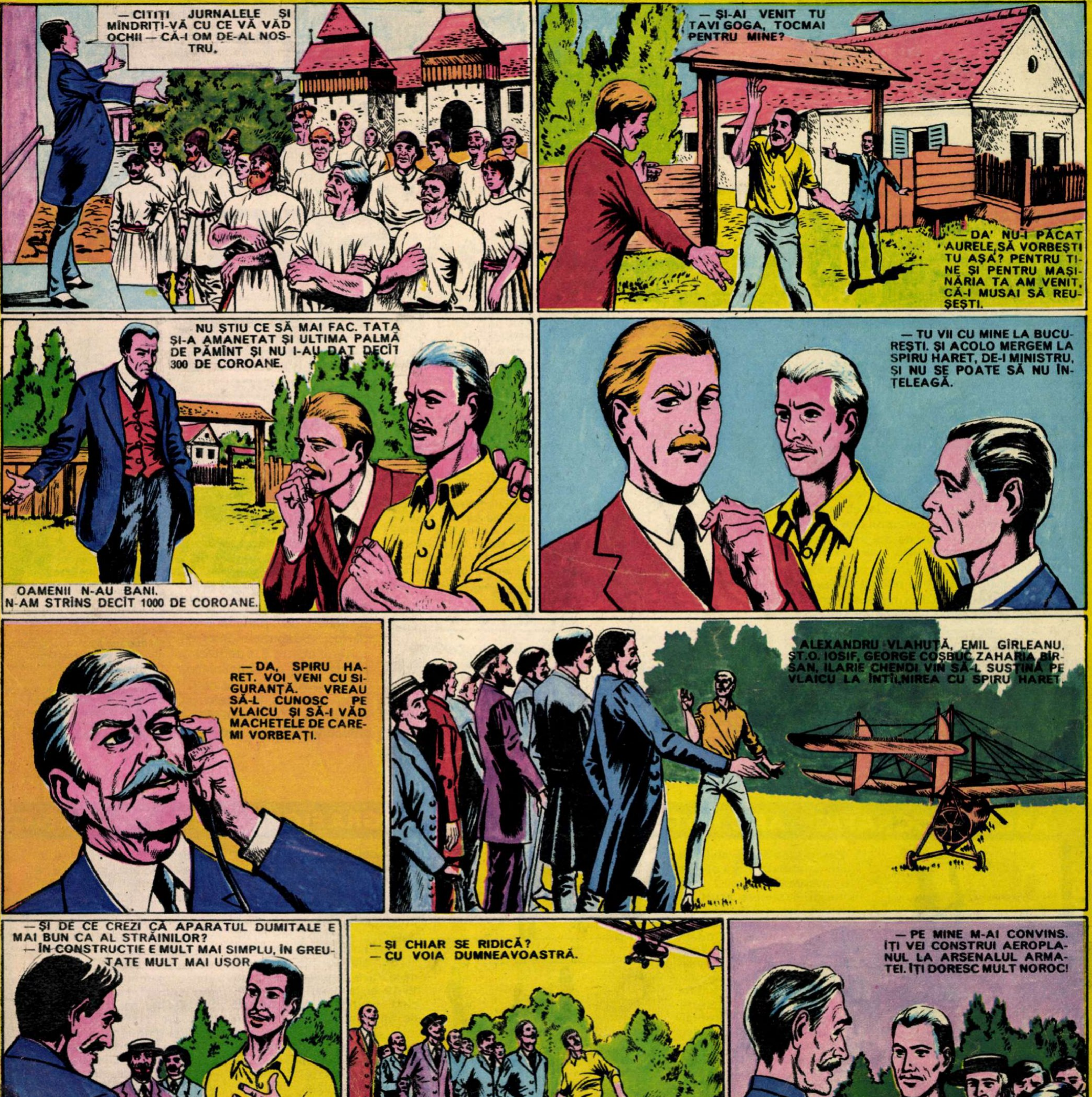
— CITIŢI JURNALELE ŞI MÎNDRIŢI-VĂ CU CE VĂ VĂD OCHII — CĂ-I OM DE-AL NOSTRU.
— ŞI-AI VENIT TU TAVI GOGA, TOCMAI PENTRU MINE?
— DA' NU-I PĂCAT AURELE, SĂ VORBEŞTI TU AŞA? PENTRU TINE ŞI PENTRU MAŞINĂRIA TA AM VENIT, CĂ-I MUSAI SĂ REUŞEŞTI.
NU ŞTIU CE SĂ MAI FAC. TATA ŞI-A AMANETAT ŞI ULTIMA PALMĂ DE PĂMÎNT ŞI NU I-AU DAT DECÎT 300 DE COROANE.
OAMENII N-AU BANI. N-AM STRÎNS DECÎT 1000 DE COROANE.
— TU VII CU MINE LA BUCUREŞTI. ŞI ACOLO MERGEM LA SPIRU HARET, DE-I MINISTRU, ŞI NU SE POATE SĂ NU ÎNTELEAGĂ.
— DA, SPIRU HARET. VOI VENI CU SIGURANŢĂ. VREAU SĂ-L CUNOSC PE VLAICU ŞI SĂ-I VĂD MACHETELE DE CARE-MI VORBEAŢI.
ALEXANDRU VLAHUŢĂ, EMIL GÎRLEANU, ŞT.O. IOSIF, GEORGE COŞBUC ZAHARIA BÎRSAN, ILARIE CHENDI VIN SĂ-L SUSŢINĂ PE VLAICU LA ÎNTÎLNIREA CU SPIRU HARET.
— ŞI DE CE CREZI CĂ APARATUL DUMITALE E MAI BUN CA AL STRĂINILOR?
— ÎN CONSTRUCŢIE E MULT MAI SIMPLU, ÎN GREUTATE MULT MAI UŞOR.
— ŞI CHIAR SE RIDICĂ?
— CU VOIA DUMNEAVOASTRĂ.
— PE MINE M-AI CONVINS. ÎŢI VEI CONSTRUI AEROPLANUL LA ARSENALUL ARMATEI. ÎŢI DORESC MULT NOROC!

(VA URMA)

Redactor şef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacţie: Ovidiu Zotta.
Redacţia Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10 Administraţia Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii. Redactor artistic: Ioan Donca. Tehnoredactor: Rozalia Barany.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ.
1 leu
41033

Cutezătorii

47

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 19 NOIEMBRIE 1970, ANUL IV

165

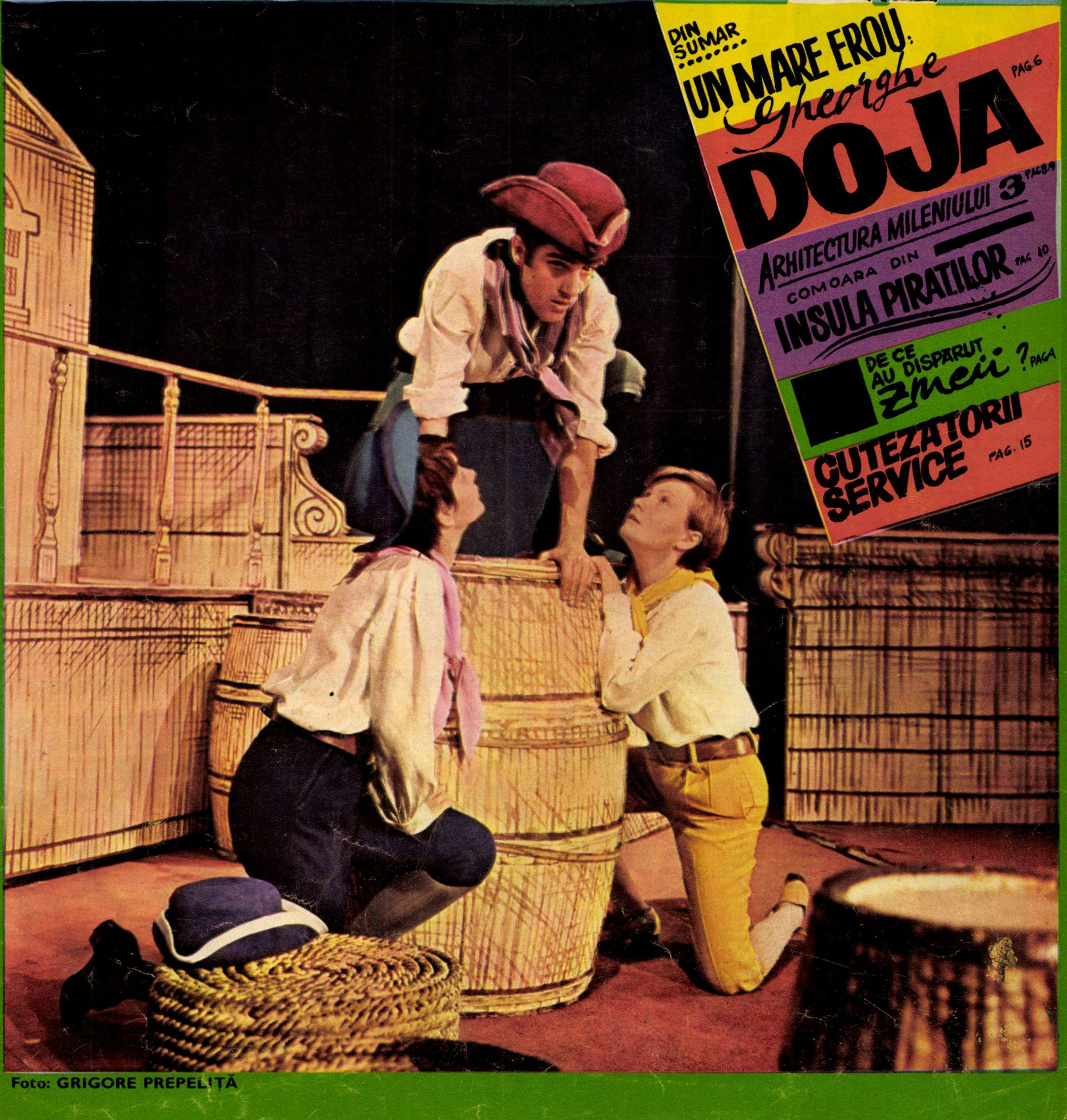

DIN SUMAR

UN MARE EROU: Gheorghe DOJA PAG. 6

ARHITECTURA MILENIULUI 3 PAG. 8-9

COMOARA DIN INSULA PIRATILOR PAG 10

DE CE AU DISPĂRUT zmeii? PAG 4

CUTEZATORII SERVICE PAG. 15

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ